

BAN PHƯỚC LÀNH ĐẾN THẾ GIỚI TUYỆT VỜI NÀY! 5

HÃY CÙNG
NHAU HƯỞNG
ĐẾN BỘC LIỆT
HỒNG MA NÀO!

Natsume
Akatsuki

Minh họa
Kurone
Mishima

HÃY CÙNG
NHAU HƯỚNG
ĐẾN BỘC LIỆT
HỒNG MA NÀO!

BAN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN
THẾ GIỚI
TUYỆT VỜI
NÀY! 5

KONOSUBA: GOD'S BLESSING ON THIS WONDERFUL WORLD 5

Crimson
Magic Clan,
Let's &
Go!!

CONTENTS

Prologue

Chapter
1

May There Be Resolution Because
of This Grave Letter!

Chapter
2

May I Make a Harem of These
Lustful Beast-Eared Girls!

Chapter
3

May We Get Some R&R in This
Pitiful Village!

Chapter
4

May I Have a Just Cause for This Sleepless Night!

Chapter
5

May There Be an Explosion for This
Hateful Relic!

Final
Chapter

"I Want the Strongest Wizard"

Epilogue

KONOSUBA: GOD'S BLESSING

ON THIS
WONDERFUL WORLD!

Crimson Magic Clan, Let's & Go!!

5

NATSUME AKATSUKI

ILLUSTRATION BY
KURONE MISHIMA

YEN
ON
NEW YORK

Wondering about a certain town? Wonder no more! CRIMSON MAGIC VILLAGE: ETERNAL GUIDE

Descriptions & pictures: Arue

SIGHTSEEING GUIDE

Even the Demon King fears our Crimson Magic Village, but you don't have to fear our plethora of fine tourist destinations! There are powerful magic creatures in the wilderness—so take caution when making your trip!

► Wishing Pond

Holy pond. Offer an ax to summon the goddess of gold and silver or toss in a coin to make your wish come true!

► Stone with a Sword in It

A legendary sword is lodged in this rock. It's said whoever pulls it out will be given great power.

► Public Bath "Mixed Bath"

A dynamic hot bath where the owner uses Create Water to keep the tub full and Fireball to heat it.

► The Deadly Poison Café

Features food as fine as its name. One of several must-see shops adored by fans of the village, along with our armor shop, Goblin Slayer.

Check it out!

The Crimson Magic Village is full of top Arch-wizard talents. Who knows? Maybe the one to defeat the Demon King will come from this very town!

Diagram of Crimson Magic Village School

One-on-One Interview with "Crimson Magic Village School's Number One Genius"!

Correct.
I am the number one genius at Crimson Magic Village School. I seek to be the strongest. I have no interest in mere advanced magic.

All-Overseeing
Observatory
"Vanirmild"

Holy Mountain "Dragon's Peak"

Devil's Hill

Tomb of the
Dark God

Lake of the
Sealed Goddess

Underground
Storehouse

Wishing
Pond

Mysterious Massive Facility

Rock with a
Sword in It

Vegetable
Garden

Cat-Ears
Shrine

School

Bukkororii's House

Mutual MP Support Facility

Megumin's House

Agricultural
Zone

Public Bath
"Mixed Bath"

Village
Chief's House

Business
District

Huts

Griffin
Statue

Weapon
Shop/Café

Monster
Museum

Illustrations/Kurone Mishima
Design/Yuko Yaoya + Nanafushi Nakamura
(Mushikago Graphics)

Characters

Darkness

Age 18

Job Crusader

A female knight who specializes in defense and enjoys being beaten up by monsters. Daughter of the Dustiness family, a powerful noble house. Special skill: fantasizing.

Aqua

Age Unknown

Job Arch-priest

A goddess who gives guidance to the young and deceased. Goes to a parallel world with Kazuma to defeat the Demon King. Likes wine. Special skill: party tricks.

Megumin

Age 14

Job Arch-wizard

Exceptionally talented, even by Crimson Magic Clan standards. Obsessed with the überpowerful spell Explosion, she is neither capable of nor interested in using any other magic. Favorite thing: Explosion. Special skill: Explosion. Hobby: Explosion.

Wiz

Age 20

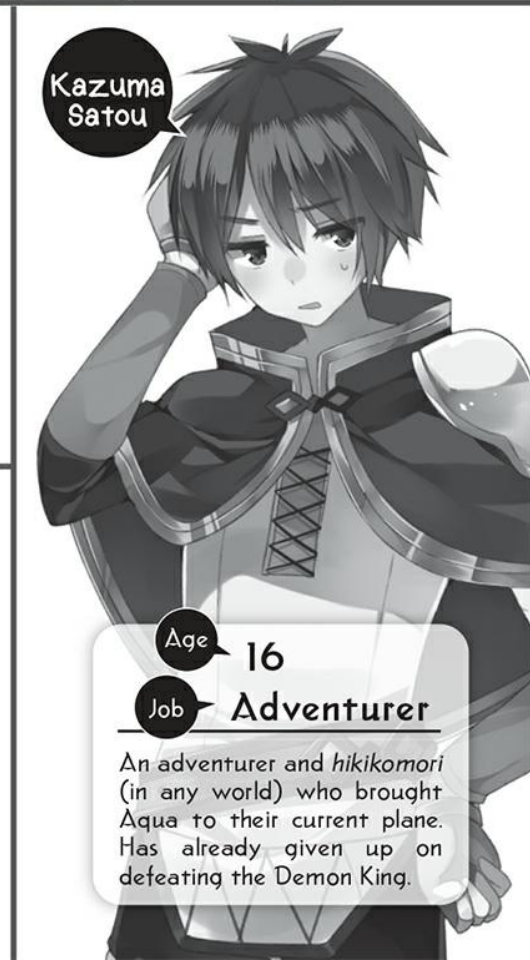
Job Shopkeeper

Yunyun

Age 13

Job Arch-wizard

Kazuma Satou

Age 16

Job Adventurer

An adventurer and hikikomori (in any world) who brought Aqua to their current plane. Has already given up on defeating the Demon King.

Vanir

Age Unknown

Job Terrible demon, shopkeeper

Chomusuke

Age ???

Job ???

Tập 5

Hãy cùng nhau hướng đến bộ liệt hồng ma nào!

Mục lục

Mở đầu	11
Chương 1: Hãy trao tặng sự quyết đoán cho bức thư hệ trọng này!	14
Phần 1	14
Phần 2	20
Phần 3	33
Phần 4	45
Phần 5	60
Phần 6	62
Chương 2: Lập Harem cùng những Cô gái tai thú ngang bướng này!	68
Phần 1	68
Phần 2	71
Phần 3	79
Phần 4	82

Phần 5.....	89
Phần 6.....	99
Phần 7.....	103
Phần 8.....	105
Chương 3: Nghỉ giải lao tại ngôi làng bí thảm này!.....	118
Phần 1.....	118
Phần 2.....	123
Phần 3.....	127
Phần 4.....	130
Phần 5.....	132
Phần 6.....	146
Phần 7.....	151
Phần 8.....	153
Chương 4: Lý do chính đáng cho đêm mất ngủ này!.....	161
Phần 1.....	161
Phần 2.....	163
Phần 3.....	176
Phần 4.....	178
Phần 5.....	185
Phần 6.....	190
Phần 7.....	204
Chương 5: Ban tặng bạo diễm cho di tích đáng ghét này!.....	225

Phần 1.....	225
Phần 2.....	229
Phần 3.....	236
Phần 4.....	242
Phần 5.....	246
Phần 6.....	259
Phần 7.....	261
Phần 8.....	273
Phần 9.....	285
Phần 10.....	289
Chương kết: 『Mong muốn thành Ma Pháp Sư Mạnh Nhất 』	.297
Đoạn kết.....	315
Short story: Buổi hẹn hò Explosion!	324

Mở đầu

“[Explosion]!”

Sự tĩnh lặng và yên bình của cánh đồng lập tức bị xoá đi bởi cú bộc phá mãnh liệt tới kinh hoàng.

Làn sóng chấn động lan ra cùng một tiếng nổ lớn, làm cho bụi cát bay tung tóe khắp nơi.

Tôi đỡ Megumin, người đã ngã quỵ xuống đất ngay sau khi dùng sạch mana của bản thân.

“Bao nhiêu, em được bao nhiêu điểm vậy...!”

Mặc dù trông đã rất mệt rồi, nhưng đôi mắt của Megumin vẫn lộ rõ ra sự sắc sảo khi hỏi tôi.

“Dựa vào độ lớn của tiếng nổ và sức huỷ diệt của nó thì... 85 điểm!”

“Urghh! Đúng là Kazuma có khác, nếu là em thì em cũng sẽ cho cú nổ đó số điểm tương tự. Tay nghề của Kazuma đúng là đang tiến bộ rất nhanh...!”

“Fufu, sau khi phải đi cùng với em mỗi ngày như thế này, khả năng cảm nhận của anh phải tăng lên thôi. Em cứ tự nhiên gọi anh là người thâm định cho các vụ nổ. Nào, để anh giúp công em về”.

“Ugghhh....”.

Tôi đỡ Megumin, người giờ đã nằm đo đất,dậy.

“Kích nổ từ ngày này sang ngày khác, vậy mà em vẫn chưa chán nó cơ đấy

. Không lẽ em không muốn đổi sang nghề khác để học thêm nhiều thần chú và trở thành một phù thủy tuyệt vời sao?”.

“Dĩ nhiên là không rồi. Anh còn dám phàn nàn sau khi có được em, một phù thủy rất xuất sắc, trong nhóm sao?”.

Cô bé phù thủy xuất sắc (tự nhậnlol) nói trong khi vòng tay qua cổ tôi.

Dù sao thì gần đây tôi cũng đã nhận ra được rằng cô bé có thể là một chỗ dựa vững chắc nếu được dùng đúng cách....

Tôi thở dài và đặt Megumin lên lưng.

-Ngày mai sẽ tiếp tục là một ngày bận rộn đây.

Megumin nói rằng cô bé sẽ không thể nào dùng pháp thuật trong chuyến đi này để tiết kiệm mana, cho nên bây giờ tôi phải đi chung với cô bé hằng ngày để thực hiện thứ mà cô bé gọi là nghi lễ làm phát nổ mọi thứ.

Thật tình đúng là, sao con bé vẫn chưa chán ngấy cái trò này được cơ chứ?

Trên đường chúng tôi về lại thị trấn Axel.

Trong khi bầu trời hoàng hôn dần chuyển sang sắc đỏ, Megumin ở sau lưng tôi thì thầm với bản thân.

“Lần sau mình nhất định sẽ được 100 điểm cho coi...!”.

Chương 1:

Hãy trao tặng sự quyết đoán cho bức thư hệ trọng này!

Phần 1

“Em, em muốn có con với Kazuma-san”.

Khi nghe được những lời bày tỏ nồng cháy này, tôi như bị hóa đá tại chỗ trong khi nước trà vẫn đang rỉ ra từ khoé môi.

Còn về phần Yunyun người mà lúc này mặt đang đỏ hết cả lên, hai nắm tay của con bé đang run khẽ.

Cơ mà, tôi không phải là người duy nhất trong phòng bị sốc đâu.

Mọi người còn lại ai cũng đều ngó người ra như vậy cả.

Tất nhiên là vậy luôn bởi vì Yunyun đột nhiên thốt ra những lời như thế cơ mà...

“Này Megumin, liệu em có thể dừng lại và đừng đi quân vội được không? Nếu em cho chị đi lại, chị sẽ cho em viên đá có hình thù kì quặc mà chị lượm được tại suối nước nóng ở Alcanretia”.

... Không, ở đây vẫn còn duy nhất một người không chỉ không hiểu được tình hình hiện tại mà thậm chí còn chẳng thèm chú ý tới cuộc nói chuyện này giờ nữa.

Và vị đó không ai khác ngoài Aqua, người đang ngồi đối diện Megumin, và tỏ ra bối rối trong khi cầm quân cờ trong tay mình.

Tôi liền lấy lại bình tĩnh và chùi đi mớ nước trà còn ở khoé miệng. Darkness lúc này vẫn còn bất động với cái tách đang bị nghiêng trong tay còn trà thì đã đổ ra khắp tấm thảm.

Tôi đặt li trà xuống bàn và hỏi lại Yunyun một cách nghiêm túc.

“... Em vừa mới nói gì vậy?”.

“Em, Em nói là “Em muốn có con với anh!””.

Với khuôn mặt đỏ bừng, Yunyun hét lên để trả lời cho câu hỏi của tôi.

Có vẻ như là tôi không nghe nhầm rồi.

“Anh muốn đưa đầu tiên là con gái”.

“Không, không được, em muốn đưa đầu là con trai cơ!”.

Tôi cứ nghĩ Yunyun là thuộc tuýp người hướng nội, không ngờ cô bé vẫn dám đứng lên bảo vệ lập trường của mình khi cần.

Nhưng tôi không thể nào chịu thua được. Thằng đàn ông nào trên thế giới mà chẳng muốn con gái gọi mình bằng bố...!

“Khoan đã 2 người kia, tại sao lại đột nhiên nhảy đến chuyện con trai hay con gái thế?! Làm cách nào mà câu chuyện này tiến nhanh tới cỡ

này được hả! Còn Yunyun nữa, cậu đang nói chuyện quái gì vậy!? Cậu có biết mình đang nói gì không đấy?!”.

Megumin đã lấy lại được bình tĩnh và xen vào.

“Chị, chị đồng ý với Megumin. Em là Yunyun đúng không!? Chị không biết chuyện gì xảy ra giữa em với Kazuma, nhưng đừng đại dốt như vậy chứ! Em không biết rằng tên này thuộc thể loại nào ư!?”

Darkness vừa nói điều gì đó rất khó nghe.

“Hmm? Khoan đã nào! Đúng rồi, chính nó! Nếu mình đặt quân [Thập tự quân] vô dụng này ở đây...!?”.

Aqua vẫn chưa nhận ra vấn đề và tiếp tục lăm bằm với bản thân trong khi cầm quân cờ trong tay.

Đối thủ của cô nàng là Megumin lúc này đang nắm lấy vai của Yunyun và lắc nó một cách dữ dội.

“Tĩnh lại đi !! Đúng hơn là, cậu sẽ không còn biết bản thân sẽ đi về đâu vì đã quá hấp tấp đó! Làm ơn giải thích rõ cho mình biết chuyện gì đang thật sự xảy ra đi!”.

“Vì, bởi vì!! Nếu mình không có con với anh Kazuma, thế giới sẽ..! Quý... quý vương sẽ...!”

Bị giật mạnh bởi Megumin, Yunyun hét lên trong tiếng nấc nghẹn.

“Ra là vậy sao, thế giới sẽ... Không sao đâu mọi người, em cũng không cần nói thêm gì nữa cả. Cứ giao lại thế giới và quý vương cho tôi. Tôi sẽ có con với Yunyun, đánh bại Quý Vương và thế giới sẽ

được giải cứu đúng không nào? Sao tôi có thể từ chối yêu cầu của một người đang cần mình được cơ chứ?”.

“Anh, sao anh lại! Ngày thường anh lúc nào cũng từ chối không chịu đi làm nhiệm vụ khi tôi yêu cầu cơ mà!”.

“Phải rồi! Anh có bao giờ chịu lắng nghe người khác đâu, sao bây giờ lại gật đầu nhanh vậy chứ! Và làm sao mà anh không có một chút nghi ngờ nào với cái sự kiện đột ngột này vậy hả!”.

Tôi liền bật lại hai kẻ bỗng nhiên xen vào:

“Im đi! Hai người đang làm nhảm gì thế?! Đây là chuyện riêng của hai người bọn này mà?! Người ngoài không liên quan thì nên nín đi! Hiếm lắm tôi mới có cơ hội trở nên nổi tiếng như vậy, thế nên đừng có mà xía vào!”.

“Tên này đang bóp méo sự thật và đổ lỗi cho chúng ta! Và làm thế nào mà em lại không liên quan được cơ chứ, bạn em đang có nguy cơ bị một tên dở người xâm hại, dĩ nhiên là em phải có quyền lên tiếng chứ!”.

Để bắt Megumin cứng đầu phải im lặng, tôi tiếp tục:

“Dù sao thì gần đây, anh cũng đã gặp không ít những cô gái dễ thương và xinh đẹp, chẳng lẽ em không thấy lạ sao khi không có gì thay đổi cả sao! Chẳng phải chúng ta là những anh hùng đã dẹp được biết bao nhiêu là Boss của quân đội Quý Vương à?! Chẳng phải chúng ta đã bằng cách nào đó đã giải quyết được bao nhiêu vụ việc hả?! Sẽ chẳng ngạc nhiên cho lắm nếu có vài em xinh tươi ngưỡng mộ tôi hay vài nhà thám hiểm muốn xin tôi chữ ký xuất hiện mà!! Này Darkness!!

Cô cũng có thể được coi là thuộc về giới quý tộc, vậy ít nhất cũng phải trao tôi một huy chương ghi nhận công lao đi chứ!”.

“An, Anh! Đừng hét lớn điều đó lên như vậy dù cho đó đúng là những gì anh đang nghĩ chứ! Mọi thứ anh khổ công để đạt được đều sẽ chẳng còn ý nghĩa gì cả nếu anh cứ tiếp tục phát ngôn như thế đấy!”

Yunyun bối rối nhìn chúng tôi cãi vã.

“Làm, làm ơn bình tĩnh lại đi mọi người! Em xin lỗi, là do lỗi của em cả nên làm ơn dừng lại đi!”.

Cô bé rụt rè xen vào giữa chúng tôi, nhưng tiếc thay...

“Tôi nghe rằng cư dân ở đây thường kết hôn ở độ tuổi từ 16 tới 20, nhưng kết hôn ở tuổi 14 vẫn được cho phép mà! Yunyun và Megumin là bạn cùng lớp, cho nên cô bé cũng đã 14 rồi đúng không?! Nếu thế thì không có vấn đề gì rồi! Tuyệt vời, thật sự rất tuyệt vời!! Một cuộc sống hạnh phúc không bị ngăn cấm bởi pháp luật! Thật là hạnh phúc khi không bị coi là một tên lolicon! Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy yêu cái thế giới này!! Và có vấn đề gì với mấy người vậy? Không lẽ là 2 người cũng yêu thầm tôi à? Ghen tị vì tôi bắt đầu hẹn hò với Yunyun sao?! Vậy thì nói thẳng ra đi, lũ Tsundere!”.

“Tên này! Darkness, bắt hắn ta lại! Chúng ta sẽ cho hắn ném thứ mùi vị của cái chết một lần cho biết!”.

“Đúng rồi, xem tôi cho tên vô dụng chỉ giỏi nói càn này một trận tòi bòi đây”.

“Oh? Oh? Gì nào, muốn đánh nhau sao? Các cô có vẻ vẫn chưa học được một bài học nhỉ! Tôi có thể tấn công bằng [Drain touch] và thoải

mái sờ mó cơ thể của mấy cô lấy lý do tự vệ á! Dù tôi có chộp nhầm chỗ nào đi chẳng nữa cũng không bị coi là dê xồm đâu!”.

Tôi liên tục xoè và nắm bàn tay lại để dọa cả 2 khi Megumin dần nhúu đôi lông mày của mình lên.

Đúng lúc này, Megumin đang trong tư thế sẵn sàng nhảy chồm tới bất cứ lúc nào thì có ai đó giật nhẹ áo choàng của con bé.

“Nè Megumin, tới lượt của em rồi đấy. Nhìn này, chị rất tự tin vào nước cờ này đó nha. Lẹ lẹ lên nào!”.

“Explosion!”.

“Waaahhhh!!”.

Megumin đang bị Aqua kéo, liền hô tên thần chú bộc diệt ma pháp rồi lật đổ bàn cờ mà không thêm ngoài nhìn.

“Uhh... huhu.. đáng lẽ ra mình nên ra điều lệnh cấm dùng phép nổ...”.

Tôi liếc sang Aqua, cô ta đang vừa sụt sùi khóc vừa lượm lại những quân cờ bị văng khắp nơi, trong khi Megumin chĩa gậy phép vào mặt tôi..

“Mặc cho vẻ ngoài của em, em vẫn luôn luyện tập hằng ngày với mục tiêu trở thành phù thủy mạnh nhất. Một tên cặn bã như Kazuma với các chỉ số thấp sẽ bị em đánh bại dễ dàng mà không cần dùng tới pháp thuật!”.

“Thế cơ à, cả anh cũng thấy tự ái nếu bị nói như thế đấy. Cái đáng sợ nhất ở anh chính là cách mà anh hạ vô số kẻ thù mạnh hơn nhiều mặc

cho cái mớ chỉ số thấp kia đấy. Anh sẽ không thua một cô phù thủy ngốc nghếch chỉ biết dùng được mỗi Explosion đâu. Còn cô Thập tự quân nào kia thì thôi miễn bàn.”

“Thập tự quân nào sao!?”.

Trong cái bầu không khí sặc mùi chuẩn bị có choảng nhau này, Yunyun hét lên với đôi mắt giận lệ:

“Megumin, xin hãy nghe mình nói! Vùng đất của Hồng Ma Tộc... vùng đất của Hồng Ma Tộc sắp biến mất rồi!!”.

Phần 2

“Xin thứ lỗi cho thứ trà xoàng xĩnh và sự tiếp đón thiếu chu đáo của bọn chị”.

“Không sao đâu ạ, em xin cảm ơn”.

Yunyun ngồi trên ghế bành với vai trò chủ toạ, nhận lấy li trà từ tay Aqua và cuối cùng cũng đã lấy lại được bình tĩnh.

“... Vậy thì, chuyện gì đang diễn ra vậy? Vùng đất Hồng Ma Tộc sắp bị xoá sổ là một tin rất tồi tệ đấy. Cậu có thể giải thích mọi thứ rõ ràng hơn được không?”.

Nghe Megumin nói, Yunyun im lặng đưa ra một lá thư.

Megumin nhận lấy bức thư và rút từ trong ra một tờ giấy.

By the time this letter reaches you, I will be dead. It appears that the army of the Demon King, which so long feared our power, is finally preparing a serious invasion. A massive military base has already been established near the village. But that is not all.

Beside the multitude of minions, a general with strong resistance to magic has been dispatched.

Heh-heh. That wily Demon King—he really is afraid. With no chance of destroying the base, our options are limited.

That's right. As chief of the Crimson Magic Clan, it is my duty to duel the general of the Demon King's army, even if it costs me my life.

My beloved daughter. As long as you are left, the blood of the Crimson Magic Clan shall not run dry. I leave you my place as chief of our clan. You are the last of the Crimson Magic Clan in this world. Do not let it die out...

On the day the village fortune-teller predicted the town's destruction by the army of the Demon King, she also glimpsed a ray of hope. She foresaw that Yunyun, the lone survivor of the Crimson Magic Clan, would set off to train in hopes of defeating the Demon King. In a starter town, she would meet a certain man. Irresponsible and totally powerless though this man was, he would become her partner in life...

Yunyun would take this worthless layabout under her precious wing. After spending all her time training, she would have little money, but she would be happy.

And time would pass.

The child born of the survivor of the Crimson Magic Clan and the man she met would grow into a young man. He would follow in the footsteps of his adventurer father, setting out on a journey. But he would not know—he himself would be the one to bring low his clan's age-old enemy, the Demon King...

Chronicle of the Hero of the Crimson Magic Clan, Chapter 1—by Arue

“... Đây là lá thư từ cha của Yunyun, trưởng làng của Hồng Ma Tộc hử. “Khi con nhận được bức thư này thì có lẽ ta đã không còn trên cõi đời này...?”

Sắc mặt của Megumin dần trở nên tối sầm lại khi đọc tiếp nội dung của bức thư.

[Khi con nhận được bức thư này thì có lẽ ta đã không còn trên cõi đời này. Quân đội của Quý Vương vốn luôn sợ hãi sức mạnh của bộ tộc ta, cuối cùng chúng đã quyết định phát động một cuộc tấn công rất lớn. Bọn chúng đã hoàn thành việc xây dựng một căn cứ quân sự lớn gần làng.

Không chỉ vậy.

Một tên boss của quân đội Quý Vương với khả năng kháng phép rất cao cũng đang trên đường tới tiếp ứng với một lượng quân lớn.

Fufu... Vậy ra Quý Vương vẫn còn sợ chúng ta.

Bởi vì bộ tộc không thể hạ được căn cứ của bọn chúng, chúng ta không còn nhiều lựa chọn.

Cha là trưởng làng Hồng Ma Tộc.

Cha sẽ đem tên boss cùng về bên kia thế giới.

Con gái yêu quý của ta, miễn là con còn sống, Hồng Ma Tộc của chúng ta sẽ còn tiếp tục, cha tin tưởng giao lại vị trí trưởng làng cho con.

... Là người sống sót duy nhất của tộc, đừng để dòng máu của chúng ta bị diệt vong.

Quả là dễ hiểu tại sao Yunyun lại trở nên bất loạn sau khi đọc nội dung của bức thư.

Có vẻ như một boss thuộc quân đội của Quý Vương đã xuất hiện gần làng Hồng Ma Tộc, và đang xây dựng căn cứ với một lượng lớn quân ở đó.

Và tên này trông như là có sức kháng ma pháp rất cao.

Và lúc này đây, dân làng vẫn không thể phá hủy được căn cứ đó...

Bức thư nhấn mạnh là trưởng làng đã đặt niềm tự hào của Hồng Ma Tộc lên trên hết và đã sẵn sàng quyết tử với tên boss của quân đội Quý Vương.

Và phần cuối cùng....

“Cha tin tưởng giao lại vị trí trưởng làng cho con.... Là người sống sót duy nhất của tộc, đừng để dòng máu của chúng ta bị diệt vong – khoan đã, chẳng phải còn một người trong Hồng Ma Tộc đang ở ngay đây sao!?”.

“Tạm bỏ qua cái đó đi, lật sang mặt sau xem! Vẫn còn một trang nữa đó!”.

Sau khi nghe Yunyun nói vậy, dù đang kích động nhưng Megumin vẫn tiếp tục đọc mặt còn lại.

“—Nhà tiên tri của làng đã tiên đoán trước được cuộc tấn công của Quý Vương cùng khung cảnh điêu tàn của ngôi làng sau đó. Nhưng nhà tiên tri cũng thấy được một tia sáng hy vọng. Là người duy nhất sống sót còn lại của làng, Yunyun...”... “Như em đã nói, sao Yunyun

lại là người duy nhất còn sống sót, chuyện gì đã xảy ra với em cơ chứ!?”

“Khoan đã, tạm thời cho qua cái đó, tiếp tục đọc đi!”.

“Là người duy nhất sống sót còn lại của làng, Yunyun kìm nén lại trong tim mục tiêu đánh bại Quý Vương và tiếp tục chăm chú vào luyện tập. Bẵng một thời gian sau, cô bé sẽ gặp được một người đàn ông ở thành phố của sự khởi đầu. Yếu ớt và không thể nhờ cậy được, anh ta chính là người chồng tương lai của cô bé”.

“... Tại sao mấy người lại nhìn tôi như vậy? Chẳng lẽ người đàn ông yếu ớt và không thể nhờ cậy được là ý nói tới tôi à? Còn Yunyun nữa, em tới đây cầu hôn anh chỉ dựa vào mấy chi tiết này thôi sao?”.

Yunyun đảo mắt sang chỗ khác khi nghe tôi nói.

“Em sẽ tiếp tục đọc được không nào? “Thời gian thấm thoát trôi qua. Đứa con của người sống sót duy nhất Bộ tộc Hồng Ma và người đàn ông đó đã trở nên khôn lớn. Giống như người cha, cậu ta trở thành một nhà mạo hiểm và bắt đầu cuộc phiêu lưu của mình. Nhưng chàng trai đó vẫn không biết được số mệnh phía trước. Anh sẽ trở thành người trả thù cho bộ lạc và tiêu diệt kẻ thù truyền kiếp – Quý Vương...”.

“!?” x3

Sau khi nghe điều này, không chỉ tôi, ngay cả Darkness và Aqua đều há hốc mồm.

“Con, con của chúng ta sẽ đánh bại...!?”.

“Khoan, khoan đã! Anh đang nói vớ vẩn gì thế hả!? Này Kazuma, một người lúc nào cũng đa nghi như anh, sao lại có thể tin được một thứ mơ hồ như lời tiên tri chứ!?”

“Khoan, rắc rối rồi đây! Đây là một vấn đề lớn đối với tôi đấy!!”

Trong khi tôi đang bối rối bởi gánh nặng lớn lao đặt trên số mệnh của bản thân, Darkness và Aqua bắt đầu trở nên hoảng loạn.

... Hmm?

Chẳng lẽ, hai người đó lại ganh tị sao?

Ah, huh, không lẽ nào lại vậy chứ?

Thiệt là một khung cảnh của tuổi trẻ, thật đúng là —

“Tôi không muốn làm mọi chuyện rườm rà như vậy, cậu có thể lẹ lên và tự tiêu diệt Quỷ Vương luôn được không!? Thật sự sẽ quá lâu nếu phải đợi tới lúc con của Kazuma lớn lên! Này, bao nhiêu tuổi thì được coi là khôn lớn rồi nhỉ? Liệu trong vòng 3 năm có được không? Nếu không thì hãy giả vờ rằng lời sấm truyền đó chưa bao giờ tồn tại nhé?”

— mình nhầm to rồi.

Và cô nghĩ gì khi nói 3 năm thế, chả lẽ cô muốn một đứa trẻ chập chững tập đi đánh với Quỷ Vương thật sao.

“Hồng Ma Tộc có những nhà tiên tri có độ chính xác rất cao! Nếu như thế thì lời tiên tri này...!”

“Tôi hiểu rồi, cứ để đó cho tôi. Dầu sao thì đây cũng là vì tương lai của thế giới, đây là điều không thể tránh khỏi”.

“Sao anh, anh, có thể chấp nhận như thế chứ!? Anh lúc nào cũng thoái thác mọi thứ, tại sao anh lại chọn đúng ngày hôm nay để trở nên quyết đoán thế hả!?”.

Darkness nắm lấy cổ áo tôi và đưa sát mặt của mình lại. Đúng lúc này Megumin đọc nốt phần còn lại của bức thư bằng giọng nhẹ nhàng.

“... Trên trang này, đoạn cuối ghi là “Huyền thoại về người anh hùng làng Hồng Ma Tộc, Chương một, Tác Giả: Arue””.

“!?!?” x3

Ngay khi Megumin vừa dứt lời, đầu của Darkness, Yunyun và tôi lập tức quay ngoặt lại nhìn cô bé.

Aqua rướn người qua và đọc bức thư.

“Để tôi xem nào. Ara, chữ viết tay hoàn toàn khác với mặt đầu tiên. Mặt thứ nhất được viết bởi cha của Yunyun. Mặt thứ hai có đoạn tái bút ghi “Bởi vì tiền bưu phí quá đắt, nên mình hỏi trưởng làng cho phép mình gửi kèm chung với lá thư của bác ấy. Mình sẽ gửi chương hai ngay sau khi mình hoàn tất’...”.

“Aaaaaahhhhhhhhh—!”.

Yunyun liền giật lấy lại bức thư, vo nó lại và quăng đi chỗ khác.

“Waaaahhh, thiệt đúng là quá đáng! Đồ ngốc Arue đó aahhhhh!!”.

Cảm thấy lúng túng, tôi liền hỏi Yunyun, người đang quỳ trên thảm và rên rỉ.

“Này, em giải thích cho anh biết chuyện gì đang xảy ra đi! Arue là ai cơ chứ, còn con cái của chúng ta thì thế nào đây. Anh phải làm gì tiếp

theo đây? Anh có cần phải lột hết đồ ngay tại đây không hay em muốn ta vào phòng?”.

“Anh có thể rửa mặt đi về phòng và ngủ được rồi... Arue là bạn cùng lớp với em khi còn ở làng Hồng Ma Tộc. Em nên giải thích như thế nào nhỉ, cô ấy là một người kì quặc với tham vọng trở thành một nhà văn...”.

Darkness liền trông nhẹ nhõm hơn hẳn sau khi nghe những gì Megumin nói.

“Oh, hoá ra đó chỉ là một câu chuyện... Hmm? Khoan, nếu vậy thì bức thư đầu là thế nào?”.

“Bức thư đầu chắc là chính xác rồi. Làng Hồng Ma Tộc luôn là cái gai trong mắt của Quỷ Vương từ rất lâu rồi. Sớm hay muộn thì ngày này cũng sẽ tới. Có vẻ chúng đã bắt đầu tấn công Hồng Ma Tộc một cách nghiêm túc hơn rồi”.

“Khoan, khoan, đợi đã nào, còn trái tim nhạy cảm của tôi thì sao đây? Đừng có giỡn với tôi cơ chứ, tôi đã chuẩn bị tinh thần để lột quần xuống bất cứ lúc nào, vậy mà giờ cô nói với tôi chuyện này à? Còn Yunyun thì sao? Yunyun và tôi vẫn sẽ trở thành một đôi uyên ương đúng không!?”.

“Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Anh đang cản đường đi đó, tránh qua một bên và chơi với Aqua đi... Nhân tiện thì Megumin, sao em trông bình tĩnh vậy? Em không thấy lo lắng gì cho gia đình và bạn bè sao? Ngôi làng của em đang ở trong tình trạng nguy kịch đúng không nào?”.

Khi nghe được câu hỏi của Darkness, Yunyun đang than khóc liền ngẩn đầu lên.

“Đúng, đúng vậy. Đây không phải là lúc để khóc lóc! Nè Megumin, cậu nghĩ chúng ta nên làm gì tiếp đây?! Tớ nghĩ rằng làng của chúng ta đang thật sự bị tấn công đó! Chúng ta phải làm gì đây?!”.

Sau khi nghe Darkness và Yunyun nói, Megumin trả lời:

“Chúng ta là Hồng Ma Tộc, ngay cả Quỷ Vương cũng phải sợ đúng không? Tớ không nghĩ người dân làng sẽ chịu nằm yên chờ chết đâu. Còn nữa... Nếu con gái của trưởng làng là Yunyun ở đây thì huyết thống của làng chúng ta sẽ không lo bị mất đi dù có chuyện gì xảy ra với làng đi chăng nữa. Cho nên tớ thấy chúng ta nên nghĩ như thế này – “Tất cả dân làng sẽ luôn sống mãi trong lòng chúng ta—”

“Megumin, sao cậu lại có thể lạnh lùng như vậy chứ! Tại sao cậu lúc nào cũng trở nên nhẫn tâm trong những lúc như vậy thế?!”.

Yunyun quay về phía tôi với đôi mắt ngấn nước và đôi gò má ửng hồng lên.

“Er, erm... Em xin lỗi vì đã nói một chuyện kì cục như vậy. Nói, nói như thế nào cho đúng nhỉ, người đàn ông duy nhất mà em biết chỉ có mình anh Kazuma....”.

“Oh, không sao. Không sao cả. Vậy em tính làm gì tiếp theo đây? Không phải làng của em đang trong tình trạng nguy kịch sao?”.

Yunyun lau đi những giọt nước còn đọng lại trên khoé mắt và nói:

“Vâng, em sẽ chuẩn bị để trở về làng ngay lập tức. Dù sao đi chăng nữa, đó cũng là nhà của em, b...ba... bạn của em cũng ở đó nữa.”.

Có vẻ như cô bé không chắc rằng liệu mọi người có coi cô bé là bạn không.

“Vậy thôi, em xin lỗi vì đã làm phiền mọi người như thế này! Erm, cậu nữa Megumin. Tạm biệt...”.

Chúng tôi nhìn theo khi Yunyun quay đi một cách cô đơn.

“... Kazuma, liệu có ổn không khi để một đứa trẻ như vậy đi một mình? Em cứ nghĩ anh sẽ bị sự dâm dăng của bản thân thôi thúc và cố gắng làm ra vẻ ngẫu lòi khi nói ‘Anh sẽ đi cùng với em’.”

“Không phải cô bé nói là boss của Quý Vương đang tấn công làng sao? Cho dù có đi thì tôi cũng chỉ làm vướng chân mọi người thôi. Chuyện này quá nguy hiểm và đáng sợ, và tôi cũng cảm thấy mệt mỏi trên chuyến đi về vừa rồi.... Nhưng mà Megumin, nếu em thật sự lo lắng cho Yunyun, em biết là vẫn còn kịp để đi cùng với con bé bây giờ mà?”.

“Anh, anh thật là, vừa mới lúc trước anh còn khoe khoang là anh hùng đánh bại bao nhiêu boss của Quý Vương cơ đấy! Và tại sao em phải đi lo cho Yunyun chứ? Con bé ấy chỉ là đối thủ của em thôi? Cũng giống như kẻ thù ấy!”.

Darkness và tôi cười một cách tinh quái khi thấy Megumin nói những lời đó.

“Này, mặc dù em ấy nói vậy, nhưng chẳng phải em ấy trông rất lo lắng từ nãy tới giờ sao?”.

“Đừng có ác như vậy chứ Kazuma, nhưng mà chị biết Megumin đang không thành thật với bản thân mà. Sao anh không cho em ấy một con đường thoát đi?”

Megumin trừng mắt nhìn hai chúng tôi bàn tán một cách vui vẻ.

“Eh Aqua, nói gì đi chứ.... Ah... ”.

Tôi quay về phía Aqua —

“Huu...”.

Và thấy cô ta đang nằm ngủ trên băng ghế một cách ngon lành.

Có vẻ như cuộc nói chuyện vừa rồi vượt quá khả năng của cô ta.

... Rốt cuộc Megumin trở nên hờn dỗi và giam mình lại trong phòng của bản thân.

Darkness vẫn còn ở lại phòng khách nói với tôi:

“Này Kazuma, liệu thật sự có ổn không khi để cô bé ấy đi một mình như vậy? Erm, không phải cô bé Yunyun đó là bạn của Megumin sao? Tôi nghe nói cô bé ấy là một người cứng cỏi... nhưng mà...”.

“Sẽ không sao cả. Cô bé ấy đúng thật là người của Hồng Ma Tộc và có thể dùng pháp thuật cao cấp. Nói cho đúng hơn, Yunyun sẽ an toàn hơn khi đi một mình hơn là đi kèm với chúng ta. Đừng quên rằng trong nhóm chúng ta có một người rất được bọn thầy ma yêu quý đó”.

Tôi nói trong khi nhìn Aqua đang nằm thu người lại trên băng ghế và chảy cả nước dãi ra miệng.

-Tối hôm đó.

Sau bữa tối, khi tôi đang giết thời gian ở trong phòng thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Xin mời vào”.

Bước vào phòng sau khi nghe tiếng tôi dĩ nhiên là...

“... Kazuma, em có vài chuyện muốn bàn với anh, liệu anh có thể dành thời gian cho em không?”.

Megumin trong bộ đồ ngủ nói với vẻ rụt rè.

“Em đang tính làm gì lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này? Chẳng lẽ mấy lời của Yunyun đã làm dậy lên tinh thần cạnh tranh của em, và em quyết định tới đây để “đánh đêm” đúng không?”.

“Coi chừng, không thì em sẽ cho anh nổ tung! Em để ý rằng mấy câu quấy rối tình dục của anh ngày càng gia tăng sau khi em tròn 14 tuổi đấy!”.

Tôi ngồi khoanh chân lại trên giường và thúc Megumin đang đỏ mặt vì giận dữ tiếp tục nói.

Mặc dù tôi đã biết đại khái chuyện mà cô bé muốn bàn tới là gì.

Megumin ho một cách khô khan và bắt đầu:

“Anh biết đấy. Em thật sự không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra cho Yunyun, nhưng thực ra, em còn một đứa em gái nhỏ vẫn đang ở lại trong làng”.

....

“Đó là lý do tại sao, mặc dù Yunyun có ra sao cũng không liên quan gì tới em, nhưng em vẫn lo cho em gái mình... Sao, sao anh lại tự nhiên cười nham hiểm thế chứ?”.

Tôi cười một cách ranh mãnh khi nghe Megumin nói bằng chất giọng rất tsundere.

Phần 3

Sáng hôm sau.

Sau khi lấy được từ Hội tám bản đồ với đầy đủ chi tiết về các vùng lân cận xung quanh làng Hồng Ma Tộc, tôi nhìn mọi người trong nhóm và thông báo:

“Dù sao thì, tóm lại tình hình là như thế này. Nhóc tsundere này nói rằng cô bé muốn quay về làng, và tôi nghĩ rằng tới làng Hồng Ma Tộc chơi cũng là một ý kiến không tệ”.

“Ai là Tsundere cơ chứ! Chẳng phải em nói là em chỉ lo lắng cho đứa em gái của mình thôi sao...!”.

Mặc cho Megumin vẫn đang khăng khăng chối bỏ, tôi xoa đầu cô bé và ngắt lời.

“Ngôi làng có vẻ vẫn đang xảy ra chiến sự với quân đội Quý Vương, cho nên chúng ta sẽ chỉ quan sát nó từ xa. Nếu tình huống quả đúng là nguy hiểm như trong lá thư đề cập tới, cả nhóm sẽ quay về nhà ngay lập tức. Còn nếu chạm trán với quân đội của Quý Vương, chúng ta cũng sẽ quay về. Chúng ta cũng cần phải cố hết sức để tránh phải chiến đấu với quái vật nữa!”.

“Wow, kế hoạch của Kazuma có khác, thật là đốn mạt hết sức! Nhưng mà không sao, mặc dù chúng ta mới quay về từ chuyến du lịch... chị sẽ dùng hết khả năng của mình để cứu lấy dân làng của Megumin!”.

Aqua đang tràn đầy tự tin sau khi đánh bại được một boss của Quân Đội Quý Vương gần đây, cô ta tuyên bố khi đang nắm chặt tay lại.

“Làng của Hồng Ma Tộc ư? Đó là thiên đường của những dã thú rất mạnh. Đã vậy lại còn binh đoàn của Quý Vương đang tấn công làng nữa chứ...! Ahh, chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta bị áp đảo về quân số và bị bắt làm tù nhân nhỉ?! Này Kazuma, nếu tình huống đó xảy ra, lúc đó đừng quan tâm tới tôi, cứ lo cứu lấy bản thân trước nhé!”.

“Đừng lo, tôi sẽ cực kỳ vui mừng khi bỏ được cô lại ở đó. Nhớ là đừng quay trở về nhé.”

Sau khi trả lời một cách kiên quyết trước mấy câu xàm xí của Darkness, tôi nhặt cái túi xách thậm chí tôi chưa có cơ hội xài thử và rời khỏi nhà với 3 người kia.

Bình thường thì cả bọn sẽ phải di chuyển bằng xe kéo, tuy nhiên tôi nảy ra một sáng kiến khác hay hơn.

“Này Kazuma, chúng ta đang đi đâu vậy? Không phải cả nhóm sẽ đi tới làng Hồng Ma Tộc với nhóc Yunyun đó sao?”

“Yunyun đã rời khỏi đây trên một chuyến xe ngựa từ ngày hôm qua. Chúng ta không thể nào bắt kịp với cô bé ngay cả khi cả nhóm khởi hành lúc này. Và tôi cảm thấy chán với việc di chuyển bằng xe ngựa rồi. Ngoài ra... có một nơi tôi muốn tới”.

–Chúng tôi đã tới được nơi tôi muốn trong khi trao đổi với Aqua.

“... Ugh. Vậy ra đây là nơi anh muốn tới... Erm, tôi là một thập tự quân tôn thờ nữ thần Eris, cho nên tôi thật sự không muốn ở đây... Dù sao đi nữa, nơi này có—”.

“Xin chào mừng! Cái gã không lên được bao nhiêu level mặc dù có công việc rất dễ xơi, cô gái không được tích sự gì khác ngoài trừ việc nhờ vào thế lực của gia đình mình!! Và còn bà cô tu sĩ lưu manh toát ra thứ ánh sáng khó chịu cùng con bé thuộc chủng tộc vô dụng đồng thời là bậc thầy của một phép thuật cũng vô dụng không kém!! Các vị tới thật là đúng lúc!”.

“Cái tên này dám...!”.

“Chúng, chủng tộc vô dụng...!”.

Sau lời chào mừng từ người làm công đeo một chiếc mặt nạ kỳ quái đang lau dọn cửa hàng, Darkness và Megumin tức tối lầm bầm.

Tôi đến đây không chỉ để hoàn tất giao kèo với Vanir, mà còn một vài công chuyện khác với hắn ta. Tuy nhiên...

Mặc kệ Aqua đang làm ra vẻ đe dọa hắn với nắm đấm của mình, Vanir tới sau lưng tôi và đẩy tôi vào trong cửa hàng trong khi nói “Xin mời vào”.

Không thấy bóng dáng của Wiz ở đâu trong cửa hàng cả.

Thay vào đó là tiếng khóc nức nở từ trong sâu của cửa hàng.

Tôi nói với tay nhân viên ám muội khi hắn đang tiếp tục đẩy tôi.

“Ý người là gì khi nói chúng ta tới đúng lúc? Đừng nói là người lại nhập về hàng hoá kì cục nữa à? Ta nói rõ ngay bây giờ đây, ta sẽ không mua bất kỳ thứ gì từ cửa hàng này.”

“Đừng nói vậy chứ! Ta không hề có ý định bán cho người toàn đồ rác rưởi mỗi lần người tới đâu. Cái này chắc chắn sẽ hợp với nhu cầu của người”.

Chọn đúng lúc nhất để trả lời, Vanir bắt đầu quảng bá sản phẩm của mình khi chúng tôi bước vào cửa hàng, mời chúng tôi nhìn một cái hộp nhỏ có nắp đang mở ra.

“...? Cái này là gì vậy?”.

“Đây là một món đồ ma thuật dùng để xua đuổi bọn xác sống. Chỉ việc mở nắp hộp này ra, không khí linh thiêng sẽ được toả ra liên tục trong vòng nửa ngày để xua bọn thầy ma đi chỗ khác. Sao nào, không phải nhà người có một thành viên phiền phức luôn thu hút xác sống sao? Người đang gặp phải nhiều rắc rối vì chuyện này trong chuyến đi trước đúng không? Với món đồ này, người có thể ngủ một cách ngon lành ngay cả khi cắm trại ngoài trời!”.

“Eh, thành viên phiền phức đó không phải là nói tới ta đấy chứ?”.

Đẩy lùi xác sống ư.

Nghe qua thì có vẻ tiện lợi thật...

“Được rồi, vậy còn khuyết điểm của món đồ này là gì nào? Chắc chắn phải có cái gì đó không ổn với nó chứ?”.

“Hoàn toàn không có. Điểm trừ duy nhất của nó là giá quá cao và chỉ có thể sử dụng một lần duy nhất. Nhưng nó rất có công hiệu! Công

hiệu đến nỗi bà chủ vụng về ở đây không thể ra ngoài trông cửa hàng sau khi vô tình mở nó ra, và từ nãy tới giờ vẫn còn đang khóc đấy”.

“Khoan, đóng cái hộp đó lại và làm thông thoáng nơi này ngay! Vậy cái tiếng đó là từ Wiz mà ra à!? Còn Wiz nữa, sao cô ấy lại mua thứ này... Nhưng mà nó đúng là tiện lợi thật, vậy bán cho ta một cái đi. Sớm hay muộn gì thì ta cũng sẽ cần một cái.”.

Tôi nghĩ với việc cần phải cắm trại ngoài trời thường xuyên trong khi mở túi tiền ra...

“Tất cả là một triệu Eris! Cảm ơn quý khách đã chiếu cố quán chúng tôi!”.

“Quá đắt! Với giá đó ta thà phải chiến đấu với bọn zombie còn hơn!”.

Vanir lo đi việc tôi phản đối và khéo léo gói lại một hộp mới vào trong túi.

“Oh, giá này không là gì cả đâu thưa quý khách. Dù sao đi nữa, quý khách cũng sắp trở thành một quý ông giàu có!! Toàn bộ quyền sở hữu trí tuệ mà quý khách đang có, sẽ được bán lại cho tôi với giá ba trăm triệu đồng Eris! Liệu giao kèo này có đáp ứng đủ chưa nào?”.

Hắn nói trong khi tạo ra một bản hợp đồng.

“Ba trăm triệu đồng Eris... ! Nếu mi giao một khoản tiền lớn như vậy cho một người như hắn, không sớm thì muộn hắn ta sẽ trở thành một kẻ lười biếng không làm gì suốt ngày! Tuy nhiên, chuyện này trông cũng hay...”.

Darkness lăm bằm một cách kỳ cục với bản thân.

Aqua và Megumin cười toét cả miệng ra và nắm lấy ống tay áo của tôi từ cả hai phía.

“Kazuma-san, Kazuma-san. Tui muốn có bể bơi trong dinh thự”.

“Em muốn cái máy tái tạo mana nghe nói có thể làm gia tăng tốc độ hồi phục mana”.

“Ara, bọn zombie các người bị thu hút bởi mùi của tiền kìa. Hồ bơi và máy tái tạo nghe có vẻ mắc tiền cho nên tôi sẽ xem xét lại lúc khác. Thay vì vậy, mau đi chọn lấy đồ mà chúng ta cần cho chuyến hành trình đi”.

Sau khi trả lời Megumin và Aqua, hai người họ liền đi xem đồ trong cửa hàng một cách vui vẻ.

Tôi đồng ý để Vanir mua lại những món đồ mình tạo ra ngay lập tức.

Tôi luôn bị vướng vào những vấn đề phiền toái.

Cho nên tôi cảm thấy tốt hơn hết là vét hết lấy toàn bộ tiền để phòng khi cần trốn.

Dù gì thì thành phố này đã bị quân đội của Quý Vương và thành trì di động tấn công chỉ trong vòng có một năm, và đã xém có nguy cơ bị huỷ diệt hoàn toàn 2 lần cũng trong cùng một năm đó. Cho nên không phải là quá khi phòng bị kĩ như vậy.

“— Vậy thì trừ bớt chi phí cho món đồ ma thuật đuổi thây ma này trong 300 triệu Eris. Nói sao thì người cũng cần một khoảng thời gian để gom góp cho đủ 300 triệu đúng không?”.

“Đúng vậy. Tôi thành thật xin lỗi, bởi vì bà chủ vô dụng kia cứ tiếp tục nhập về đồ rác rưởi làm tăng chi tiêu của cửa hàng. Tài chính vốn đã eo hẹp từ trước đó rồi. Nhưng mà tôi sẽ kiếm được một khoảng tiền lớn vào tuần tới. Tôi đã tập hợp được nhiều nhà tài trợ trong thành phố này”.

“Nhân tiện đây, ta có công chuyện với Wiz. Liệu người có thể mời cô ấy ra cho ta được không?”.

Khi nghe yêu cầu của tôi, Vanir đóng cái hộp đang toả ra khói trắng một cách tiếc nuối.

Sau khi mở cửa sổ để làm thông thoáng căn phòng, Wiz cuối cùng cũng đi ra.

Vẫn còn chưa hồi phục sau chuyến hành trình mệt mỏi, Wiz xém tí nữa thì bốc lên thiên đàng hôm qua, giờ nhìn còn nhợt nhạt hơn bình thường. Cô ấy chào đón chúng tôi với một nụ cười.

“Yo Wiz, cô cảm thấy thế nào rồi? Xin lỗi vì lại làm phiền cô ngày hôm nay. Tôi tới đây cốt không phải để mua đồ mà là có chuyện muốn nhờ cô”.

“..? Chuyện muốn nhờ tôi ư?”.

Wiz nghiêng đầu bối rối, tôi gật đầu đồng ý với cô ấy.

Tôi giải thích tình hình ở làng của Megumin và nói ra yêu cầu của bản thân là gì.

“— Tôi hiểu rồi. Vậy là tôi chỉ cần đưa mọi người đến Alcanretia bằng [Teleport] đúng không?”.

Để tới được làng Hồng Ma Tộc, cả nhóm sẽ cần đi tới Alcanretia trước, rồi mới từ đó đi tiếp tới làng.

Cô nàng này tuy là một [Undead lich] nhưng lại khoái tắm nên rất thích suối nước nóng mà chúng tôi tới thăm trong chuyến đi lần trước, và dĩ nhiên đã đặt Alcanretia làm điểm để [Teleport].

Trong khi tôi đang nói chuyện với Wiz, mọi người còn lại đang xem xét đồ trong cửa hàng.

“Erm, eh Vanir, độ công hiệu của chai thuốc thu hút quái vật này như thế nào vậy? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu một người bị xịt lên chất này?”.

“Cái này là dùng để uống. Sau khi uống nó vào, không chỉ có quái vật, mà ngay cả mọi người ở trong thành phố, gia đình và bạn bè sẽ trở nên căm ghét và tấn công nhà ngươi. Đây là một sản phẩm tuyệt vời và rất hợp với sở thích quái dị của nhà ngươi. Muốn một lọ không?”.

“... Ngay cả bạn bè và gia đình... Ugh, sẽ rất là phiền phức nếu họ luôn ghét tôi, nhưng mà nếu hiệu ứng này chỉ là tạm thời, tôi sẽ xem xét về việc có nên mua nó không...”.

“... Oh, có một loại [Potion] có thể làm tạm thời tăng tính công hiệu của một phép thuật nhất định. Liệu có loại [Potion] nào dùng để gia tăng sức công phá của phép [Explosion] không?”.

“Hiện tại thì, potion tăng tính công hiệu của pháp thuật chỉ có cho [Curse Magic] và [Marsh Magic]. [Curse Magic Potion] sẽ làm tăng vùng ảnh hưởng của ma pháp mà người dùng, cho nên nếu người dùng bất cứ pháp thuật nào lên đối thủ thì bản thân thì cũng sẽ bị lãnh đạn chung với tụi nó. Chuyện tương tự cũng sẽ xảy ra với [Marsh Magic], nó làm tăng diện tích ảnh hưởng của ma pháp và dìm chết người trong chính đầm lầy(marsh) của mình luôn đấy”.

“Sản phẩm rác rưởi... Vậy còn con búp bê nhìn có vẻ rất sống động này thì sao?”.

“Đó là búp bê Vanir, được làm bằng cách đính kèm một phần mặt nạ của ta. Một sản phẩm thích hợp để làm mọi ác linh phải chạy đi chỗ khác nhờ vào nỗi sợ của bọn chúng với ta. Đây cũng là sản phẩm bán chạy nhất trong cửa hàng. Con búp bê này sẽ cười vào lúc nửa đêm, nhưng mà hiệu quả của nó thì hết sảy. Trong căn biệt thự của quý khách có vẻ như không có ác linh nào, nhưng thực chất là có một âm hồn ở đó đấy... Hay là lấy một con đi?”.

“Cười vào nửa đêm thì chả khác gì có ác linh ở trong nhà cả. Và nếu có bất kỳ linh hồn nào lờn vờn ở trong nhà, Aqua sẽ không đời nào để nó yên đâu”.

“Này khoan đã, Megumin vẫn không tin điều chị nói sao!? Không phải chị đã bảo là có hồn ma của một cô bé quý tộc đang ngụ ở trong

nhà!? Vì cô bé ấy chỉ là một đứa trẻ tội nghiệp, nên chị không thanh tẩy và để nó tung tăng trong đó!”.

“Uh đúng rồi. Hôn ma đó cũng thỉnh thoảng uống rượu của Aqua đúng không? Tôi hiểu mà, tôi hiểu mà”.

“Ngay cả Darkness nữa! Tin tôi đi chứ!!”.

Thật, thật là ồn ào quá đi....

Trong khi tôi bị lãng đi bởi mấy con nhóc đứng sau lưng, Wiz nói với một gương mặt đầy hoài niệm.

“Làng Hồng Ma Tộc à. Trước đây tôi đã từng tới đó để mua thêm đồ tiếp ứng. Tôi tới để gặp một thợ thủ công chuyên chế tạo các món đồ pháp thuật tên là Hyoizaburo, nhưng mà không may là lúc đó ông ấy lại không có ở nhà...”.

Megumin lại gần tôi và thở hển hển.

“Xin, xin cho em hỏi một chút. Chị mới nói tới Hyoizaburo đúng không?... Nhân tiện đây, lần cuối chị tới thăm làng Hồng Ma Tộc là khi nào vậy?”.

“Chị tới đó.. hình như khoảng 2 năm về trước? Đúng rồi, đúng rồi, khi chị tới nhà của ông ta, chị được một bé gái dễ thương nhìn trông rất giống Megumin ra chào hỏi...”.

Vừa nghe thấy điều này, Megumin liền ôm lấy đầu mình và ngồi xồm xuống đất.

“Em sao vậy? Có gì không ổn à?”.

“Không, không sao cả... Chỉ là quyết định không cần thiết của em đã phá vỡ chuyến đi công chuyện của chị...”.

Từ phía sau con nhóc Megumin đang nói năng rất kỳ lạ, tiếng cãi vã vang lên

“Đừng đụng tới món đồ đồ nữ thần phá hoại kia! Chai thuốc nhà người đụng tới cũng đều hoá thành nước lã cả!”.

“Cái thái độ gì thế kia, không phải khách hàng là thượng đế sao!? Hơn thế nữa, ta còn là một nữ thần chính hiệu! Biết để mà tỏ ra một thái độ tôn trọng hợp lí đối với ta đi chứ!!”.

“Nhà người mặt dày đến mức dám nói như vậy sau khi phá hàng hoá của ta sao, đồ nữ thần nghèo đói kia!? Này Wiz, tôi nghe được chuyện hai người đang bàn! Cô đang chuẩn bị tống cái lũ này đi chỗ khác đúng không!? Nếu thế thì làm ngay đi trước khi cô ta phá sạch đồ trong cửa hàng!!”.

Khi Wiz nghe thấy giọng Vanir đang gào lên, cô ấy cười một cách bối rối trong khi chuẩn bị pháp thuật của mình.

“Này nhóc!”.

Vanir thì thào vào tai tôi:

“Để cảm ơn người đã mua giúp ta một món đồ đắt tiền, ta sẽ cho người một lời khuyên này. Lời tiên tri của Quý cảnh báo rằng... Tại điểm đến của chuyến hành trình, tới một thời điểm nào đó, bạn đồng hành của mi sẽ muốn chia sẻ nỗi lo của mình và tới gặp người để xin lời khuyên. Người đó sẽ thay đổi bản thân mình dựa vào quyết định

của nhà ngươi. Hãy suy nghĩ cho thật kỹ vào và chọn lấy lời khuyên mà ngươi sẽ không hối tiếc sau này”.

Hắn ta vừa nói một điều rất uyên thâm.

Và những lời khuyên từ tên này lúc nào cũng mập mờ cả.

Sau khi làm cho Aqua vẫn đang tiếp tục phàn nàn im lặng, cả bốn chúng tôi đã tập trung lại một chỗ.

“Được rồi, tôi chúc cho mọi người có một chuyến đi tốt đẹp...! [Teleport]!!”.

Phần 4

Tôi mở đôi mắt của mình ra sau khi nhắm nó lại theo bản năng vì thần chú của Wiz.

Trước mắt tôi lúc này là thành phố suối nước nóng, Alcanretia.

Không thể tin là trong vòng chỉ 1 ngày sau là tôi lại quay lại cái thành phố mà tôi nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ tới lần nữa....

“Này, này Kazuma Kazuma”.

“Chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức. Tôi không muốn liên quan tới bất cứ chuyện gì về tôn giáo và những người sùng bái cô nữa”.

“Nhưng tại sao cơ chứ!”.

Sau khi từ chối thẳng thừng Aqua, người đang muốn qua đêm ở thành phố này, tôi kiểm xem có thông tin gì về Yunyun không.

Yunyun khởi hành từ ngày hôm qua.

Cô bé có thể đã di chuyển bằng xe ngựa công cộng, nhưng mà đoạn đường đi từ Axel tới Alcanretia phải mất cả một ngày trời cho dù cô bé có khởi hành từ lúc sáng sớm.

Cho nên tôi nghĩ rằng nhóm đã tới được đây trước nhờ có phép [Teleport] của Wiz.

... Tuy nhiên, ngay sau khi nghe về kế hoạch gặp gỡ của cả nhóm với Yunyun sau khi cô bé tới thì...

“Kazuma, em về nhà không phải là do lo lắng cho Yunyun, mà là cho đứa em gái của em. Vậy nên đi thôi. Nếu là Yunyun, cô ấy sẽ sớm bắt kịp với chúng ta thôi”.

Megumin nói với gương mặt ngượng ngùng.

Cô bé nhất quyết bám lấy lý do rằng mình chỉ vì lo lắng cho đứa em gái của mình.

... Thật đúng là tsundere mà.

Bởi vậy cuối cùng thì chúng tôi không dừng lại ở Alcanretia quá lâu mà rời khỏi thành phố để đi tiếp tới làng Hồng Ma Tộc.

Sẽ khá là rắc rối nếu chúng tôi gặp phải giáo hội Axis. Thật ra thì đó không phải là vấn đề to tát gì đối với tôi cho lắm...

Đen đũi thay, không có bất kỳ chuyến xe ngựa nào đi tới làng Hồng Ma Tộc cả.

Đường tới làng Hồng Ma Tộc nghe nói hiểm trở đến mức mà không bất kỳ người đánh xe nào dám liều mạng cả.

Mặt khác, người làng Hồng Ma Tộc có thể dùng phép [Teleport] để di chuyển từ thành phố này sang thành phố khác một cách dễ dàng.

Thế nên không cần thiết để mấy người đánh xe phải thí mạng mình như vậy.

“Sẽ mất 2 ngày đi bộ từ thành phố này cho tới làng. Có rất nhiều quái vật nguy hiểm nằm rải rác trên đường, cho nên mọi người đều trông cậy vào khả năng phát hiện kẻ thù của Kazuma cả”.

Sau khi rời khỏi Alcanretia, chúng tôi đi dọc theo một con đường bằng phẳng tới làng Hồng Ma Tộc.

Nói thực ra thì, cắm trại ở một chỗ toàn quái vật nguy hiểm nghe thật đáng sợ..

Tôi hi vọng có thể rút ngắn được càng nhiều khoảng cách càng tốt.

“Không cần phải lo, cứ để đó cho tôi. Không phải tôi đã giết được một vài con quái vật trong chuyến hành trình lần trước sao? Tôi lên được 1 level rồi. Với số điểm còn thừa, tôi đã học thêm được chiêu [Escape]. Với chiêu này, tôi có thể trốn thoát bất cứ lúc nào”.

“Nè, chả phải chiêu đó chỉ có công hiệu với Kazuma thôi sao? Không phải ý anh nói rằng mình sẽ chạy trốn một mình nếu phát hiện thấy kẻ thù đấy chứ?”.

Tôi phớt lờ Aqua kẻ vừa nhắc tới một vấn đề...ờ, khá nhạy cảm.

Đội hình của nhóm bao gồm Darkness dẫn đầu, theo sau là tôi, Megumin và Aqua.

“Công việc của Kazuma là [Adventurer] lên level rất dễ đúng không? Nhưng kể cả sau một trận đánh kinh hoàng với một boss của quân đội Quý Vương, anh chỉ lên được đúng một level thôi ư? Level của em vọt lên tới 33 chỉ trong một phát nè!”.

“Này, đừng đem thẻ mạo hiểm giả ra khoe trước mặt anh, không thì anh sẽ chop lấy và quăng nó đi đấy. Chuyện này là hiển nhiên thôi, em có thể giành lấy cơ hội giết trùm và làm nổ tung một đám quái vật chỉ trong một nốt nhạc. Mặt khác, phương tiện duy nhất để tấn công của anh chỉ có thanh kiếm với cái tên kì quặc cùng cây cung này”.

Sau khi đi được một lúc, chúng tôi tới một bìa rừng.

Darkness đang đi phía trước đột nhiên dừng lại.

“.... Hmm, hình như có người phía trước thì phải?”.

Khi nghe thấy Darkness nói, mọi người đều nhìn về phía đó....

Tại lối vào rừng, có một cô gái tóc xanh ngồi trên một bệ đá đã trông thấy chúng tôi và đang vẫy tay.

Cô bé này làm gì ở chỗ như vậy một mình cơ chứ?

... Tôi chuyển hướng nhìn về phía chân của cô bé.

Trên mắt cá chân phải của cô bé có một miếng băng dính đầy máu. Cô bé thỉnh thoảng liếc nhìn về phía vết thương của mình với một vẻ mặt đau đớn.

Sau đó cô bé ngẩng đầu lên và nhìn về phía chúng tôi.

Đúng lúc này, một kĩ năng của tôi liền phản ứng.

... Tôi phải nói sao nhỉ.

..... Cuộc sống này, thật là tàn nhẫn quá đi!

“Không phải cô bé này bị thương sao. Này, em có sao không vậy?”.

Thấy Aqua đang tiến tới gần phía cô bé nọ một cách thiếu cẩn thận, tôi nắm lấy vai cô ta.

Lúc này, không chỉ Aqua mà cả Darkness và Megumin đều nhìn tôi.

“Kĩ năng phát hiện kẻ thù của tôi phát hiện ra sự có mặt của một con quái vật. Con bé ấy chính là một con quái vật đang giả dạng đấy”.

“Huh?” x3

Tôi lờ đi cái nhìn đầy đau buồn của con bé đó trong lúc đề phòng và lấy ra tấm bản đồ hướng dẫn đi tới làng Hồng Ma Tộc mà tôi lấy được từ Hội Mạo hiểm giả.

Thông tin về các loại quái vật cũng được kèm ở trong này.

Tôi tìm kiếm thông tin về con quái vật có miêu tả giống cô bé này...

Và cuối cùng cũng tìm thấy nó.

“Cô gái lặng lẽ” là tên của con bé này.

Aqua nói với tôi trong khi tôi đang đọc kĩ miêu tả.

“Này Kazuma, tôi thấy cô bé đang nhìn cậu với một ánh mắt rất buồn. Tôi cảm thấy rất muốn dùng phép hồi phục lên cô bé đó”.

Tôi nắm lấy vai của Aqua khi đang nói câu này và bắt đầu đọc lớn chú thích về ‘Cô gái lặng lẽ’ cho mọi người cùng nghe”.

“Cô gái lặng lẽ. Một loại quái vật hệ thực vật không làm hại tới con người về mặt thể xác... Tuy nhiên, nó sẽ làm người qua đường trào lên cảm xúc muốn bảo vệ nó để lôi kéo họ về phía mình. Sự cảm dỗ này rất khó để cưỡng lại, và nếu bạn nảy sinh cảm xúc với nó, bạn sẽ bị mắc kẹt lại cho tới khi chết. Có nhiều lời đồn rằng con quái vật này sở hữu một trí tuệ rất cao, nhưng vẫn chưa có bằng chứng nào để xác thực chuyện này. Nghe thì có vẻ rất tàn nhẫn, nhưng bất kì nhóm mạo hiểm giả nào bắt gặp phải con quái vật này thì phải ra tay diệt trừ ngay lập tức”.

“Này Kazuma, tôi nghĩ cô bé nhìn chúng ta giống như sắp khóc tới nơi ấy. Liệu đây thật sự có đúng là một con quái vật không?”.

Thật là không giống với Darkness ngày thường tí nào khi cô ta bắt đầu lo lắng như thế.

“Con quái vật sẽ cười thật tươi khi có người đi đường ở lại kể bên và rất khó để rời khỏi nó. Nếu bạn muốn bỏ đi chỗ khác, con quái vật sẽ chuyển qua khóc lóc. Bạn càng tốt bụng bao nhiêu, bạn càng dễ bị mắc lại với con quái vật này, cho nên xin hãy hết sức đề phòng”.

“Ka, Kazuma, cô bé ấy đang nhìn chúng ta mỉm cười trong khi ráng hết sức để kìm nước mắt của mình lại. Em ấy đang vẫy tay như để chào tạm biệt vậy. Em bỗng nhiên muốn tới đó và ôm cô bé vào lòng mình”.

Tay tôi liền thả Aqua ra và nắm ngay lấy cổ áo của Megumin lại sau khi cô bé vừa dứt lời.

“Một khi bạn đã bị mắc kẹt lại, nó sẽ đeo bám bạn, làm cho bạn rất khó chạy thoát. Hơn thế nữa, khi người đi đường tìm cách rời khỏi đó do con đói, chuyện nguy hiểm nhất xảy ra khi con quái vật này lấy trái cây mọc ra từ bản thân mình để mời họ ăn. Trái này nếm rất ngon và tạo cảm giác no cho người ăn... Tuy nhiên, nó lại không có bất kì chất dinh dưỡng nào, cho nên người nào ăn phải trái này sẽ ngày càng yếu dần đi cho dù có ăn nhiều bao nhiêu đi chăng nữa. Người đi đường sẽ cảm thấy lòng càng xót xa hơn khi chứng kiến cảnh cô bé cắt trái cây mọc ra từ bản thân để mời họ. Hậu quả là họ sẽ không ăn nó và chết do thiếu chất”.

“Ugh....! Cho dù cô bé này có là quái vật đi chăng nữa, lờ đi vết thương kia thì thật là...”.

Darkness đã không còn kìm nén nổi nữa liền tiến lại gần ‘Cô gái lạng lẽ’.

Bởi vì tấm bản đồ đã nêu rằng con quái vật sẽ không tấn công trực tiếp, tôi không ngăn Darkness lại mà tiếp tục đọc.

“Ăn trái mọc ra từ ‘Cô gái lạng lẽ’ trong một thời gian dài sẽ dẫn đến việc các biểu hiện thông thường từ cơ thể như đói, mệt mỏi, và đau đớn hoàn toàn biến mất. Trái này có chứa chất làm ảnh hưởng tới hệ thần kinh. Cho nên, người đi đường ở gần cô gái này sẽ trở nên yếu đuối dần đi trong tình trạng như bị mộng du vậy. Trong nhiều trường hợp ở người già thường tìm cách gặp cô gái này để nhận cái chết yên bình và tĩnh lặng, đã dẫn đến nguồn gốc cho cái tên ‘Cô gái lạng lẽ’.... Ngay sau đó, con quái vật này sẽ mọc rễ bao kín hoàn toàn xác nạn nhân và bắt đầu sử dụng họ làm chất dinh dưỡng—”.

... Tôi dừng lại ngay sau khi đọc tới đoạn này.

Tôi đã vô tình thả tay mình ra mà không để ý, Megumin và Aqua liền chạy lại tới gần cô bé.

Mọi người có vẻ rất phân vân không biết có nên chạm vào cô bé sau khi biết danh tính thật sự của nó là quái vật, tuy vậy ai cũng có nét băn khoăn trên gương mặt mình.

‘Cô gái lặng lẽ’ trông như đang hỏi “liệu mọi người sẽ ở lại bên tôi chứ”, và nhìn ba người bọn họ với vẻ mặt đầy trông đợi.

Bản năng muốn bảo vệ của ba người này có vẻ đã bị thôi thúc bởi ánh nhìn của cô bé và làm cho tay của họ cứ đóng ra mở lại liên tục.

“Một loại quái vật hệ thực vật không làm hại tới con người về mặt thể xác, tuy nhiên, nó sẽ làm người du hành trào lên một cảm xúc muốn bảo vệ nó để lôi kéo họ về phía mình, bỏ đói họ cho tới chết và cuối cùng biến họ thành phân bón cho nó”.

Khi nghe tôi nói như thế, 3 người bọn họ trông có vẻ nhẹ nhõm hơn và đi lại gần phía cô bé.

... Chã lẽ mấy cô này không nghe cái đoạn ‘bị bỏ đói cho tới chết’ sao!?

“Chị sẽ chữa lành vết thương cho em! ... Huh? Cái này không phải vết thương, cũng không phải là bị băng gạc lại gì cả, chỉ là một thứ trông giống như thế”.

Sau khi nghe Aqua nói, tôi tiến lại gần hơn để quan sát cô gái này.

‘Cô gái lặng lẽ’ mang trên mình một bộ đồ trông giống thứ các cô gái trong thị trấn thường mặc.

Con bé không mang giày và đang cười một cách hạnh phúc khi thấy chúng tôi vây quanh lại.

Quan sát kĩ hơn, tảng đá mà con bé ngồi phía trên cũng là một phần cơ thể của chính mình đã được nguy trang rất khéo.

Phía sau tảng đá là một thứ gì đó trông như cành cây vậy, và mấy trái nhỏ đã mọc ra từ đó.

Không chỉ từ quần áo mà cô ta đang mặc kể cả vết máu trên băng gạc đều được bắt chước để làm gia tăng sự chú ý từ người du hành.

Cải trang thành một cô bé không thể nào di chuyển được vì bị thương, thật đúng là ác độc.

Ba người họ không đếm xỉa gì tới những gì tôi nghĩ và bắt đầu mê mẩn con bé.

Megumin đưa bàn tay mình ra một cách trêu mếu, và ‘Cô gái lặng lẽ’ liền biểu lộ gương mặt chần chừ như muốn nói “Liệu tôi có thể nắm lấy tay bạn không?”, và cầm lấy tay Megumin.

Sau khi nắm tay Megumin thật chặt, gương mặt của cô bé liền chuyển sang một vẻ mặt trông rất hạnh phúc từ tận đáy lòng mình.

... 3 người họ hoàn toàn bị thuyết phục sau khi thấy gương mặt đó.

Tôi nghe được rằng làng Hồng Ma Tộc đang trong tình trạng nguy cấp, nhưng con này đúng là nguy hiểm theo một cách thức hoàn toàn khác.

Tôi nhớ lại lời cảnh báo về con quái vật này.

“Bạn càng tốt bụng bao nhiêu, bạn càng dễ bị mắc kẹt lại với con quái vật này, cho nên xin hãy hết sức đề phòng”.

Và còn đoạn ‘bất kì nhóm mạo hiểm giả nào bắt gặp phải con quái vật này thì phải ra tay diệt trừ ngay lập tức’.

Tôi đứng trước ‘Cô gái lặng lẽ’ và rút thanh katakana ‘Chunchunmaru’ của mình ra.

“Này, cậu nghĩ mình đang làm gì thế cơ chứ Kazuma! Không lẽ cậu thật tình muốn dùng con bé này để lấy điểm kinh nghiệm hả!?”.

Khi thấy tôi làm vậy, Aqua liền ôm con bé lại như là để bảo vệ nó vậy.

Không, khoan đã, đó là một con quái vật.

Và cũng là loại giết người nữa.

“Em đã từng nghe về ‘Cô gái lặng lẽ’ lúc trước. Nhưng mà chúng ta cũng không thể làm hại một con quái vật với bề ngoài trông giống một cô bé đúng không? Mặc dù anh Kazuma nổi tiếng là một tên ác độc, nhưng em biết Kazuma còn một mặt khác là rất lo cho bạn bè, tốt bụng và hiền lành. Kazuma sẽ không làm một chuyện như vậy... anh sẽ không làm vậy, đúng không... ?”.

Megumin nắm lấy tay của ‘Cô gái lặng lẽ’ và nhìn tôi với ánh mắt van xin.

Giống như một đứa trẻ đang năn nỉ bố mẹ đừng ném con mèo con mà cô bé nhặt được vào trại thú nuôi vậy.

... Anh, anh không phải làm chuyện này vì anh muốn đâu.

Darkness nhìn có vẻ chần chừ lúc trước, nhưng bây giờ có vẻ đã nhớ lại rằng đây là một con quái vật.

“... Không. Nếu Kazuma muốn diệt trừ con quái vật này, thì điều đó nên được thực hiện ngay. Tôi tiến lại gần vì cứ nghĩ nó bị thương, nhưng thực sự là không có thương tổn gì cả. Xem xét từ khía cạnh đó, con quái vật này đã rất quý quyết trong cách nguy trang của mình. Nếu chúng ta để nó sống, chắc chắn sẽ có nhiều nạn nhân khác trong tương lai”.

Cô ta rút ra thanh cự kiếm của mình khi nói tới đây và đứng trước ‘Cô gái lạng lẽ’.

Ngay khoảnh khắc ấy, con bé liền nói với giọng như một đứa trẻ, nhẹ nhàng và phát âm không rõ:

“... Muốn giết... tôi ư ...”.

‘Cô gái lạng lẽ’ liền nắm lấy tay của Megumin như một người sắp chết đuối nắm lấy một cọng cỏ, ngẩng đầu lên và nhìn Darkness. Nước mắt của cô bé bắt đầu dâng đầy trong khi bản thân thì đang run rẩy không ngừng.

Hoá ra nó có thể nói được....

Thanh cự kiếm trong tay Darkness rung lên dữ dội, và cô nàng nhìn tôi với nét mặt trông y hệt ‘Cô gái lạng lẽ’ lúc này vậy.

Ngay cả cô sao? Nhìn tôi với đôi mắt đó? Chuyện quái gì thế chứ.

Tôi đẩy Darkness đang đứng như trời trồng sang một bên và tiến lại gần trong khi rút thanh katana ra.

Aqua liền đứng trước 'Cô gái lặng lẽ' để ngăn tôi lại, huơ nắm đấm giống như là võ sĩ quyền anh vậy .

... Bà cô này thật sự là một nữ thần, sao lại có thể bị một con quái vật mê hoặc một cách dễ dàng như vậy thế ?

'Cô gái lặng lẽ' nhìn Megumin, người đang nắm tay nó và nói với tôi bằng một giọng nhút nhát:

"... Muốn giết... tôi ư ...".

Khi thấy cô bé đang khóc nghiêng đầu đầy nghi hoặc, tôi cảm thấy như có một con dao đang đâm xuyên qua tim mình vậy.

Ba cô gái và một con quái vật đang nhìn tôi.

Bình tĩnh lại nào, con quái vật này sẽ giết người.

Nếu để cho nó sống, chắc chắn sẽ có người trở thành nạn nhân của nó. Tôi không muốn làm quá mọi thứ, nhưng thật là sai lầm khi để một con quái vật sống, đúng không?".

Chẳng lẽ diệt trừ nó lại là một sai lầm?

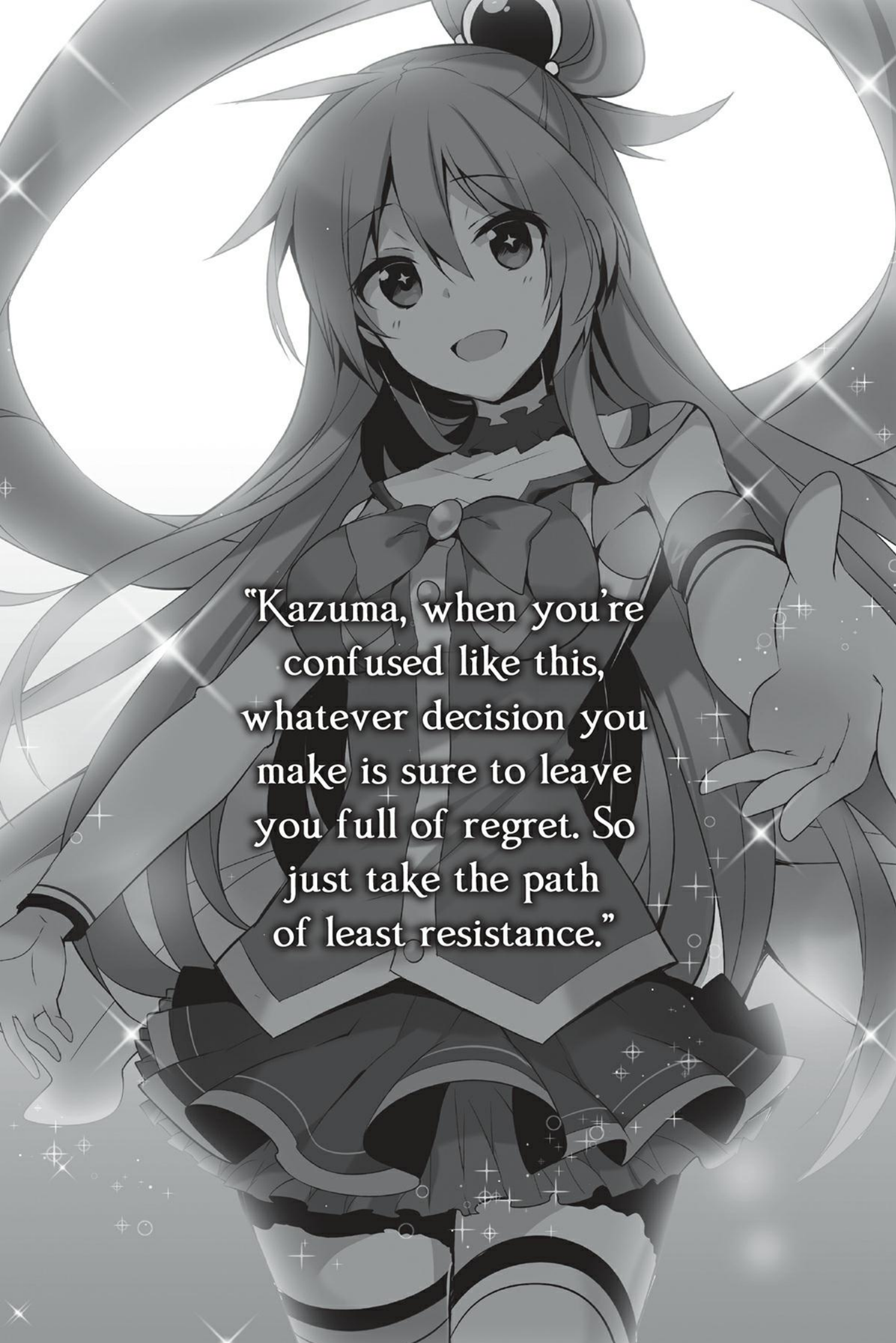
Uwwwwwaaaahhhhh!

Khi thấy tôi đâm thanh katana xuống đất và gãi đầu mình một cách oái ăm, Aqua nói:

**"Kazuma, khi anh lạc lối và cần đưa ra một quyết định.

Dù anh chọn như thế nào đi nữa thì rồi anh cũng sẽ thấy hối hận

Thế nên hãy chọn thứ làm anh thấy vui nhất ngay lúc này"(Note:Là lời Aqua nói trong ảnh)

“Kazuma, when you’re
confused like this,
whatever decision you
make is sure to leave
you full of regret. So
just take the path
of least resistance.”

Quả là suy nghĩ của một đứa ăn bám.

Nhưng mà khoan đã, còn một lí do khác làm cho tôi không thể để cho 'cô gái lạng lẽ' sống.

Những chuyện đang xảy ra ở làng của Megumin.

Nơi mà chúng tôi đang tới có một boss của Quý Vương và quân đội của hắn đang chờ chực.

Tôi không có dự tính tham chiến với bọn chúng, nhưng mà để cho an toàn, tôi vẫn muốn lên càng nhiều level càng tốt.

'Cô gái lạng lẽ' là một con quái vật chỉ có thể tìm thấy ở môi trường khắc nghiệt, cho nên tôi sẽ được nhiều điểm kinh nghiệm hơn khi giết nó.

Ba người bọn họ nhìn tôi với vẻ mặt bối rối.

Và con quái vật đó cũng nhìn tôi với vẻ lo lắng.

Tôi có lí do chính đáng để làm chuyện này.

Nếu tôi không diệt trừ nó ở đây, sẽ có thêm nhiều nạn nhân khác trong tương lai.

... Aahhhh, khi thật, chuyện này không thể tránh được, nên làm ơn tha thứ cho tôi!

Đúng vậy, cho dù bề ngoài nó giống con người, nó vẫn là một con quái vật bên trong, quái vật, quái vật... !

Khi thấy được tôi đang đấu tranh với bản thân, 'Cô gái lạng lẽ' nhẹ nhàng nói:

“Anh trông rất đau đớn... Xin lỗi, bởi vì, em tồn tại...”.

‘Cô gái lặng lẽ’ nói với một nụ cười mong manh trên môi.

“Bởi vì, em, quái vật... sống, sẽ, gây rắc rối...”.

Từ khoé mắt của con bé, vài giọt nước mắt bắt đầu rơi.

“Từ khi sinh ra, lần đầu tiên, giao tiếp với con người...”.

Nó nắm tay lại trước ngực như thể đang cầu nguyện.

“Lần đầu tiên, và cũng là lần cuối gặp được anh chị, hạnh phúc... Nếu có kiếp sau... Lần tới, không còn là quái vật, sẽ thật là tuyệt vời....”.

Sau khi nói lời cuối của mình, nó nhắm mắt lại đầy cam chịu.

... Tôi hoàn toàn không thể nào làm chuyện này.

Phần 5

Chúng tôi quyết định tha cho ‘Cô gái lặng lẽ’ và tiếp tục chuyến hành trình.

Tôi không muốn quan tâm tới vấn đề này nữa.

Đúng là sẽ có người nào đó trở thành nạn nhân của nó trong tương lai, nhưng mà tôi không tin hoàn toàn vào quan điểm rằng mạng sống của con người là quan trọng nhất, và tôi cũng không thể giết một con quái vật với vẻ ngoài là một cô bé được.

... ‘Cô gái lặng lẽ’ đó thế nào cũng mê hoặc một ai đó khi họ băng qua khu vực này.

Dù sao thì ngay cả khi cả nhóm đồng ý là không giết nó, mọi người đều miễn cưỡng khi phải rời khỏi con bé. Aqua và Megumin đều lưỡng lự không muốn đi, làm tôi mất khối thời gian để ép họ tiếp tục đi.

Ahhh, thật là phiền phức, giết hay tha, cả hai lựa chọn đều làm tôi khó chịu, con quái vật này thật đúng là thâm độc mà.

Tuy nhiên, nó nói rằng đây là lần đầu tiên nó bắt chuyện với con người, cho nên vẫn chưa có ai làm nạn nhân cho con quái vật này.

Vậy nên, tha cho nó là...

Ồn...?

“- Nhưng mà tôi thật mừng là Kazuma vẫn còn một chút lòng nhân đạo trong người. Tôi cứ nghĩ rằng anh sẽ nói ‘hãy trở thành điểm kinh nghiệm cho ta!’ và giết nó, sau đó thiêu cháy nó bằng hoả pháp”.

“Tôi nghĩ rằng chúng ta cần có một cuộc nói chuyện để bàn về cách mà hai người nhìn nhận tôi. Mọi người ai cũng biết rằng tôi sẽ không làm một chuyện như thế đúng không nào?”.

Tôi nói điều này trong khi nhìn về phía Darkness và Megumin...

“.....” x2

Cả hai người họ đều lảng đi trong yên lặng.

Tôi thật sự muốn có người bạn đồng hành tốt bụng có thể thấu hiểu được tôi.

.... Eh?

“Này, khoan đã nào. Chẳng phải sẽ tệ lắm sao nếu có một ‘Cô gái lạng lẽ’ ở trên con đường này?”.

Nói tới bạn đồng hành tốt bụng, tôi liền nhớ rằng Yunyun đang còn phía sau chúng tôi.

Nếu cô bé cô đơn không bạn bè, sợ cô độc và luôn chú ý đến mọi chi tiết xung quanh mình đi theo lối này.

‘Cô gái lạng lẽ’ nói rằng chúng tôi là người đầu tiên mà nó nói chuyện.

Nếu đúng như thế, Yunyun quả thật là vẫn chưa vượt qua chúng tôi.

“Sắc mặt của anh lúc này trông giống hệt Wiz vậy, có chuyện gì thế? Anh bị đau bụng à? Có nhiều cây ở đằng đó lắm, chúng tôi sẽ tránh ra chỗ khác cho nên mau tới đó và giải quyết chuyện riêng lẻ lên”.

“Không phải thế! Này, mấy cô cứ tiếp tục đi tiếp! Tôi sẽ quay lại gặp ‘Cô gái lạng lẽ’, có một vài chuyện tôi muốn bàn với nó!”.

“Huh, khoan, khoan đã Kazuma!?”.

Tôi bỏ qua giọng nói đầy thắc mắc của Aqua và phóng ngược về hướng mà chúng tôi đã đi qua.

Phần 6

Chưa tới 5 phút trôi qua kể từ khi chúng tôi chia tay với ‘Cô gái lạng lẽ’.

Tôi sẽ kịp tới đó nếu tiếp tục chạy như vậy.

Mặt của tôi có vẻ sẽ trông khá là dày, nhưng mà tôi phải hỏi thử con bé đó.

Hỏi xem liệu nó có thể không vẫy tay hay mỉm cười với một cô bé có cặp mắt đỏ có thể đi ngang qua đó được chứ.

Tôi nghĩ về vấn đề này trong khi vẫn tiếp tục chạy.

Đúng rồi, nếu nó có thể giao tiếp được, tôi có thể yêu cầu cô ta không dụ dỗ người đi đường.

... Đúng rồi, có cách rồi!

Tôi có thể yêu cầu giáo hội Axis ở Alcanretia đưa tới những thứ có thể dùng làm chất dinh dưỡng thường xuyên, để con quái vật nhân từ ấy không còn phải tấn công con người nữa...!

Dù sao thì tôi cũng sẽ trở thành một quý ông giàu có sau khi quay trở về thành phố.

Sẽ không thành vấn đề gì ngay cả khi tôi phải thanh toán hoá đơn đồ ăn để nuôi nó.

Tôi đã nghĩ ra kế hoạch này trong khi chạy về chỗ của con bé đó...!

— Ngay tại vị trí mà chúng tôi mới rời khỏi, tôi có thể thấy được một ai đó đang nói chuyện với ‘Cô gái lạng lẽ’.

Tôi liền sử dụng kỹ năng [Hide] để giấu mình đi và quan sát tình hình từ xa với [Farsight].

Người đang nói chuyện với con bé là một ông thợ đốn củi.

Ai đó sống ở Alcanretia ư?

Người đốn củi này đang tiến lại gần cô gái với một chiếc rìu trong tay.

Không phải anh ta muốn diệt trừ đứa bé này chứ...?

Trong khi tiếp tục dùng kĩ năng [Hide], tôi tiến lại gần trong khi thu mình lại để nghe lén cuộc nói chuyện.

Và cuối cùng thì tôi cũng nghe thấy được giọng của người đàn ông.

“Ah... khi thật, tại sao mọi chuyện lại phải như thế này... Xin lỗi, hãy thứ lỗi cho tôi! Tha thứ cho tôi! Đây là do luật lệ của thợ đốn củi chỉ định rằng tôi phải giết cô nếu bắt gặp...!”

Người thợ đốn củi trông như sắp trào nước mắt ra tới nơi rồi.

Vậy ra anh ta quả thật đang tính giết đứa trẻ này uh!?

Khi tôi đang tính giải trừ kĩ năng [Hide] của mình...!

“Bởi vì, tôi, quái vật... sống, sẽ, gây rắc rối...”

Từng từ, từng từ một.

“Từ khi sinh ra, lần đầu tiên, giao tiếp với con người...”

“Lần đầu tiên, và cũng là lần cuối gặp được bạn, hạnh phúc... Nếu có kiếp sau... Lần tới, không còn là quái vật, sẽ thật là tuyệt vời....”

‘Cô gái lặng lẽ’ đang lặp lại y hệt những lời nói lúc trước của mình.

“Ah.... Ahhhh... Tôi không thể làm được. Chết tiệt. Tôi không thể làm chuyện này!”. .

Người thợ đốn củi gào lên trong khi quay đầu chạy.

Tôi đã không giải trừ kĩ năng ẩn thân của mình và cứ tiếp tục đứng dưới bóng cây mà không thốt lên được lời nào cả.

... Hmmm?

Tôi nhớ nó có nói rằng tôi là người đầu tiên mà nó gặp mà.

“Ahh~, mình lại thất bại nữa rồi. Tên thợ đốn củi đó nhìn có vẻ nhiều thịt và vốn dĩ có thể trở thành phân bón rất tốt...”

... Sau khi người thợ đốn củi đã không còn ở trong tầm nhìn, tôi nghe thấy ‘Cô gái lạng lẽ’ nói bằng một giọng trôi chảy.

Tôi lén lại đằng sau lưng của ‘cô gái lạng lẽ’ và giải trừ [Hide].

Nhưng con quái vật vẫn không để ý rằng tôi đang đứng phía sau.

“Uwaaahhh... Xui thật, vẫn không có ai tới làm phân bón... Trời có vẻ hơi âm u, thôi thì mình đành quang hợp một chút vậy.... Heyaa... Đúng là chán thật”.

Nó làm nhảm một mình trong khi vươn người ra để cho ánh nắng toả lên khắp cơ thể...

Khi ngả người về phía sau, mắt của nó bắt gặp phải tôi đang đứng sau lưng.

“....” x2

Sau khi nhìn nhau một hồi mà không nói một lời nào, ‘Cô gái lạng lẽ’ nói bằng giọng nhẹ nhàng:

“Vừa nãy, những từ đó, liệu anh, vờ như, chưa nghe, được không...?”.

“Hoá ra mi có thể nói năng bình thường, và còn dám chơi khăm ta hả cái đồ bịp bợmmmmmm!”.

— Tôi bắt kịp với mọi người trong nhóm, và thấy họ đang dừng chân nghỉ ở một chỗ cũ, chắc là để đợi tôi.

Thấy nét mặt của tôi trong khi chạy lại gần, Aqua mỉm cười.

“Cậu nhìn có vẻ khoẻ khoắn hơn, vậy sao rồi? Cậu đã nói gì với đứa trẻ đó? Và tại sao cậu lại phải quay lại thế?”.

Để trả lời Aqua, tôi liền khoe thẻ của mình với một nụ cười tươi rói.

“Mọi người hãy nhìn đây! Tôi lên một lúc 3 level đấy! Bằng cách này, ít ra tôi cũng sẽ trở nên có ích một chút khi tới được làng của Megumin!”.

Khi nghe tôi nói tới đây, cả 3 người bọn họ liền hoá đá.

Và sau đó...

“Wah..... Waaaahhhh! Đồ ác độc Kazuma! Đồ ác quỷ! So với anh, Vanir còn dễ thương chán!”.

“Ah... Ahhh... Ahhhhh.... Tất cả đều là do lỗi của em... Chỉ vì em kiêu khích Kazuma sau khi bản thân mình lên được nhiều level...! Kazuma đã xuống tay với một cô bé chỉ vì em làm anh ta khó chịu...!?! Là, là do em quá kiêu căng mà anh ta làm như vậy...!”.

Không, mọi người khoan cái đã nào.

... Tôi đang chuẩn bị giải thích cho hai kẻ đang khóc lóc thì để ý rằng Darkness đang đứng trầm tư ở một bên.

Tôi quay qua nhìn cô ta.

“Chắc hẳn anh phải đau đớn lắm?... Anh đã hoàn thành bốn phần của một mạo hiểm giả. Xin lỗi, vì đã phải để cho anh làm một nhiệm vụ khó khăn như vậy...”.

Darkness nói với một vẻ mặt đầy đau đớn và vô cùng nghiêm túc.

— Tôi mất cả tiếng đồng hồ để giải thích mọi chuyện đã xảy ra cho ba người bọn họ.

Chương 2:

Lập Harem cùng những Cô gái tai thú ngang bướng này!

Phần 1

Khi màn đêm buông xuống, chúng tôi dọn sạch những hòn đá lớn bên lề đường và trải lên một tấm vải cho dễ ngủ.

Một tấm vải đủ lớn cho một bữa ăn ngoài trời— Ừ, từ cái cách chúng tôi sử dụng, thì chính là tấm vải dùng cho picnic đấy.

Đám quái vật ở vùng lân cận rất mạnh mẽ. Nếu sử dụng ánh sáng thì sẽ thu hút bọn chúng nên cũng khá phiền phức, bởi thế cho nên chúng tôi không hề nhóm lửa, mà lựa chọn phương pháp dựa vào nhau mà ngủ trong bóng tối.

Sau khi mở nắp Thuốc ma thuật xua đuổi Undead mua được từ Vanir, mọi người đặt hành lý của mình vào giữa tấm vải rộng, lấy đồng hành lý làm chỗ dựa lưng, tựa vào nhau ngủ.

Chắc là bởi hôm qua trời nhiều mây, chúng tôi không thể thấy được ngôi sao nào cả.

Với tầm nhìn ban đêm từ kỹ năng 'farsight' (Tầm nhìn xa) và kỹ năng nhận diện kẻ địch, tôi có thể phát hiện kẻ thù ngay cả trong bóng tối.

Bởi vậy, tôi thức suốt đêm để canh gác.

Để tôi đối phó một mình có lẽ là hơi quá sức, nên ba người kia áp dụng phương pháp thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Megumin là người phụ trách canh gác đầu tiên cùng với tôi.

"...Kazuma, anh thực sự không cần ngủ sao? Quả thực từ đặc tính kỹ năng anh có thì tỉnh táo sẽ tốt hơn, nhưng mà..."

Trong bóng tối, Darkness khẽ nói.

"Đừng lo lắng. Tôi có đặc tính là mạnh mẽ suốt cả đêm. Ở đất nước tôi từng sống, thì việc thức trắng cả đêm chả là vấn đề gì cả."

Sau khi nghe thấy điều đó, Megumin hỏi:

"Nhân tiện, trước đây Aqua và Kazuma sống ở đâu thế? Em thấy tò mò về đất nước của Kazuma. Từ những mặt hàng được tạo ra bởi anh, thì đất nước đó dường như có rất nhiều item phép thuật tiện lợi. Em cũng tự hỏi Kazuma sống ở đó ra sao. Rốt cuộc lối sống kiểu mà gì lại rèn giũa nên đặc tính 'mạnh mẽ suốt cả đêm'..."

Darkness dường như cũng này sinh hứng thú với chủ đề được đưa ra thảo luận của Megumin và liếc nhìn cả hai chúng tôi.

Trước đây tôi sống ra sao, hừm...

Trong bóng tối yên tĩnh, tôi nghĩ về cuộc sống yên bình của mình hồi còn ở Nhật.

Chẳng hiểu sao, trò chuyện trong bóng tối như thế này cứ có cảm giác giống như một chuyến thám hiểm trường học vào giữa đêm vậy. Có chút sầu não, tôi bắt đầu kể lại về những hồi ức trước kia.

“Được rồi... Ở đất nước ấy, tôi từng là một Ranker.

“...? Ranker?”

Megumin và Darkness hỏi cùng một lúc.

Những người dân sống trong thế giới này không biết về Ranker cũng là lẽ tự nhiên.

“Nếu phải giải thích, thì Ranker có nghĩa là một ai đó có thứ hạng cao. Tôi được đồng bọn biết đến như là ‘Kazuma-san – Người duy nhất may mắn nhất được những item quý hiếm’, ‘Kazuma-san – Kẻ lần nào đăng nhập cũng đều thấy Online’, v.v... Dù sao thì, tôi cũng đều có đủ loại biệt hiệu và nhận được sự tín nhiệm từ tất cả mọi người. Với những chiến hữu, chúng tôi cùng nhau công thành, săn tìm những con Boss mạnh mẽ, những lần đó thực sự rất thú vị... Đương nhiên khi đó tôi sẽ thức thâu đêm, và cũng không có những bữa ăn đúng nghĩa, ngày chỉ ngủ mỗi hai giờ trước khi trở lại chuỗi hành trình săn bắt quái vật...”

Nghe tôi nói xong, bên cạnh truyền đến thanh âm khâm phục.

“Thật, thật tuyệt vời... Công thành và săn tìm những con Boss...! Tôi hiểu rồi, sở dĩ Kazuma có thể tùy cơ ứng biến nhanh chóng như vậy là nhờ vào những kinh nghiệm đã được tích lũy từ lúc trước...! Thật, thật lợi hại...!”

Darkness hào hứng nói với tôi, cùng với sự tôn kính hiện rõ trên khuôn mặt.

“Tuy rằng bình thường lời Kazuma nói quả thực rất rất khó tin... Nhưng tại sao, tại sao em cứ nghĩ là Kazuma không hề nói dối? Vừa nãy, Kazuma tỏa ra khí chất đầy tự tin cùng với một cảm giác hoài niệm.”

Ngay cả Megumin cũng nói ra những điều như vậy.

Và Aqua ở ngay sau lưng tôi chêm vào:

“...Này Kazuma, tôi có thể vặn lại một cách mạnh mẽ rằng anh chỉ đang nói về game online thôi được không?”

“Làm ơn đừng làm thế.”

Phần 2

Với câu nói của Darkness ‘nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra, hãy đánh thức tôi dậy ngay cả khi anh cần đến một chút bạo lực’, tôi trả lời bằng lời hứa, rằng mình sẽ sử dụng phương thức tuyệt vời chỉ trong một phát có thể đánh thức cô ta dậy ngay, rồi bắt đầu canh gác cùng với Megumin.

“...Erm, cái phương thức tuyệt vời để đánh thức chị ấy dậy mà anh vừa đề cập là gì thế? Để tạm thời em nói anh nghe một câu như thế này, anh không thể vượt qua ranh giới của đồng đội được okay? Anh đã hiểu mà phải không?”

“Đó chính là loài sinh vật được gọi là đàn ông, nếu em nói với họ rằng đằng kia là một bức tường họ không thể trèo qua, họ chắc chắn sẽ

nghĩ cách để làm được điều đó... Đúng vậy, trên đời này bức tường càng cao, ngọn núi càng lớn, thì càng có nhiều người muốn vượt qua nó. Chuyện này cũng tương tự như vậy đấy.”

“Không, không phải thế! Đừng có đánh đồng chuyện này với lời nói có sức thuyết phục cao của chị. Em bắt đầu cảm thấy canh gác cùng với Kazuma thực sự rất nguy hiểm đấy!”

Sau khi Megumin trở nên kích động, Aqua trở lại giấc ngủ với tiếng nyan nyan.

“.....” x2

Hai người chúng tôi không khỏi rơi vào trầm lắng, nghĩ rằng đánh thức cô ta là điều không nên.

Cuối cùng, âm thanh hơi thở nhịp nhàng của cô ấy lại bắt đầu vang lên.

Chúng tôi thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy thanh âm đó.

“Nhắc mới nhớ...”

Megumin nhỏ giọng nói—

“Chủ đề chúng ta thảo luận trước khi ngủ... Kazuma tới từ một quốc gia khác phải không?... Erm, Kazuma, anh chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ trở lại à?”

Con bé rụt rè hỏi.

“Ngay cả khi anh muốn, anh cũng không thể trở về được. Thậm chí có làm vậy, anh sẽ chỉ sống một cuộc sống bận rộn vô nghĩa thêm lần nữa. Anh cảm thấy cuộc sống bây giờ của mình cũng không tệ. Sau

chuyển đi tới Làng của Hồng Ma Tộc, anh có thể sẽ nhận được ba trăm triệu Eris từ Vanir và trở nên giàu có. Sau đó, anh sẽ có một cuộc sống thú vị và yên bình cùng tất cả mọi người.”

Trở thành NEET ở đây hay ở Nhật Bản cũng không khác biệt gì nhiều.

Chỉ khác duy nhất một thứ, tôi sẽ không gặp phải rắc rối về chuyện gia đình nữa.

Ở Nhật Bản có máy tính và game, nhưng không có những thứ như là dịch vụ của Succubus, khác biệt chỉ có chừng đó.

Đánh bại Quỷ vương và trở về Nhật Bản.

Không hiểu sao, nhưng gần đây tôi lại có cảm giác mình thực sự rất liêu lĩnh.

Và lại, tôi vẫn còn ý nghĩ muốn gặp lại gia đình, nhưng xét cho cùng ở Nhật Bản tôi bị xem là người đã chết...

Tôi đã được hứa rằng mình có ước bất cứ điều gì cũng sẽ trở thành sự thật, nhưng họ thực sự có thể điều chỉnh được sự thật rằng tôi đã chết ư?

–Nghe tôi trả lời, Megumin chột thờ phào.

“Thật không... Em cũng rất thích cuộc sống hiện giờ. Chúng ta thường xuyên gặp phải hiểm nguy, nhưng mọi người đã phối hợp cùng nhau và vượt qua tất cả, ngay bây em rất hài lòng với cuộc sống vui tươi của mình.”

Làm sao mà một cuộc sống lúc nào cũng phải đương đầu với hiểm nguy lại có thể vui tươi được? Tôi định nói ra điều đó thì...

Ước gì chúng ta có thể mãi ngồi đây như thế này

“I hope all of us will always
be together like this.”

Megumin dựa vào người tôi và thở nhẹ, nắm lấy bàn tay tôi giữ thật chặt trong bóng tối.

Bàn tay Megumin có cảm giác mềm mại.

Cảm xúc truyền qua cánh tay.

—Không biết vì sao, tôi trở nên rất lo lắng.

Ôi không, cái cảm giác buồn vui lẫn lộn này là sao đây!?

Tôi nên làm gì đây, con bé đang làm gì thế này?

Sao Megumin lại đột nhiên nắm lấy tay tôi nhỉ?

Trước là thông báo của Yunyun về chuyện sinh em bé, còn giờ thì thế này đây.

Quả thật là thời kỳ hút gái đã tới rồi sao?

Kỷ niệm buồn vui lẫn lộn lại lóe lên trong hồi ức.

Mối tình đầu, cô bạn từ thuở nhỏ nói với tôi hồi còn chung trường tiểu học ‘sau này chúng ta lớn lên, thì hãy kết hôn nhé’.

Vào mùa hè giữa sơ trung năm ba, tôi thấy cô ấy ngồi trên yên xe của một sempai. Tôi không thể diễn tả được cảm giác của mình lúc đó, và tôi đã không đi học nữa, và bắt đầu đắm chìm vào thế giới Game Online.

Sau đó, tôi đã ngày đêm thức trắng để tiêu diệt quái vật, và đạt đến đẳng cấp hiếm người không biết tên tuổi...

Tôi đã dành gần như tất cả quãng thời gian quan trọng nhất của cuộc đời để tự tra tấn bản thân mình, lãng phí mất tuổi trẻ và cả cuộc sống học đường. Và bây giờ, tôi đang vai kề vai và nắm tay với một Bishoujo. (Cô gái xinh đẹp kiểu Nhật.)

Ôi không, tôi nên làm gì, tôi nên làm gì bây giờ?

Con bé định quyến rũ tôi ư?

Tôi có nên nói vài lời phù hợp với bầu không khí này không?

Trước đây tôi không hề có ý gì với Megumin cả, và tất nhiên bây giờ vẫn vậy, tôi không hề có chút xúc cảm lãng mạn nào với con bé loli này.

Nhưng với một trai tân không có chút khả năng miễn dịch nào đối với phụ nữ, chúng ta sẽ vô cùng cần rút lương tâm nếu một thành viên đột ngột phải đối mặt với những chuyện như thế này. Ngay cả chuyện đó mà mấy người cũng không biết sao!?

Tôi tự khích lệ bản thân để nói một câu phù hợp với bầu không khí.

Và chợt nhận ra—

“.....Zzzz.....”

—Do không hề quan tâm đến những căng thẳng và cảm xúc mâu thuẫn trong tôi, con bé phát ra âm thanh trầm ổn của tiếng ngủ.

...Cái con chíp hôi này!

Phần 3

“...Thật là, tất cả là do tối qua Megumin và Kazuma ồn ào quá khiến tôi không tài nào ngủ ngon.”

“Xin lỗi vì đã phá rối, nhưng cái con nhóc loli này lại rơi vào giấc ngủ đúng vào lúc canh gác. Và lại, khi đến lượt canh gác của cô có gọi thế nào cô cũng không chịu dậy, vậy mà vẫn còn mặt mũi để phàn nàn à. Rốt cuộc, cô và Megumin cũng như nhau cả thôi.”

“Không, tôi nghe thấy Megumin đã bị đánh thức một cách tuyệt diệu bởi Kazuma khi con bé đang ngủ gà ngủ gật, nên tôi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình cũng gật gù giữa ca gác. Trái tim đập thành thịch khiến tôi không thể ngủ nổi...”

“Ughhh... Anh, anh ta đã làm những điều rất kỳ cục với em...”

Đêm qua có chút huyền ảo, nhưng chúng tôi vẫn đón chào buổi sáng một cách an toàn.

Sau khi thản nhiên giải quyết bữa sáng, chúng tôi cãi cọ vớ vẩn mà không có chút căng thẳng nào...

“Điều này thật là...”

Tôi dừng lại ở giữa đường và thì thầm với chính bản thân mình.

Và khảo sát bình nguyên trải dài đến cuối chân trời.

Nếu cả bọn cứ đi bộ tới một nơi không có thứ gì che chắn như vậy, tôi sẽ không thể sử dụng được kỹ năng ẩn thân của mình.

Chúng tôi chỉ có thể dựa vào Megumin, nhưng phóng ra ma pháp ở một nơi có tầm nhìn rõ ràng như ở đây sẽ thu hút lũ quái vật bởi tiếng ồn, vậy nên điều đó cũng vô dụng nốt.

Nhưng đây là con đường mòn duy nhất để chúng tôi tới được làng của Hồng Ma Tộc...

Ngay cả khi tôi có thể phát hiện quái vật bằng kỹ năng nhận diện kẻ địch, nơi này quá quang đãng và chúng tôi sẽ bị phát hiện trước khi có bất kỳ kỹ năng nào kịp phản ứng...

Tại thời điểm như thế này, không còn lựa chọn nào khác ngoài việc dựa dẫm vào kỹ năng farsight.

Thay vì kỹ năng nhận diện, tôi chỉ cần thấy đối phương trước khi chúng kịp nhìn thấy mình là được.

“Này, tôi sẽ một mình lên trước, nên tất cả mọi người hãy chuẩn bị chạy trốn ngay lúc nhận được thông báo nhé. Aqua, hãy buff phép thuật tăng tốc độ để chúng không thể bắt kịp tôi.”

Nếu tôi bị phát hiện bởi một con quái vật, tôi có thể sử dụng kỹ năng ‘escape’ (Đào thoát) vừa mới học được. Cùng với buff hỗ trợ từ Aqua, tôi có thể làm mọi thứ để dẫn dụ kẻ địch ra xa khỏi ba người ở sau lưng tôi rồi ẩn mình đi đâu đó.

Tôi cởi giáp ngực, giáp tay và chân, rồi giao chúng lại cho Aqua.

Sau khi đưa tất cả những gì còn lại trong hành lý cho Aqua. Để dễ dàng tháo chạy, vũ khí duy nhất tôi giữ lại là một con dao găm.

“Mặc dù tôi cũng quen thuộc với điệu bộ sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào của anh rồi, nhưng vẫn phải tự hỏi sao da mặt anh dày thế?”

Tôi đáp lời:

“Ờ thì, dù sao thì tôi cũng không thể tấn công trực diện với đám quái vật quanh đây được. Những loài quái vật được liệt kê trên bảng thông tin thực sự trông rất khó xoi. Và chúng sẽ không lên từng con một, nên tôi phải gắng hết sức mình để né tránh những trận chiến và quán triệt phương châm ‘ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách’.”

Trên bảng thông tin liệt kê những thông tin như là ‘Gấu Nhất Kích’, ‘Griffon’, ‘Fire Drake’ v.v... mấy con quái vật có cái tên thực sự rất

mạnh mẽ. (Griffon: <https://vi.wikipedia.org/wiki/Griffin> Còn Fire Drake các bạn tra gg hình ảnh là ra, nói chung là một con thuộc chi họ Rồng, có bốn chân và có cánh, khắc ra lửa.)

Không, vẫn còn một ngoại lệ.

Có một cái tên có thể tìm thấy ở bất cứ đâu, được phân loại là một loài quái vật hỗn tạp thường hay xuất hiện trong game và manga.

Tôi một bên cầu nguyện rằng nếu xui xẻo bắt gặp bất kỳ kẻ địch nào, thì sẽ là mấy gã đó, một bên bước xa dần những người còn lại.

“Vậy thì, mấy người hãy giữ khoảng cách với tôi. Nhớ kỹ, đừng đứng cách xa quá, mấy người sẽ mất dấu tôi đấy. Nếu như có bất kỳ chuyện gì xảy ra, tôi sẽ đánh tín hiệu. Nếu mọi người nhìn thấy, hãy chạy ngay lập tức.”

“Hiểu rồi, cứ để đó cho tôi.”

“Tôi biết rất rõ là cô mù tịt về mấy cử chỉ tay cả. Darkness, Megumin, đành trông cậy vào hai người vậy.”

Darkness và Megumin cùng nhau gật đầu.

Phần 4

Con đường trải dài bằng qua một bình nguyên bạt ngàn.

Một mình cùng với quần áo nhẹ, tôi bước dọc theo con đường.

Không ngừng khảo sát vùng xung quanh, tìm kiếm bất cứ dấu hiệu nào của quái vật.

Thận trọng bước đi trên bình nguyên quang đãng, tôi thỉnh thoảng quay lại để xác nhận xem ba người bọn họ có bám theo không.

Đến bây giờ thì mọi thứ vẫn đang tiến hành một cách suôn sẻ.

Loại quái vật tôi cần đặc biệt chú ý chính là loài bay được trên bầu trời.

Những con quái vật được liệt kê bao gồm Griffon, nhưng ngay cả khi tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cũng chẳng thể nhìn thấy được bất kỳ thân ảnh nào bay trong không khí.

Chúng tôi phát hiện được một số loại quái vật có kích thước lớn và lần tránh chúng.

Thuận lợi.

Tôi chỉ cần đi hết vùng bình nguyên, rồi hội nhóm với mọi người.

...Ngay lúc đó.

Tôi nhìn thấy một hình bóng đơn độc giữa bình nguyên.

Hình bóng đó vẫn chưa nhận ra tôi.

Nói một cách hợp lý, thì không có khả năng một ai đó lại đứng ở nơi như thế này.

Đúng vậy, có thể là một con quái vật.

Tôi chỉ quan sát từ phía xa, nhưng tôi có thể đoán về danh tính của loài quái vật đó.

Một cái tên duy nhất không nằm trong danh sách những loài quái vật nguy hiểm.

‘Orc.’

Một con quái vật mặt heo đứng bằng hai chân, có năng lực sinh sản cao và động dục quanh năm.

Do chúng có thể giao phối với hầu hết sinh vật hình người, tôi nghe nói rằng ai bị bắt bởi chúng sẽ phải chịu kết cục bi thảm.

Thà tự sát còn hơn để bọn chúng bắt đi.

Trong game, danh tiếng của chúng ngang với lũ Kobold và Golbin, những loài quái vật hỗn tạp chủ lực.

Nhưng tại sao tên của mấy gã đó lại được công bố trên danh sách những loài quái vật có trên bản đồ nhỉ?

Tôi cảm thấy nếu so với những con quái vật có kích thước lớn, thì không cần phải né tránh chúng làm gì.

Tôi chỉ có một cây dao găm trên người, nhưng dường như kẻ địch không mang vũ khí.

Dù sao thì tôi vẫn còn ‘drain touch’ có thể hấp thu được năng lượng sống, và quan trọng nhất, đằng kia chỉ có một con.

Sau khi áp sát được nó, tôi chỉ cần dùng dao găm cho một kích là có thể kết liễu.

Sau khi phán đoán xong xuôi, tôi dần dần thu hẹp khoảng cách với hình bóng đó.

Tôi không hề dấu đi sự hiện diện của mình mà bước đi một cách thoải mái.

Hay đúng hơn là, không có chỗ để ẩn nấp trên bình nguyên rộng lớn.

Tiếp cận hình bóng đó với khoảng cách thực sự gần, chắc hẳn nó cũng đã chú ý đến tôi và bước về phía này.

Dĩ nhiên, tôi nắm chuôi dao thật chặt.

“... Ka... Zuma! Ka...!”

Tôi nghe thấy một tiếng gọi phát ra từ phía sau lưng.

Tôi bối rối quay đầu, và nhìn thấy Aqua cùng những người khác đang la hét điều gì đó phía sau.

Từ xa nhìn lại, Aqua và Megumin dường như đang làm một thứ ngôn ngữ cử chỉ nào đó.

Sau khi đứng xem một hồi, tôi đã hiểu ra thông điệp của họ là gì.

“Chạy mau.”

Là những gì họ ra hiệu.

Không, kẻ địch chỉ là một con Orc, tôi một lần nữa hướng về đằng trước.

Gã đó đã tiến rất sát người tôi, và nhìn chăm chăm thẳng vào mắt.

Bởi thái độ và tín hiệu của hai người bọn họ, tôi có cảm giác hơi bất an và quyết định chơi chắc cú—

Tôi nhẹ nhàng hô thần chú.

“Create Earth.”

Tôi bí mật tạo bụi cát gậy mù trong lòng bàn tay trái, chuẩn bị để đánh lén.

Tôi liếc về phía sau, hai người họ hoảng loạn vẫy tay sau khi thấy tôi tiếp cận con Orc.

Họ làm rất nhiều cử chỉ 'chạy mau' trong tuyệt vọng.

Tôi mới là người cần phải nói với hai cô gái điều đó chứ.

Con Orc kêu gì cũng sẽ nhắm mục tiêu vào phụ nữ như các cô hiệu chưa?

Thôi khỏi cần bận tâm, tôi hạ được con Orc thì cần gì phải chạy nữa.

Tôi đối mặt với con Orc một lần nữa, đủ gần để thấy rõ ràng khuôn mặt của con Orc.

Con Orc trông giống con người nhiều hơn là tôi tưởng tượng.

Nó có mũi lợn cùng với hai tai, nhưng hình dạng khuôn mặt tương tự như một con người.

Nó thậm chí còn mặc bộ trang phục cướp được của những người khách du lịch.

Và nổi bật nhất là mái tóc.

Với mái tóc rối bù cùng làn da màu xanh lá, nếu chỉ lướt qua thì con Orc thực sự giống con người.

“Một ngày tốt lành! Hey, onii-san đẹp trai, muốn cùng ta làm chút chuyện sung sướng không?”

Nó nói với tôi bằng một tông giọng the thé cùng với thanh âm cao vút, nên chắc là con cái.

...Cái gì vậy, tôi không hề mong đợi chuyện này đâu.

Một con Orc cái ư?

Không không không, tuy nghe nói rằng chúng có năng lực sinh sản rất tốt, và có thể lai giống với những chủng tộc khác...

Mặc dù nhìn qua thì giống con người thật, nhưng nó vẫn là quái vật.

Tôi có cảm giác không ổn nếu từ chối lời mời của con Orc, nhưng phạm vi của tôi không đủ rộng để xem nó như phụ nữ.

Nên chắc chắn—

“Tôi cự tuyệt.”

Từ lúc sinh ra tới bây giờ tôi mới lần đầu tiên từ chối một lời mời nữ tính.

Mặc dù biết vậy, biểu hiện của con Orc cũng không hay đổi gì nhiều.

“Ara, vậy à, thật đáng tiếc. Ta đã hy vọng rằng anh tự nguyện làm điều đó cơ.”

Nói xong, nó khoe hàm răng bằng nụ cười quỷ quyệt.

Mái tóc rối bù, răng vàng cùng với thân hình tròn lẳn.

Kể cả khi không có tai và mũi lợn, tôi cũng kiên quyết từ chối.

‘Tự nguyện’? Nói cái gì thế hả?

“Vì chúng ta có thể giao tiếp được, hãy để tôi nói. Làm ơn cho tôi qua. Nếu cô làm điều đó, tôi sẽ chia sẻ một ít thức ăn coi như lời cảm ơn... Thế nào?”

Nếu tôi lấy đồ ăn làm điều kiện, có thể nó sẽ cho tôi qua dễ dàng...

Tôi giữ lấy hy vọng mong manh.

Ah, đám thịt này được làm từ cái gì nhỉ?

Thịt lợn ư?

Nếu là thịt lợn, cho chúng ăn khác gì bắt chúng ta ăn thịt người.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ về chuyện đó, con Orc lau đi nước dãi từ miệng của mình.

...Đề cập đến đồ ăn dường như thực sự có hiệu quả.

...Nhưng ý nghĩ đó đã vụt tắt bởi câu nói tiếp theo của nó.

“Loại gì cũng được. Nơi này là lãnh thổ của Orc. Chúng ta sẽ không để cho bất cứ con đực nào đi qua... Thật thú vị, onii-san. Không hiểu sao, cái liếc mắt của anh khiến cho cơ thể của ta sản sinh ra một bản năng sinh tồn mạnh mẽ. Trực giác của ta luôn luôn chính xác. Con của chúng ta chắc chắn sẽ cực kỳ mạnh mẽ... Nào, hãy làm chút chuyện thoải mái thôi.”

..... Eh.

Hình như cái thứ này không hề đùa.

Tình hình vô cùng khó khăn, tôi quay lại và nhìn những cô gái phía sau.

Cả hai bọn họ vẫn đang làm tín hiệu ‘chạy mau’.

Chỉ có Darkness vừa mới xuất hiện dường như vẫn chưa hiểu rõ sự tình, không biết cô ấy có nên tới đây và tham chiến không.

Từ cử động của tôi, con Orc dường như đã nhận ra những cô gái phía sau.

“Ara, mấy người kia... Cái gì, tất cả đều là nữ. Khỏi cần bận tâm đến bọn họ làm gì. Nhưng còn anh, để xem nào... Ba ngày. Tới làng của bọn ta khoảng chừng ba ngày thì sao? Hehehe, Harem đang đợi anh ở đấy. Anh sẽ nhận thức được thiên đường hạ giới là như thế nào. Bất quá, những người đàn ông bọn ta bắt được thực sự sẽ được lên thiên đường!”

Nhìn con Orc nói những điều đó cùng với nụ cười quý quyết. Bản năng đang kêu gào sợ hãi và tôi lập tức hô vang câu thần chú.

“Wind Breath!”

“!?”

Tôi sử dụng phép thuật để thổi đông cát đang dẫu vào mặt con Orc.

Con Orc gập người lại rên rỉ sau lần tấn công lén lút của tôi.

Tôi phi thẳng tới, không phải sử dụng dao găm, mà là chính đôi tay trần và nắm vào con Orc đó!

Phần 5

Sau khi sử dụng ‘Drain touch’ hấp thu sức sống của con Orc cho đến lúc nó hấp hối, nhưng tôi không giết mà chỉ bỏ nó nằm ở đấy.

Tôi đã thức cả đêm rồi, nên đây đúng là thời điểm tuyệt vời để hấp thu sức sống.

Cái thứ ấy đã nói điều gì đó về một ngôi làng tộc Orc.

Sẽ khá là phiền phức nếu những tên Orc khác trả thù sau khi tôi giết con Orc đó.

Từ nhận định trên, tôi đã tha mạng cho nó...

Sau khi đánh bại con Orc và đi được một lúc, tôi nhận ra có ai đó ở đằng sau.

Tôi quay lại và nhìn thấy Aqua và những người khác đang hoảng loạn chạy đến chỗ mình.

“... Gì thế? Nếu các cô ở quá gần thì chuyện tôi đi do thám sẽ trở nên vô nghĩa đấy. Mau tránh xa ra đi.”

Khi họ nghe tôi nói thế,

“Anh đang nói gì vậy Kazuma!? Kazuma đã đánh bại một con Orc! Bình nguyên này chính là lãnh địa của tộc Orc. Nói cách khác, nếu anh băng qua bình nguyên này thì sẽ trở thành mục tiêu của chúng đấy!”

Megumin nói với giọng cương quyết...

... Không, chờ đã.

“Chẳng phải mọi chuyện sẽ tốt hơn nếu anh bị chọn làm mục tiêu sao? Chứ em nghĩ tại sao anh lại phải mặc áo giáp mỏng như thế này hả? Chính là để trở thành mồi nhử thu hút sự chú ý của chúng! Và

anh không muốn nhìn thấy kết cục bi thảm của em khi bị bọn Orc bắt đầu.”

Loài Orc có ham muốn tình dục rất mãnh liệt.

Tôi thậm chí còn không dám tưởng tượng ra cảnh những cô gái này bị lãng nhục sau khi bị bọn Orc bắt giữ.

Trong khi đang suy nghĩ về chuyện đó, Aqua nói với tôi:

“Thế thì, Kazuma quả đúng là một tên ngốc không hề biết đến những lý lẽ thông thường của thế giới này. Thật không còn cách nào khác, nghe này... đau quá đau quá đau quá!”

Tôi véo má cái bản mặt của con Aqua kiêu căng trong khi thúc giục Megumin giải thích.

“... Kazuma, nghe kĩ đây. Không hề có con Orc đực nào trên thế giới này.”

“Ah!?”

Sau khi Darkness nghe Megumin nói, vì lý do nào đó mà cô ta hét lên thảm thiết.

“Những con Orc đực đã chết hết từ rất lâu rồi. Thậm chí thỉnh thoảng có một con Orc đực sinh ra, nó cũng sẽ bị những con cái ép khô đến chết trước tuổi trưởng thành. Nhờ thế, lũ Orc đã luôn giao phối hỗn tạp với rất nhiều loài khác và đạt được bộ gen ưu tú, chúng đã trở thành lũ quái vật khác hẳn đám Orc trước kia. Bây giờ, bọn Orc nổi tiếng là những kẻ sẽ xâm nhập vào lãnh địa của chủng tộc khác, bắt cóc những con đực và mang chúng trở về làng, khiến họ trải qua đủ

thứ tồi tệ, chúng là thiên địch của đàn ông... Còn nữa, erm, Kazuma anh...”

Megumin hạ thấp giọng xuống và do dự khi nói lời cuối cùng.

“Chờ, chờ đã, lũ Orc phải là thiên địch của những nữ kị sĩ chứ! Vì bị chi phối bởi ham muốn tình dục mạnh mẽ, chúng sẽ nhảy bổ vào bất cứ phụ nữ nào mà chúng thấy, lũ Orc đực đó ...”

“Đã tuyệt chủng... Kazuma đã đánh bại một con Orc cái. Tất cả bọn chúng đều muốn tìm những con đực mạnh mẽ với bộ gen ưu tú. Nên chúng sẽ không để người đã đánh bại đồng bạn của mình như Kazuma đi đâu... Nhìn kìa, tựa tựa như vậy đấy.”

Darkness đã suy sụp vì thông tin mới này. Ngay lúc đó, Megumin chỉ về một hướng nào đó.

Ở hướng đó, với con Orc đã bị tôi hấp thu sinh mệnh đến mức không thể động đậy dẫn đầu, là một nhóm Orc cái lớn đang đứng thành hàng.

Tuy có lẽ chúng có bộ gen ưu tú từ nhiều loại khác nhau, nhưng con Orc đó lại có thể hồi phục được sức sống trong một thời gian ngắn như thế ư!

Trong số chúng có những con Orc mang tai chó và mèo, chúng chắc đã phải tạp giao với rất nhiều loài động vật.

Tôi nhìn vào lũ Orc mang tai thú trong khi nhớ về câu nói ‘chỉ dành riêng cho những cô gái xinh đẹp’.

Con Orc đã bị tôi hạ lúc trước nói:

“Anh là một người đàn ông tốt. Cứ nghĩ đến việc anh đã đánh bại em!... Anh không trốn nổi đâu. Em đã nhớ chết mê chết mệt anh mất rồi, anh định chịu trách nhiệm thế nào đây? Em thật lòng muốn đôi ta cùng nhau tạo ra những đứa con!!”

Sau khi tuyên bố đồng dạc ước muốn có con khiến tôi sồn gai ốc, lũ Orc nhảy bổ vào tôi trong khi thở hỗn hển.

“Cái!? Chờ đã...! Waaahhhhhh!”

Sao tôi lại gặp thảm kịch này chứ?

Là bởi vì tôi đã vô lễ với một vị thần thực sự và đây là báo ứng?

Hay là bởi vì tôi đã coi viên đá kì quái mà Aqua rất quý trọng như rác và ném nó đi?

Oh Thần ơi, người nhầm rồi. Con mắt đó sẽ mang tất cả những thứ kì lạ mà mình tìm thấy và đem về.

Hoặc là bởi vì tôi đã đặt thánh tích Hagoromo chung với quần lót của mình lúc giặt dũ?

Ôi Thần linh ơi, người nhầm rồi. Tôi chỉ nghĩ rằng hiệu ứng thanh lọc của cái Hagoromo đó sẽ giúp quần áo giặt sạch hơn.

Tôi thực sự hối hận về chuyện này rồi.

Ahhh... Làm ơn đi, Thần linh ơi...!

“Em muốn đứa đầu lòng là con trai! Em muốn sáu mươi đứa con trai và bốn mươi đứa con gái! Em muốn sống trong một căn nhà trắng nhìn ra biển, mỗi ngày cùng anh vun đắp tình yêu!”

Thần linh ơi! Tôi xin sám hối từ sâu trong trái tim mình! Làm ơn hãy tha thứ cho tội nghiệt của tôi!

Why is this happening to me? Have I offended the true God somehow? Was it that weird-shaped rock Aqua liked so much that I threw away? I didn't mean it, God, I swear! She'll bring home the strangest junk if I let her!

Or is this because I washed her divine feather mantle together with my underwear? I didn't mean it, God, I swear! I only did it because stains come out so easily when you wash things with heavenly garments!

I'm sorry! From the bottom of my heart!

So... Please, God—!

**"I want a son first! Sixty-four sons and forty-four daughters!
And then we can live in a little white house by the sea, and you
and I can do it every day!"**

*O God! I apologize,
from the depths of my
being! Please, I beg of
you, forgive me!*

Tha cho tôi đi mà! Không, nếu tôi không giết chúng, tôi sẽ bị hấp diêm mất!

Tôi đâm con Orc bằng con dao của mình mà không hề do dự, nhưng nhờ có bộ gen ưu tú, con Orc đó đã dễ dàng né tránh...!

“Được rồi! Chuyện này sẽ kết thúc nhanh thôi, cho nên anh nhắm mắt lại đi nào...!”

Nói đoạn, nó dễ dàng đánh bay con dao trong tay tôi và đẩy tôi ngã xuống đất.

Tôi đã quá ngây thơ.

Tôi đã đánh giá thấp sức mạnh của lũ Orc sinh sống ở vùng đất nguy hiểm này!

“Cứu anh! Megumin, dùng chiêu đó đi! Dùng nó và kết liễu tất cả chúng trong một đòn đi!”

“Nếu em sử dụng ‘Explosion’ ở tầm gần thế này, ngay cả chúng ta cũng sẽ bị cuốn vào! Darkness, đừng suy sụp như thế nữa và cứu Kazuma nhanh nào...!!”

Tôi hét lên khi bị con Orc đẩy ngã.

“Nói chuyện! Chúng ta nói chuyện trước đã!”

“Em rất thích nói về những thứ đâm dăng với anh! Nào, nói đi! Nói cho em nghe những điểm nhạy cảm trên người anh đi! Huff huff huff!”

Con Orc thở hỗn hển khi nó kéo áo tôi lên!

Drain touch!

Tôi ngay lập tức sử dụng drain touch để hút đi sức mạnh của nó!

Tôi cố dùng tay vật lộn để thoát ra, nhưng con Orc đã khéo léo né tránh và bắt được tay tôi.

Chưa hết, con Orc đó thậm chí còn liếm lòng bàn tay tôi.

Làm, làm ơn tha cho tôi đi ahhhh!!

Tôi có thể cảm nhận được lông tóc của mình dựng đứng hết lên và la hét cầu xin...!

“Dừng, dừng lại ahhhh! Tên! Tôi vẫn chưa biết tên của cô! Đây có lẽ là lần đầu của tôi! Nên hãy bắt đầu bằng việc giới thiệu bản thân trước ahhhh! Tên tôi là Satou Kazuma!”

“Em là Swatinaze, một nàng Orc 16 tuổi trẻ trung và năng động! Hãy để nửa dưới của anh tự giới thiệu bản thân mình với em nào! Hãy giới thiệu cậu nhỏ đây tự hào của anh đi!”

“Cậu nhỏ của tôi có hơi xấu hổ! Chúng ta đã trao đổi tên với nhau rồi nên hôm nay đến đây thôi Kyahhhhhh! Aqua! Aqua! Cứu tôi với!”

“Ka, Kazuma!”

Ngay khi thanh âm của tôi phát ra cứ như thể của một thiếu nữ, Aqua hô lên.

“Bottomless Swamp!”

Tôi nghe một giọng rất quen thuộc cùng với những tiếng hét.

Trong khi bị đè xuống đất, tôi quay đầu về phía âm thanh phát ra và nhìn thấy lũ Orc đang mắc kẹt trong một đầm lầy khổng lồ.

Và đằng sau chúng là ...!

“Yunyun! Chẳng phải đó là Yunyun sao! Ugh, uwahhhhh!”

Sau khi nhìn thấy cô gái Hồng ma tộc đó, tôi cảm thấy nhẹ nhõm đến mức khóc ré lên.

“!?”

Con Orc đang cười trên tôi há to miệng.

Nó có vẻ đã hoảng loạn sau khi nhìn thấy đồng bọn của mình bị bẫy ở trong cái đầm lầy đột ngột xuất hiện từ không khí.

Con Orc từ từ đứng lên khỏi người tôi trong khi đề cao cảnh giác với Yunyun.

Tôi lăn ra và bò về phía chân của Yunyun.

“Yunyun! Yunyun! Cảm ơn em rất nhiều ahhhh!”

Tôi ôm chầm lấy Yunyun.

“Hya...! Chờ, chờ đã Kazuma-san!? Mọi, mọi chuyện ổn rồi, không sao nữa đâu, nên ... Đừng khóc nữa... Er, erm, nước mũi của anh... đang làm bẩn... bộ quần áo yêu thích của em đấy...”

Lũ Orc đang đuổi theo tôi nhìn về phía Yunyun, thỉnh thoảng lại liếc về phía những người đồng đội đang bị mắc kẹt trong đầm lầy.

Chúng chắc muốn cứu đồng đội của mình, nhưng vì sợ Yunyun nên không dám cử động.

Aqua đứng bên cạnh khi tôi đang ngồi xồm trên mặt đất và nói:

“Thật tuyệt là cậu vẫn ổn, Kazuma! ... Cái, có chuyện gì thế Kazuma!?”

Nghe Aqua nói xong, tôi nước mắt giàn dụa ôm lấy chân cô ấy.

Thậm chí khi chiến đấu với những con boss của quân đội Quý vương tôi cũng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như lần này.

“Bình tĩnh, ngoan nào, chắc cậu đã sợ lắm, Kazuma. Nhưng giờ mọi chuyện ổn rồi, đừng lo lắng nữa. Tất cả mọi người sẽ bảo vệ cậu.”

Tuy cảm thấy xấu hổ khi được Aqua đặt tay lên đầu, nhưng tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều khi nghe cô ấy nói vậy.

Sau khi liếc về lũ Orc đang phòng bị, tuy cảm thấy hơi ngượng, nhưng Yunyun vẫn hất áo choàng lên và giơ cao cây trượng, tuyên bố:

“Ta là Yunyun. Một trong những pháp sư mạnh nhất của Hồng ma tộc, là một Đại ma pháp sư nắm trong tay những ma thuật cao cấp. Ta cũng là người thừa kế trưởng tộc Hồng ma tộc...! Hỡi những con Orc đã xây một ngôi làng gần Quê hương của Hồng ma tộc. Ta sẽ tha cho các ngươi vì nể tình chúng ta là hàng xóm. Mau mang theo đồng bọn và rút đi!”

Sau khi nghe điều Yunyun nói, lũ Orc xé bỏ áo và ném chúng cho đồng bọn bị mắc kẹt trong đầm lầy như một chiếc dây thừng.

“Kazuma-san, nhân cơ hội này chạy nhanh đi.”

Phần 6

Sau khi ra khỏi vùng đất bị lũ Orc cai trị, chúng tôi tiến vào trong rừng và tìm chỗ nghỉ ngơi.

“Có Yunyun ở đây, không việc gì phải sợ lũ quái vật cả. Thật là, dễ như ăn cháo.”

Con mắt Aqua lại phun ra mấy câu dễ bặt Flag lên rồi.

Tuy nhiên, tôi cũng có thể hiểu được ý cô ta là gì.

Bây giờ có thêm một ma pháp sư sử dụng được những phép thuật cao cấp như Yunyun, quả nhiên có thể yên tâm hơn ít nhiều.

... Từ nãy đến giờ, tôi vẫn không chịu tách khỏi Aqua.

Aqua ở bên cạnh tôi đã lâu, ở bên cô ấy khiến tôi có cảm giác khá thanh thản.

Điều này có vẻ làm Aqua hơi khó chịu, nhưng hiếm khi thấy cô ta không phàn nàn mà chỉ ngồi bên cạnh tôi như thế này. Tạ ơn trời.

Thật đấy, tạ ơn trời.

Vụ lúc nãy đã khiến cho trái tim tôi chịu tổn thương sâu sắc.

Thay xong bộ quần áo rách bằng trang bị mà Aqua đưa cho, tôi lại một lần nữa hướng tới vị cứu tinh để nói lên lời cảm ơn của mình.

“Một lần nữa, cảm ơn em Yunyun. Thật sự rất cảm ơn. Nếu anh phải miêu tả lòng biết ơn của mình lớn nhường nào, nó sẽ như là — Nếu ai đó hỏi anh ‘người anh kính trọng nhất là ai’, ngay lập tức anh sẽ trả lời rằng đó là ‘Yunyun’.”

“Làm, làm ơn đừng như vậy, lời anh nói cứ như thể đang mỉa mai em ấy!”

Tôi nắm chặt vào góc chiếc Hagoromo của Aqua và bày tỏ lòng biết ơn của mình với Yunyun, nhưng cô nàng ngượng ngùng khi nghe điều đó.

“Nhân tiện, sao tất cả mọi người đều ở đây? Megumin, quả nhiên cậu trở về làng cũng là vì lo lắng cho mọi người à?”

“Ừ thì, à đúng rồi, là em gái tớ! Tớ có hơi lo cho em ấy, cậu xem, dù sao thì con nhóc ấy rất liều lĩnh.”

“Yup, đúng vậy. Một đứa trẻ không thể dùng phép thuật nhưng rất khoái đánh nhau.”

Mặc dù Yunyun đồng ý với lời giải thích của Megumin.

“...Sao, sao mọi người ai cũng cười đều thế?”

Trừ Yunyun, ba chúng tôi đều nhìn Megumin và cười đều làm con bé phải xấu hổ ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Tôi cầm tách cà phê bằng cả hai tay.

Trong khi chậm rãi thưởng thức cà phê, tôi có thể cảm thấy những tổn thương tâm lý bởi lũ Orc đang dần dần được chữa lành.

Thu mình trong lớp áo choàng, tôi nhìn về phía mọi người và nói thật lòng.

“... Các cô ai cũng đều rất xinh đẹp.”

Lúc này, bên vệ đường nằm sâu trong rừng... Nghe tôi nói xong cả đám liền ngẩn người.

“Chuyện, chuyện gì vậy? Kazuma anh, anh ta luôn nói mấy câu kỳ quái, nhưng thậm chí hôm này còn quái dị hơn!”

“Bình, bình tĩnh nào! Tên này chắc chắn có ý đồ gì đó. Chúng ta không thể hạ thấp cảnh giác với hắn ta được. Nếu hài lòng chỉ vì chuyện đó thì kiểu gì cũng sẽ phải hối hận đấy!”

Aqua và Darkness nói những lời khiếm nhã.

Megumin ngoảnh mặt đi và bĩu môi, thỉnh thoảng lại nhìn sang như thể là muốn hỏi ‘anh có chú ý quý quái gì hả’.

Còn Yunyun thì bối rối, mặt cô ấy trở nên đỏ bừng.

Sau khi an toàn thoát khỏi bàn tay của lũ Orc, tôi đã hoàn toàn yên lòng. Nhìn về phía bốn người họ, tôi thở dài và nói:

“Thực sự các cô đều là mỹ nữ cả.”

“Ai đó nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra được không!? Kazuma bị sao ấy, chuyện gì đang diễn ra thế này!”

“Bình tĩnh lại đi Aqua! Trước hết cứ niệm một phép hồi phục lên Kazuma đã!”

“...—!”

Ngẩng nhìn Darkness và Aqua đang hoảng loạn, còn Megumin thì đề cao cảnh giác— Và Yunyun đang cúi khuôn mặt đỏ bừng của mình, tôi chìm trong niềm vui sau khi thoát khỏi bàn tay của lũ Orc.

Phần 7

“Megumin bất luận là về học thuật ma pháp hay trữ lượng mana cũng đều là người đứng đầu... Ở quê nhà ai cũng cho rằng cô ấy là thiên tài và gửi gắm kỳ vọng rất cao... Nếu mà họ biết được Megumin đã sa ngã và trở thành một pháp sư vô dụng chỉ biết sử dụng mỗi Explosion thì...”

“Này, đừng gọi tớ là một pháp sư vô dụng chứ. Nói về sức công phá của phép thuật, thì không nghi ngờ gì tớ chắc chắn là người giỏi nhất trong Hồng ma tộc. Làm ơn đừng nói xấu về phép Explosion mà tớ đã cống hiến cả cuộc đời mình cho nó.”

Sau cuộc giải lao ngắn ngủi, chúng tôi lại bắt đầu tiến về Làng Hồng Ma tộc.

“Phép Explosion hoàn toàn vô dụng! Do uy lực quá cao, nếu ở trong dungeon thì sẽ không thể sử dụng được, sẽ rất nguy hiểm nếu mọi thứ bị sụp đổ! Cũng vì uy lực quá cao, nên ngay cả khi có tầm tấn công xa nhất, thì nó cũng sẽ gây thương tổn cho cả người thi triển lẫn đồng đội nếu sử dụng lên kẻ địch ở gần! Hơn nữa cho dù có là một ma pháp sư cấp cao cũng không thể thi triển được hai lần liên tiếp, lượng mana hao tổn quá lớn! Thậm chí ngay cả ưu thế duy nhất – Uy lực, không cần phải nghĩ cũng biết chiêu thức đó cũng giống như một con dao hai lưỡi! Chẳng phải phép Explosion là một phép thuật vô dụng và lãng phí điểm skill mà không ai thèm học sao!?”

Từ nãy đến giờ Yunyun cứ toàn gây khó dễ cho Megumin.

Chuyện Megumin có thể sử dụng duy nhất phép explosion có vẻ như là một bí mật với dân làng.

Do đó, Yunyun đã cảnh báo con bé không được tiết lộ...

Ngay lúc này, Megumin nhìn thẳng vào Yunyun và đôi co.

“... Sao cậu dám, Yunyun. Cậu đã nói một điều chắc chắn không nên nói rồi đấy. Thậm chí còn tệ hại hơn cả việc cười nhạo về tên của tớ, — điều cấm kị lớn nhất!”

“Cái, cái gì, cậu muốn đánh nhau sao? Tớ sẽ chấp nhận lời thách đấu này. Tớ sẽ không bao giờ thua Megumin nữa đâu!”

Yunyun đề cao cảnh giác và kéo giãn khoảng cách với Megumin.

Megumin liếc nhìn cô ta...!

“Kazuma, đề em nói cho anh bí mật thâm kín của Yunyun. Hồng ma tộc bọn em khi sinh ra ai cũng sẽ bị xăm hình cả. Vị trí hình xăm của mỗi người đều khác nhau, và hình xăm của Yunyun nằm ở...”

“Dừng lại, cậu đang nói gì với Kazuma-san vậy! Và tại sao cậu lại biết vị trí hình xăm của tớ! Cậu không thể sử dụng phép Explosion ở nơi như thế này đúng không!? Chế ngự được một người không cách nào có thể sử dụng được ma thuật như Megumin là chuyện quá đơn giản!”

Yunyun trông như sắp khóc vỡ đén, nhưng Megumin đã nhẹ nhàng né tránh.

“Aqua, buff cho tôi đi! Tôi sẽ dạy cho con nhóc này một bài học!”

“Đê, đê tiện! Megumin thật là xảo quyệt! Trước giờ cậu vẫn luôn xảo quyệt như vậy!”

“— Uy, bên này! Tôi nghe thấy tiếng người ở hướng này!!”

Thanh âm to và chói chúa vọng ra từ sâu trong khu rừng!

“Này hai người, chúng ta sẽ bị kẻ địch phát hiện đấy! Dừng lại đi!”

Darkness cúi mình xuống và thuyết giáo.

“Tất cả là do con nhóc nóng nảy Yunyun quá ồn ào!”

“Megumin còn nóng nảy hơn cả tó! Từ trước tới nay cậu toàn gây chuyện mà chẳng thèm quan tâm đến hậu quả! Nhìn đi, thậm chí cả Chomosuke cũng không dám thò mặt ra khỏi chiếc mũ kia!”

“Cậu vừa nói gì?!”

“Các em yên tĩnh chút nào! Chị vừa mới nói là chúng ta sẽ bị phát hiện nếu bọn em quá to tiếng mà! Này Kazuma, nhắc nhở bọn họ đi!”

Darkness dí đầu cả hai xuống và ẩn núp vào trong rừng cây.

Tôi hét lên khi hai người họ im lặng đối mặt với nhau:

“Xì, không sao đâu, nói anh nghe hình xăm của Yunyun ở đâu đi!”

“Tìm thấy rồi, ở đó! Có vài con người ở kia!”

“Tại sao, anh! Anh thực sự...!!”

Phần 8

“Tìm thấy hai Hồng ma tộc ở đây này! Những đứa còn lại trông giống mạo hiểm giả của con người! Hey, đường này, nhanh lên! Có hai con nhóc Hồng ma tộc này! Cơ hội lập công tới rồi!”

Đó là một con quái vật mặc áo giáp.

Đôi tai nhọn và nước da đen xỉn, một con quỷ mảnh khảnh và đầy cơ bắp.

Ở trên đầu có một cái sừng. Con quái lóe lên ánh mắt khát máu về phía Megumin và Yunyun.

Khi Aqua nhìn rõ hình dạng của hắn, cô ấy đứng dậy khỏi bụi cây mình đang nấp...!

“Hmm—? Người có vẻ như đang cố gắng đóng giả làm một con quỷ cấp thấp, thật khó chịu! Ngay cả quỷ cấp thấp người còn không thể đạt tới, chỉ là tên ghoul – một con quỷ nửa mùa, cái quái gì thế? Người muốn làm gì hử? Phép Exorcism thậm chí còn không có tác dụng lên những con quái vật bậc thấp như người. Chẳng phải đó là một tin tốt sao, quý ngài đến-quỷ-còn-không-với-tới-nổi!? Pfft! Ta không có thì giờ cho mấy con quỷ nửa mùa như người. Khi nào thực sự trở thành quỷ hăng tìm ta nhé. Hôm nay ta tạm tha, biết điều mà chạy đi. Nhanh lên, xùyyy!”

Nghe được những lời chẳng biết là khiêu khích hay đe dọa của Aqua, con quỷ giả mạo nhe răng nanh ra.

Thấy thế, Darkness rút thanh đại kiếm ra và im lặng tiến lên phía trước.

Từ cái cách ăn mang giáp trụ đầy đủ, cho nên tên này chắc là một phần của Quân đội Quỷ vương đang chiến đấu với Hồng ma tộc.

Chúng tôi cũng không cách Quê hương của Hồng ma tộc bao xa, cho nên có đụng độ với quân đội quỷ vương đang đi tuần quanh đây cũng chẳng đáng ngạc nhiên cho lắm.

Mặt của gã cầm chiếc thương ngắn sa sầm lại với đôi mắt đầy lửa giận.

Đột nhiên, một nhóm có diện mạo tương tự xuất hiện sau lưng gã.

Tuy vũ khí của chúng khác nhau, nhưng chúng đều là lũ quỷ được vũ trang đầy đủ.

Chuyện này tệ rồi đây.

Và có rất nhiều kẻ địch... Quá nhiều!

“Cô muốn tha cho chúng ta ư? Này, cái con tu sĩ, vừa mới nói gì xong đấy hả? ...Hai đứa nhóc Hồng Ma tộc đằng kia đã khiến bọn ta gặp rất nhiều rắc rối, sao lại có thể tha cho các người được chứ! Nào, chém chúng thành nhiều mảnh đi!”

Hơn hai mươi tên quái vật trông giống gã kia xuất hiện từ phía sau.

Yunyun tiến lên một bước...!

“Light of Saber!”

Cô nói trong khi vung tay lên.

Theo hướng cô vung tay, một tia sáng lóe lên.

Cơ thể của vài con quỷ bị cắt đứt khi ánh sáng đó chiếu qua và gục ngã xuống đất.

“Vây, vây quanh chúng! Con bé sẽ không thể làm gì khi chúng ta bao vây và tấn công, giết con bé Hồng ma tộc đó trước!”

Con quý lo sợ gào lên sau khi thấy đồng bọn của mình ngã xuống.

Darkness chặn giữa lũ quý và Yunyun để ngăn chúng bao vây Yunyun.

Aqua liền buff cho Darkness đang che chắn ở phía trước.

“Yunyun, ban nãy cậu vừa mới nói Explosion là một phép thuật vô dụng phải không!? Tớ sẽ cho cậu chứng kiến sức mạnh hủy diệt của phép thuật vô dụng này!”

“Eh!? Chờ, chờ đã, cậu định...!?”

“Explosion—!!”

Mặc kệ Yunyun đang hoảng loạn, Megumin thả ra phép Explosion, nhấn chìm một lượng lớn binh lính của Quân đội Quý vương ở phía xa.

Cây cối xung quanh bị thổi bay, khiến lũ quý ngây người khi phải chứng kiến uy lực hủy khủng khiếp.

Sau khi bụi mù lắng xuống, không còn sót lại gì khác ngoài một cái hố khổng lồ.

“Thấy chưa, tuyệt chiêu tối thượng của tớ — Explosion!! Cậu còn dám nói đó là một phép thuật vô dụng nữa không!? Sao nào Kazuma, bao nhiêu điểm cho vụ nổ đó vậy!?”

“Miễn cưỡng đạt 90 điểm! Mà em đang cố làm gì vậy, sao lại dùng cạn mana của mình thế hả đồ ngốc! Vẫn còn rất nhiều kẻ địch sót lại, anh không thể công em và bỏ chạy được!”

“Ka, Kazuma-san! Đừng tán nhảm nữa, lại có thêm rất nhiều kẻ địch bị thu hút bởi tiếng ồn đang tới gần đây!!”

Tôi dồn sức để đỡ Megumin dậy, con bé đã gục xuống đất do đã xài cạn mana.

“Này, cô đang làm gì thế!? Cô có thể đánh thắng được mấy gã đó không hả!?”

Thấy Aqua đang tràn đầy tự tin tiến lên phía trước, tôi một bên hướng tới con mắt đỏ và hét lớn, một bên sử dụng Drain touch để bổ sung mana thiếu hụt cho Megumin,

Sau khi nghe tôi nói, Aqua nghiêng đầu ra sau rồi lại ra trước.

... Cứ như thể cô ta đang cố tạo âm thanh “Crắc” bằng cổ mình.

Cô ta đập vào mặt đất, hạ thấp cơ thể và đưa nắm đấm lên.

“Fufuu, tốt hơn hết anh nên ngẫm lại. Đừng tưởng tôi chỉ có thể dùng mỗi phép hồi phục thôi chứ! Tôi là Aqua-sama- người có tất cả chỉ số đều đạt ngưỡng! Đối với lũ quái đó, chỉ cần một tay là đủ để tôi làm gỏi cả đám. Nhìn đây, thỉnh thoảng cũng phải cho anh thấy một khía cạnh huyền diệu xứng với một nữ thần như tôi!”

... Tệ thật.

Tôi có thể nhìn trước được tình hình sẽ tiến triển như thế nào, nên tôi không chuyển mana vào cơ thể Megumin nữa mà để con bé tựa vào vai mình.

Mặc dù chúng tôi có Yunyun, nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ.

Tôi không biết mình có thể công con nhóc Megumin cạn kiệt mana đi được bao xa, nhưng thế còn tốt hơn việc chiến đấu với lũ quỷ đông như kiến này.

“Aqua, chúng ta rút lui thôi! Nên đừng dọa chúng bằng mấy tư thế kì lạ đó nữa và lại đây!”

Aqua đang bày ra đủ mọi loại tư thế kì quái để hăm dọa lũ quỷ.

Với Megumin ở trên lưng, tôi đã định bảo mọi người rút lui khi Aqua nhỏ giọng nói.

“...Ah”

Nghe thấy tiếng thanh âm đó, tôi quay người lại và nhìn thấy từ đằng xa một nhóm tay sai của Quân đội quý vương khác đang hoảng loạn chạy về phía này.

Chúng không hề tấn công, mà chỉ đơn giản là vứt bỏ vũ khí xuống và cắm mặt chạy về hướng chúng tôi đứng.

.....!?

Giữa lúc tôi đang thắc mắc chuyện gì đang xảy ra.

— Đột nhiên, một nhóm bốn người mặc áo choàng đen xuất hiện từ không trung.

Không, không phải tất cả bọn họ đều mặc áo choàng đen.

Hai người trong số họ ăn mặc như những tay đua xe đạp với quần áo đen bó sát người, và mang găng tay hở ngón.

Vài người cầm theo trượng, số còn lại để tay không.

Có lẽ còn vài người nữa ẩn nấp ở đâu đó, và chỉ có bốn người họ lộ diện.

Vũ khí và trang phục của họ có thể khác nhau, nhưng họ có một điểm chung.

Tất cả đều có đôi mắt màu đỏ thẫm.

Nhóm người mặc đồ đen đó có đôi mắt màu đỏ thẫm giống hệt như Megumin và Yunyun.

Không sai, họ là Hồng ma tộc.

Việc họ đột nhiên xuất hiện từ hư không có lẽ là do họ đã ẩn nấp bằng phép tàng hình trước đó.

Và lý do lũ tay sai của quý vương không tấn công khi chúng phát hiện ra bọn tôi là vì chúng đang chạy trốn khỏi cuộc tập kích của Hồng ma tộc.

Bằng chứng là lũ quái vật đã dừng bước, hết liếc nhìn bốn người chúng tôi rồi lại quay sang nhìn mấy người Hồng ma tộc vừa đuổi tới.

Cuối cùng, chúng nghĩ rằng bốn chúng tôi là mục tiêu dễ xoi hơn.

Chúng đã định đuổi theo chúng tôi—

—Ngay lúc đó.

“Hãy biến mất mà không để lại mảnh thịt vụn nào, bùng cháy dưới ngọn lửa hắc ám từ vực thẳm trong trái tim ta đi!”

“Oh không, ta không thể chịu được nữa! Hãy xoa dịu khao khát hủy diệt của ta đi!”

“Đến đây, hãy chìm vào giấc ngủ ngàn thu... Dưới cái ôm băng giá của ta....!”

“Hãy yên nghỉ. Ta sẽ không quên các ngươi đâu. Đúng vậy, sự tồn tại của ngươi sẽ mãi được nhớ đến... Trong kí ức của linh hồn ta...!”

Chúng... chắc chắn không phải là câu thần chú.

Nghi là bọn họ chỉ đang tỏ ra ngầu lòi bằng mấy lời y như kịch đó.

Họ có lẽ đã cường hóa thể chất của mình bằng phép thuật và đuổi kịp lũ quái trong thoáng chốc.

Cuối cùng, họ đều niệm chung một phép thuật.

Nhìn thấy thế, lũ quái vật vô vọng đưa tay che trước mặt...!

“Này...! Chờ đã...! Dừng lại...!”

Một tên lính vẫn muốn nói điều gì đó, nhưng mấy người Hồng ma tộc đó đã niệm xong thần chú rồi.

“Light of Saber!”

“Light of Saber!”

“—Of Saber!”

“—Saber!”

Trong khi họ hét lên nối tiếp nhau, ánh sáng bắn ra khi họ vung tay.

Những tia sáng liên tục xuyên thủng những tên lính.

Cuối cùng...

Thứ duy nhất sót lại là những mảnh vụn của cơ thể lũ quỷ.

Chuyện quái gì vậy, Hồng ma tộc thật là đáng sợ!

Chẳng trách lũ lính đông thế mà vẫn phải bỏ chạy!

Kinh khủng đến mức khiến người ta do dự có nên hỏi bọn họ ‘ngọn lửa hắc ám’ và ‘cái ôm băng giá’ biến đi đâu rồi hay không.

... Ngay lúc này, một trong số những người trong tộc Hồng Ma nhìn về phía chúng tôi.

Đó là người đã nói ‘Hãy biến mất mà không để lại mảnh thịt vụn nào’.

“Anh nghe thấy âm thanh của một vụ nổ lớn gần đó, nên anh đã đến với thành viên của Đơn vị du kích chống Quý vương ... Nhưng chẳng phải đó là Megumin và Yunyun sao? Hai đứa đang làm gì ở đây thế?”

Anh ta nói với chúng tôi bằng tông giọng bình thường.

Khi Megumin nghe thấy điều đó, em ấy đứng dậy mặc dù vẫn đang lão đảo.

“Chẳng phải anh là con trai của chủ tiệm giày Buzucoily sao? Lâu lắm mới gặp. Bọn em nghe nói làng đang gặp nguy hiểm nên đã quay trở về.”

Sau khi nghe câu trả lời của Megumin, Buzucoily nói “Nguy hiểm?” và dấu hỏi chấm xuất hiện trên đầu anh.

... Hmm?

Trong khi đó, những Hồng ma tộc khác tò mò nhìn về hướng này.

Cái gã mang tên Buzucoily—

“Nhân tiện Megumin, họ là đồng đội của em à?”

Hỏi điều đó.

Để đáp lại Megumin hơi ngượng ngùng gật đầu.

Nhìn thấy em ấy như vậy, Buzucoily trưng ra một khuôn mặt nghiêm túc và hất áo choàng lên.

“Tôi là Buzucoily. Con trai của chủ tiệm bán giày của Hồng ma tộc. Là một Đại ma pháp sư sở hữu rất nhiều phép thuật cấp cao...!”

Đột nhiên Buzucoily tự giới thiệu về bản thân mình.

Thường thì, đáng lẽ tôi sẽ không nhận được mà bật lại vài câu, nhưng do bản thân tiếp xúc với Megumin và Yunyun quá nhiều nên đã trở nên chai lỳ.

“Rất vui được gặp anh, tôi là Satou Kazuma. Tôi đã thuần thục rất nhiều skill ở thị trấn Axel, và là người đã chiến đấu với Boss của quân đội quý vương. Xin anh hãy chiếu cố.”

“Ohhhh!” x4

Đột nhiên những người Hồng ma tộc đó phát ra những thanh âm thán phục.

“Tuyệt vời, thật tuyệt vời! Người bình thường ít nhiều gì cũng sẽ có những phản ứng lạ lùng sau khi nghe chúng tôi giới thiệu bản thân...! Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có người bên ngoài làng đáp lại thân thiện được như thế!”

Những Hồng ma tộc khác gật đầu đồng ý với Buzucoily.

“... Kazuma có vẻ rất thân thiện với Buzucoily và những người khác nhỉ! Anh đã không phản ứng như thế khi em tự giới thiệu bản thân mình!”

Megumin bắt đầu giận rồi.

Thôi hỏng, tôi nên làm gì đây?

Theo logic thì, tôi sẽ kết luận rằng em ấy đang ghen và trái tim tôi sẽ đập rộn lên.

Nhưng bên đó là một gã đàn ông lớn tuổi, nên chẳng có lý do gì để ghen cả.

.... Tuy vậy, theo lý lẽ thông thường của Hồng ma tộc, có điều gì đó đang chọc tức em ấy.

Là cái gì nhỉ.

Không hề có cảm giác của sự ghen tị, và tim tôi cũng chẳng hề đập nhanh lên tý nào.

Cũng chẳng có bầu không khí lãng mạn như trong những cuốn tiểu thuyết tình cảm hài hước.

Trong khi tôi đang thắc mắc về tình huống hiện tại,

“Tôi là Aqua! Là một người vĩ đại được người dân tôn sùng, là người sẽ đánh bại Quý vương! Danh tính thật của tôi là Nữ thần của nước!”

Chưa có ai hỏi, nhưng Aqua đột nhiên giới thiệu bản thân mình.

Chắc cô ta đã bị mấy người Hồng ma tộc ảnh hưởng.

“Vậy sao, thật vi diệu!” x4

“Chờ đã! Tại sao! Này, tại sao mọi người luôn phản ứng như thế với tôi hả!”

Đám người Hồng ma tộc chuyển tầm mắt từ con mắt Aqua đang la hét sang phía Darkness, trong mắt họ đầy sự mong đợi.

Dưới ánh mắt của họ, Darkness có hơi chút do dự nhưng ...!

“T, tôi là Dustiness fon Lala... Ti... Na... đến từ thị trấn Axel... Ughhhh...!”

Cô ấy muốn đáp lại sự mong đợi của họ, nhưng giọng cô nhỏ dần đi vì e ngại.

Việc gì cô phải gắng sức thế?

Buzucoily nở nụ cười với Darkness khi mắt cô đã ngân ngấn nước vì ngưỡng và mặt cô đỏ bừng, và bắt đầu niệm to câu thần chú.

“Megumin, tôi rất vui vì em có những người đồng đội rất tuyệt vời. Vẫn còn một đoạn nữa mới đến làng. Lại đây, chúng tôi sẽ dẫn đường cho mọi người, những vị khách đến từ phương xa. Chúng tôi sẽ đưa các bạn đến đó bằng phép teleport!”

Nói xong, Buzucoily bắt đầu niệm phép teleport.

Tôi cảm thấy chóng mặt khi cảnh vật xung quanh đột ngột thay đổi vì phép teleport, và mọi thứ xung quanh đã hoàn toàn khác.

Một ngôi làng mà bạn có thể nói là ‘yên bình’.

Buzucoily nở nụ cười khi chúng tôi đang sững sốt nhìn quanh Quê hương của Hồng ma tộc.

“Chào mừng đến với Quê hương của Hồng ma tộc, những vị khách từ phương xa. Megumin và Yunyun cũng thế, chào mừng hai em đã trở về nhà!!”

Chương 3:

Nghỉ giải lao tại ngôi làng bí ẩn này!

Phần 1

“Vậy thì, chúng tôi sẽ quay lại phiên tuần tra của mình.” Buzucoily nói và tách ra khỏi bọn tôi.

Rồi ba người họ hội nhóm lại và bắt đầu niệm chú gì đó...!

“Thôi tạm biệt nhé!”

Sau khi niệm chú một cách trơn tru, nhóm của Buzucoily đột nhiên biến mất.

Thật lợi hại, họ đúng là những phù thủy đích thực.

Chẳng lẽ họ đã trở về chiến trường bằng phép “Teleport” sao ...!

“Họ thật tuyệt vời. Quả đúng là một nhóm những chiến binh thiện chiến.”

Tôi nhìn chăm chăm vào nơi họ biến mất và kính trọng nói.

“Thật vậy sao, nghe anh nói vậy bốn người bọn họ chắc hẳn đang cười đầy khoái trá ở chỗ nào đó quanh đây.”

Được tôi hỗ trợ, Megumin chêm vào...

“...Quanh đây? Chẳng phải họ đã rời đi bằng phép Teleport sao?”

Người nói lần này là Yunyun.

“Họ trở nên vô hình bằng cách điều khiển khúc xạ ánh sáng. Teleport rất hao mana, nếu dùng chiêu đó thường xuyên ngay sau một trận chiến mana của họ chắc chắn sẽ cạn kiệt. Em nghĩ họ chỉ muốn biểu diễn một màn tạm biệt thật ngẫu... đau quá!”

Đột nhiên, một hòn đá bay ra từ nơi mà họ đã đứng và đập vào đầu Yunyun trước khi cô kịp nói xong.

Cứ như thể là để cảnh báo cô đừng có lăm mồm.

... Vậy ra họ ở đó.

“Mặt khác, phép “Light refraction” hình thành một màn chắn khoảng một vài mét xung quanh một vật thể hoặc con người để che khuất tầm nhìn bên ngoài... Vậy nên, anh có thể nhìn thấy họ nếu tiến lại gần hơn.”

Aqua im lặng tiến lên một bước sau khi cô nghe lời giải thích vô cảm của Megumin.

“...!”

Đi kèm với một thanh âm của sự loạng choạng, thứ gì đó vội vàng lùi ra xa.

Khi nghe thấy tiếng động đó, Aqua chỉ chăm chú nhìn về hướng phát ra mà vẫn không nhúc nhích...

“.....”

“.....”

Đột nhiên, Aqua xông tới phía trước.

“! ?” x 4

Truyền đến thanh âm của những người né dạt ra.

Đừng, đừng làm thế...

Bỏ lại Aqua đang truy đuổi thứ vô hình nào đó với nụ cười tươi trên khuôn mặt, chúng tôi tiến vào ngôi làng.

Dù sao thì, để hiểu rõ được tình hình, chúng tôi cần phải đến nhà của Yunyun.

Aqua có lẽ đã chán đuổi theo bọn họ và trở lại với chúng tôi.

“Mấy gã đó thật sự cũng có chút thực lực nhỉ. Tôi thậm chí còn không thể bắt kịp bọn họ với tốc độ của mình.”

Không thể ngờ Aqua có tất cả chỉ số đều cao ngoại trừ trí tuệ và may mắn vậy mà vẫn không thể bắt kịp họ.

Mặc dù cái cách họ rời đi có hơi xịt một chút, nhưng tôi vẫn nhớ kỹ bọn họ tự xưng là “Đơn vị du kích chống quân đội quỷ vương”

Họ chắc phải là những người ưu tú của Hồng ma tộc.

Nhưng Megumin bắt đầu giải thích, và ấn tượng của tôi về họ...

“Mấy gã đó đã chạy đi bằng cách sử dụng phép thuật cường hóa cơ thể. Em không cho là nhóm Hikimori lười biếng suốt ngày ở lì trong nhà sẽ có sức bền như vậy đâu.”

... Đã vỡ tan tành bởi những từ tôi không thể lờ đi được.

“... Nhóm Hikimori? Không, chẳng phải họ là thành viên của đơn vị du kích chống quân đội quý vương hay sao? Họ đã rời đi bởi vì họ cần phải tuần tra xung quanh mà.”

Đáp lại lời chất vấn của tôi,

“Họ là những kẻ lười biếng không thể sống thiếu bố mẹ hoặc đang thất nghiệp. Nếu đi đến những thành phố khác làm Mạo hiểm giả, họ có lẽ sẽ có rất nhiều việc, nhưng họ lại không muốn rời khỏi làng. Nhàn rỗi cả ngày mà chịu không làm gì, nên để che dấu đi sự lười biếng của mình, họ tự xưng là đội du kích chống quý vương và chạy quanh làng.”

Megumin nói với tôi những điều tôi thực sự không hề muốn tìm hiểu.

Vậy nghĩa là sao?

Ngay cả chỉ số của Hikimori cũng cao như vậy ư?

Cứ như thế Yunyun đọc được suy nghĩ của tôi, con bé nói:

“Mọi thành viên của Hồng ma tộc có thể học Phép thuật cao cấp vào tuổi trưởng thành. Người nào trong làng cũng đều là Đại Ma pháp sư cả. Sau khi học được những phép thuật cao cấp, bọn em sẽ thuần thục mọi loại phép thuật với những điểm kỹ năng mà mình kiếm được. Đây là điều hiển nhiên...”

Cô nói trong khi liếc về phía Megumin.

Megumin bỏ qua ánh mắt đó như thể là mình không liên quan, và chuyển sang nhìn quanh ngôi làng đầy ắp những kỷ niệm.

Làng Hồng ma có kích cỡ của một thôn trang nhỏ.

Khuôn mặt của cư dân Hồng ma tộc chẳng hề bộc lộ sự căng thẳng. Có lẽ là bởi ánh nắng nhẹ nhàng của mùa xuân, thậm chí nhiều người vẫn còn đang ngái ngủ.

Thành thật mà nói, thoạt nhìn họ trông không giống như đang xảy ra chiến tranh với quỷ vương chút nào cả...

"...Eh, bức tượng con Griffon này trông y như thật ấy. Có phải là kiệt tác của một nhà điêu khắc nổi tiếng không?"

Darkness bị ấn tượng bởi bức tượng ở cổng vào, cô đột ngột nói.

Thấy rồi, con Griffon đó trông giống thật tới mức tôi cứ nghĩ là nó sẽ di chuyển ngay bây giờ ấy...

"Đó là một con Griffon đi lạc vào ngôi làng và đã bị hóa đá. Bức tượng trông rất ngẫu, nên được giữ lại để làm danh lam thắng cảnh. Và bây giờ, nó chủ yếu được sử dụng làm nơi hẹn hò của những đôi trai gái."

Thật, thật là một danh lam thắng cảnh táo bạo.

Sau khi nghe Megumin nói, Aqua thấy tò mò về bức tượng và bắt đầu niệm phép gì đó trong khi đặt tay lên bức tượng.

"... Cô đang định dùng phép gì thế?"

“Một phép thuật giúp hóa giải những hiệu ứng bất lợi. Trước tới giờ tôi chưa từng nhìn thấy một con Griffon còn sống lần nào cả.”

Sau khi giữ con mắt Aqua lại, chúng tôi đến nhà Yunyun để hiểu thêm về tình hình.

Phần 2

— Một tòa lâu đài lớn ở trung tâm ngôi làng.

Người đàn ông trung tuổi ngồi đối diện chúng tôi trên chiếc ghế sa-lông đang gõ gõ trán.

Sau khi tiến vào phòng khách của trưởng làng, chúng tôi đã được người đàn ông phía trước, cha của Yunyun, tiết lộ sự thật gây chấn động.

“Không, chỉ là một bức thư viết cho con gái về tình hình của ta thôi mà. Ta đã viết hơi lệch chủ đề một chút. Dòng máu Hồng ma tộc chảy trong huyết quản khiến ta không thể viết nổi một bức thư bình thường...”

“Cháu thực sự không thể hiểu nổi bác đang nói cái gì.”

Tôi ngay lập tức đáp lại lời trưởng làng, trong khi Yunyun ở phía sau lưng vẫn đang ngẩn người.

“... Eh? Erm, B, bố? Con rất vui khi biết bố vẫn ổn, nhưng bố có thể giải thích rõ ràng được không? Đầu tiên, ở đầu bức thư bố đã viết rằng ‘Lúc con nhận được lá thư, có lẽ bố đã rời khỏi thế giới này’...”

“Chẳng phải đó là cách chào hỏi thông thường của Hồng ma tộc sao? Bộ con không được học điều đó ở trường à? ... Ah, nhắc mới nhớ,

Megumin và con đã tốt nghiệp sớm nhờ thành tích xuất sắc của mình.”

“... Thế còn phần không thể phá hủy căn cứ quân đội của quý vương ...”

“Ahh, phần đó à? Bọn họ đã xây dựng một căn cứ trông rất lộng lẫy. Chúng ta đang phân vân nên phá hủy nó hay là giữ lại làm cảnh? Chúng ta đã không thể quyết định được.”

“Hey Yunyun. Tôi có thể đấm ông ta một phát được không?”

“Cứ tự nhiên.”

“Yunyun!?”

Darkness hỏi người trưởng làng đang bị sốc.

“... Hmm? Chờ đã, vậy Quân đội của quý vương thực sự đã xây dựng một căn cứ quân sự ở đây à. Thế thì phần ‘Boss của Quân đội quý vương đang đến’ là...”

“Không sai, như đã viết trong bức thư, chúng đã gửi đến một tên boss có khả năng kháng ma pháp rất cao. Đúng rồi, chắc cũng đến lúc rồi đấy. Nếu các cháu đang rảnh, muốn đi theo và xem thử không?”

Trưởng làng thoải mái mời chúng tôi, đúng lúc đó—

“Báo động : Quân đội quý vương đang đến, Quân đội quý vương đang đến. Bất kỳ ai đang rảnh hãy tập trung lại ở bức tượng Griffon ở trước cổng làng. Chúng tôi đã nhìn thấy quân địch, quân số khoảng một nghìn tên.”

Thông báo vang lên khắp làng cùng với tiếng rung của những chiếc chuông.

“Một nghìn!?” x2

Darkness và tôi hét to lên, trong khi ba thành viên của Hồng ma tộc vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Họ không nghe thấy con số ‘một nghìn’ sao?

Từ quy mô của nơi này, chắc có khoảng ba trăm cư dân.

Chuyện gì xảy ra với cái thái độ bình tĩnh trước quân số gấp hơn ba lần của quân đội quý vương vậy trời?

“Một nghìn binh lính của quân đội quý vương. Có lẽ đã đến lúc để chúng tỏ sức mạnh thật sự của một nữ thần rồi.”

Aqua đột nhiên nói điều đó, cũng hiếm khi nào thấy cô ta uống trà ngoan ngoãn từ nãy đến giờ như vậy.

Tôi nghĩ Quê hương của Hồng ma tộc đã có ảnh hưởng xấu lên cô ta.

Làm ơn đừng làm bất cứ điều gì ngu ngốc nhé.

Quay mặt lại với Darkness đang hoảng loạn chuẩn bị cho trận chiến, Megumin bình tĩnh nói.

“Đừng lo, đây là ngôi làng của những ma pháp sư mạnh nhất, quê hương của Hồng ma tộc. Cùng đi xem sao nhỉ?”

Phần 3

... Thật tuyệt vời.

“Wahh!! Uwahhhhh!!”

“Sylvia-sama! Sylvia-sama!! Làm ơn rút lui! Làm ơn rút lui— thậm chí khi chỉ còn mỗi mình ngài!”

“Chết, chết tiệt! Nếu có thể tiến đến gần hơn một chút với lũ vô lại đó thì rõ ràng chúng ta đã trả thù được rồi...!”

“Đó là lý do mà tôi phản đối tấn công Làng Hồng ma tộc, đó là lý do mà tôi không muốn tới...!”

Thậm chí trước khi kịp chạm đến cổng ngôi làng, binh lính của quý vương lần lượt gục ngã.

So với quân đội hùng mạnh một nghìn người, phe chúng tôi chỉ có khoảng 50 mạng.

Và 50 người thuộc Hồng ma tộc đó...

“Lightning Strike!” (Sét Đánh)

“Energy Ignition!” (Năng lượng bạo tán)

“Freeze Gust!” (Băng sương gió bão)

“Cursed Lightning!” (Sấm nguyên)

Họ không hề thương tiếc phóng vào lực lượng tiên phong của quân đội quý vương một cơn mưa phép thuật cấp cao.

“Thật tuyệt vời... Họ mạnh một cách đáng sợ...”

Đây không còn là một trận chiến nữa, mà là một cuộc thảm sát một chiều.

Một vài binh lính của quân đội Quý vương bị tê liệt bởi sấm sét tới từ bầu trời trong khi những tên khác bùng cháy trong ngọn lửa.

Và có vài tên biến thành tượng băng sau khi bị nhấn chìm bởi làn sương trắng, số còn lại bị tia sét đen xuyên thủng ngực.

... Ngay lúc đó, đội quân của chúng tách ra hai bên và cô gái một thân lẻ phức tiến lên phía trước.

“Mọi người! Ta sẽ chặn chúng từ phía trước nên hãy bám theo ta! Khoảng thời gian chờ giữa lúc thi triển hai ma pháp cấp cao rất lớn. Hãy tận dụng cơ hội đó ...!”

Liệu có phải cô gái xinh đẹp đó là Boss của quân đội quý vương không?

Mặc một chiếc váy cắt ngắn, trông thoáng qua thì cô ta là một mỹ nữ cao ráo.

Chiếc khuyên tai màu xanh lam lấp lánh bên tai phải khiến cô toát ra một vẻ trong sáng tự nhiên, hoàn toàn tương phản với bộ váy gợi cảm.

Một người đàn ông và một người phụ nữ bước về phía trước đối mặt với cô.

Tôi đã nhìn thấy người đàn ông đó trước đây.

Là người đã đưa chúng tôi đến đây – Buzucoily.

Đôi mắt của Buzucoily tỏa sáng và anh ta đưa hai tay ra phía trước.

Quen Megumin đã lâu, tôi biết rất rõ.

Khi đôi mắt của Hồng ma tộc tỏa sáng, thì có nghĩa là họ đang rất hưng phấn...

“Tornado!!”

Hoặc là họ đang dùng một lượng lớn mana để kích hoạt những phép thuật mạnh mẽ.

Buzucoily giải phóng một vòi rồng vào giữa quân đội của quý vương.

Một lượng lớn binh lính đã bị ném lên không trung.

Họ có thể sẽ chết sau khi va chạm với mặt đất.

Cùng lúc đó, đôi mắt của người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh Buzucoily cũng tỏa sáng, và cô nhấc tay trái lên.

Cô cầm vũ khí bên tay phải, đây là điều rất hiếm gặp đối với Hồng ma tộc.

Nhìn kĩ, đó là một thanh kiếm gỗ được chạm khắc hình rồng.

Dù sao thì người cầm nó thuộc Hồng ma tộc, nên có lẽ thứ đó là một vũ khí ma pháp.

Với bàn tay trái mở rộng, người phụ nữ vung thanh kiếm gỗ nằm trong tay phải.

“Inferno!”

Ở giữa lốc xoáy, một cơn bão lửa xuất hiện!

Phần 4

Sau khi quan sát trận chiến của Hồng ma tộc, chúng tôi quyết định đến nhà Megumin.

Yunyun nói rằng cô muốn trừng phạt bạn mình là Arue vì đã gửi lá thư đó và rời đi.

Tôi nói trong khi hồi tưởng lại những phép thuật được nhìn thấy lúc này:

“Ara~ thật là một buổi biểu diễn tuyệt vời. Vậy đó mới thực sự là Hồng ma tộc nhỉ.”

“Hồng ma tộc thực sự là sao hả, có phải ý anh là vẫn còn những kẻ giả mạo đúng không hả. Hey, nói em nghe Hồng ma tộc giả mạo ở chỗ nào thế.”

Trong lúc tôi phải chống đỡ con nhóc Megumin đang nhe nanh vuốt, chúng tôi đi đến một căn nhà gỗ nhỏ.

Nói thế nào đây nhỉ. Có lẽ hơi bất lịch sự, nhưng thoát nhìn so với những gia đình bình thường nó trông tồi tàn hơn nhiều.

Dường như Megumin đã thấm mệt vì dùng sạch mana, cô gõ cửa với một khuôn mặt mệt mỏi.

Một lúc sau, tiếng ai đó chạy ra vang lên từ phía trong.

Cánh cửa được mở ra nhẹ nhàng.

Người bước ra là một cô nhóc trông rất giống Megumin, tầm tuổi đi học.

“Ồ, đây là em gái của Megumin à? Đáng yêu quá!” Darkness mỉm cười rạng rỡ.

“Trông như phiên bản thu nhỏ của Megumin ấy. Nah, Megumin nhỏ tuổi, muốn ít kẹo không em?”

Chả biết từ chỗ nào Aqua móc ra vài chiếc kẹo ra ...

“Komekko, chị về rồi. Em ở nhà ngoan chứ?”

Megumin nhẹ nhàng nói với cô bé trong khi tựa vào vai tôi.

Komekko...

Hết Buzucoily rồi đến cái tên này, chắc tôi đã chết lạng và không còn phản ứng lại trước tên của Hồng ma tộc nữa rồi.

Komekko cứng người lại khi em ấy nhìn về Megumin.

Đây có lẽ là một cuộc đoàn tụ sum vầy.

Komekko mở to mắt và hít một hơi thật sâu.

“Bố ơi! Chị Megumin dẫn trai về nhà này!”

Đội đã Imouto-chan, làm ơn để Onii-chan giải thích đã!

Phần 5

“Nhìn kĩ này. Chiếc cốc tôi úp ngược trên bàn sẽ chuyển động vòng quanh như thế này này!”

“Tuyệt vời! Thật tuyệt vời!! Sao chị làm hay thế? Nah, làm cách nào ạ? Onee-san tóc xanh, chỉ em cách làm đi!”

“Nam châm! Chắc hẳn nó chuyển động được là nhờ một cục nam châm ở dưới bàn! Đúng không? Tôi nói đúng không, Aqua!”

Trong phòng khách nhà Megumin, Aqua đang biểu diễn ảo thuật với chiếc cốc.

Darkness và Komekko đang quan sát rất chăm chú.

Darkness chắc đã đoán đúng về cục nam châm.

Chiếc cốc được Aqua di chuyển làm bằng kim loại.

Bằng cách sử dụng nam châm ở dưới bàn, cô có thể di chuyển nó.

Tôi vừa lắng nghe màn đối thoại của bọn họ, vừa suy đoán những mảnh lời ẩn phía sau. Nhưng ngay cái lúc liếc trộm về phía Aqua, tôi đã cứng họng trong chốc lát.

Cô ta đang ngồi ngay ngắn ở giữa phòng khách với hai tay đặt trên đầu gối.

Chỉ bằng cách nhìn chăm chăm vào cái cốc ở trên bàn, thế mà cô ta vẫn có thể khiến nó tự do di chuyển xung quanh.

.....! ?

Cái gì vừa diễn ra vậy trời? Tôi bắt đầu hoài nghi chính đôi mắt của mình. Trong lúc tôi đang chú ý nhìn bên đó...

“Ah— ...! Khụ khụ!”

Người trước mặt tôi ho khan.

Thôi xong!

Tôi đang ngồi trên một tấm thảm trong phòng khách dưới bầu không khí nặng nề, và người đang nhìn tôi với khuôn mặt nghiêm túc ở phía đối diện là cha của Megumin.

Nhìn thoáng qua, trông ông như một người đàn ông trung niên bình thường với mái tóc đen, nhưng ánh mắt sắc nhọn của ông tỏa ra một áp lực vô hình từ nãy đến giờ.

Tôi đã nghe về tên của ông ấy trước kia, Hyoizaburo.

“... Cảm ơn vì đã chăm sóc con gái ta. Ta thật lòng biết ơn nhóc vì điều đó.”

Hyoizaburo nói, vừa nhẹ nhàng cúi đầu trước tôi.

Bên cạnh ông là một người phụ nữ đẹp so với Megumin có vài phần tương tự, cùng mái tóc đen dài và một vài nếp nhăn ở khóe miệng và mắt.

“Con gái cô đã làm phiền cháu rất nhiều... cô đã nghe rất nhiều điều về Kazuma-san từ những lá thư nó gửi về... Nên cô chú hiểu cháu rất rõ...”

Mẹ của Megumin, Yuiyui-san cúi thấp đầu trước tôi.

Tôi nên làm gì đây?

Tôi đưa ánh mắt cầu cứu về phía người đáng ra phải giải quyết cục diện rối ren này.

Megumin đã dùng cạn mana của mình bởi vì phép Explosion, và đang ngủ trên chiếc giường ở góc phòng.

Sau khi xúc động nhìn Megumin trong chốc lát, Hyoizaburo đánh mặt lại và hỏi:

“... Vậy thì. Mối quan hệ của cậu với con gái ta là gì?”

Ông ta đã hỏi tôi câu này ba lần rồi.

“... Cháu nói rất nhiều lần rồi, bọn cháu chỉ là những người bạn bình thường và cũng là đồng đội của nhau.”

Sau khi Hyoizaburo nghe điều đó, ông ta trông như thể không thể chịu đựng được nữa, và nhanh chóng tiến đến chiếc bàn nơi Aqua đang biểu diễn rồi đưa tay ra.

“Cậu vừa nói cái gì háaaaaaaa!!”

“Chờng yêuuuuuu! Dừng lại đi! Dừng đập phá và lộn cái bàn lên chứ! Tháng này tài chính của chúng ta eo hẹp lắm đấyyyyyyyyy!”

Có rất nhiều người kì lạ trong Hồng ma tộc.

— Hyoizaburo nhăm nháp tách trà mà vợ ông pha và thở dài.

“Thứ lỗi, ta đã quá kích động. Tất cả chỉ vì cậu cứ giả ngu và nói ‘bọn cháu chỉ là bạn bè’.”

Tôi nuốt câu nói ‘bọn cháu thật sự chỉ là bạn bè’ lại, và từ trong hành lý lấy ra một vài thứ để thay đổi chủ đề.

Đó là quà ăn vặt mà tôi đã mua ở Alcanretia sau chuyến đi đến suối nước nóng vài ngày trước.

Tôi không có cơ hội lấy chúng ra vì ngay khi vừa trở về chúng tôi đã phải rời Axel.

“Đây ... chỉ là một món quà nhỏ để cảm ơn lòng hiếu khách của gia đình...”

Trong nháy mắt, gần như cùng một lúc Hyoizaburo và vợ ông chớp lấy túi bánh mà tôi đang cầm trên tay.

“... Em yêu, đây là món quà mà Kazuma-san dành tặng anh mà. Bỏ cái tay ra nào.”

“Ara ara, chồng yêu thật là. Anh vừa mới gọi cậu ta một cách thô lỗ là ‘cậu’, và giờ đột ngột chuyển sang thành ‘Kazuma-san’ sau khi nhìn thấy món quà, da mặt của anh dầy quá nhỉ? Chúng được dùng để làm bữa tối hôm nay, em sẽ không để anh lấy làm đồ nhắm rượu đâu, ok?”

Lời nói đùa của cô chủ khiến tôi không thể cười nổi.

Không, chúng chỉ là bánh bao thôi mà. Không thể dùng để làm bữa tối hay là đồ nhắm rượu được đâu.

Tôi cố gắng không phản bác lại, và Komekko reo lên.

“Đồ ăn!? Nè, đó là đồ ăn đặc đúng không!? Không phải là thứ cháo quá loãng đến hạt cơm cũng không nhìn thấy nổi, mà là thứ giúp ta no bụng phải không ạ!”

Tôi không thể nói nên lời, im lặng lấy ra tất cả khẩu phần ăn trong túi đồ và chia cho họ.

“Thực ra... cũng không đến mức đó đâu...”

“Cậu đến thật quá đúng lúc Kazuma-san! Em yêu, pha cho cậu ta loại trà ngon nhất nào!”

“Chỉ có một loại trà trong nhà thôi, cô sẽ pha một ít ngay bây giờ, xin hãy chờ một lát!”

— Trong khi tôi thưởng thức cốc trà cô chủ pha, Komekko cầm mỗi tay một chiếc bánh, và ngẫu nhiên nó như một con sóc.

Komekko im lặng nhai trong khi cứ nhìn chăm chú vào khuôn mặt tôi.

Sau đó em nhìn xuống hai chiếc bánh bao trong tay, nuốt nước bọt, và ròi...

“... Cho anh này. Ngon lắm đấy.”

Em ấy tặng tôi chiếc bánh mình chưa ăn.

Komekko thèm thường nhìn chiếc bánh em đang đưa ra.

“Komekko, đừng tới gần gã đó! Lại đây với Onee-san nè, nhanh lên!”

“Đúng đấy Komekko! Gã đó luôn chơi những trò bản thủ hạ lưu với chị của em đấy. Nhân lúc hắn chưa kịp nhe nanh vuốt lại đây tới chỗ chị nhanh lên em!”

Komekko vẫn nghiêng đầu nhìn tôi mặc kệ những điều mà Aqua và Darkness nói.

Tôi sẽ xử họ sau vậy... Komekko đích thực là một thiên thần.

“Cảm ơn em, Komekko cứ ăn đi. Onii-san đã no rồi.”

Sau khi nghe điều đó, Komekko đáp ‘Em hiểu rồi!’ và ngồi bên cạnh tôi, tiếp tục nhai chiếc bánh bao.

Nhìn thấy cảnh đáng yêu như thế, tôi không khỏi mỉm cười.

Hyoizaburo nói với tôi với khuôn mặt nghiêm túc.

“... Cho dù cậu có mang theo bao nhiêu đồ ăn đi chăng nữa, ta sẽ không bao giờ giao Komekko cho cậu đâu!”

“Hiểu lắm rồi bác ơi! Làm ơn đừng tin lời hai đứa kia!”

Ngay lúc tôi đang cố gắng giải thích trong tuyệt vọng, Aqua lén lút tới gần rồi ôm lấy Komekko và kéo con bé ra xa như thể cô ta muốn bảo vệ em ấy khỏi tôi vậy.

... Tôi sẽ nhớ kỹ ngày hôm nay, hai con mắt này.

Komekko không phản ứng gì khi bị Aqua kéo đi, em ấy vẫn đang bận nhai bánh bao và mặc kệ Aqua làm những gì cô thích.

Cuối cùng, cô chủ nhìn tôi đang uống tách trà và mỉm cười nói:

“Nhân tiện, cô nghe nói rằng Kazuma-san đang mắc một khoản nợ khổng lồ phải không? Cô không để ý đâu vì cô cảm thấy Kazuma-san là người tốt... Nhưng nếu muốn đến với con gái cô, chẳng phải cậu nên trả hết nợ nần trước sao...?”

Tôi phun trà trong miệng ra ngoài.

“Cô có ý gì khi nói ‘đến với con gái cô’!? Chẳng phải cháu đã giải thích rằng bọn cháu chỉ là bạn bè à!”

Đáp lại phản ứng mãnh liệt như vậy, cô chủ nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ:

“Từ những bức thư con gái gửi cho cô chú, chắc hẳn các cháu phải rất thân thiết chứ nhỉ...?”

“Không, chờ đã, cháu có thể biết con bé đã viết gì trong những bức thư đó không?”

Tôi bình tĩnh lại và nhìn vào khuôn mặt Hyoizaburo và cô chủ.

Cô chủ cuối cùng cũng mở lời:

“Ví dụ như...”

Tắm chung với con gái ta nè.

Ngắm cảnh con gái ta bị bao phủ trong chất nhờn nè.

Cứ khi nào nó ngủ trưa và không phòng bị trên ghế, thì cậu cũng ngồi xồm uống và nhìn trộm quần lót của nó nè.

Nói những điều như 'ngực em lớn hơn một chút đấy nhỉ' trong khi đang cõng nó trên lưng sau khi nó vừa xài hết ma lực nè.

Trong khi cho Chomosuke ăn, cậu sẽ đưa quần lót ra trước mặt nó và nói 'nghe này, thứ đó trông giống thế này ấy, nếu mày có thể trộm nó cho tao, tao sẽ thưởng cho mày thức ăn ngon hơn' dạy nó làm những chuyện xấu xa nè.

?

Bust UP?

Ngắm cảnh con gái cô bị bao phủ trong chất nhờn.

Nói những điều như là ‘ngực em lớn hơn một chút đấy nhỉ’ trong khi công con gái cô.

Tắm chung với con gái cô.

Cứ khi nào con gái cô ngủ trưa và không phòng bị trên ghế, thì cậu cũng sẽ ngồi xôm xuống và nhìn trộm quần lót của nó.

Trong khi cho Chomusuke ăn, cậu sẽ đưa quần lót ra trước mặt nó và nói ‘nghe này, thứ đó trông giống thế này ấy, nếu mày có thể trộm nó cho tao, tao sẽ thưởng cho mày thức ăn ngon hơn’ dạy nó làm những chuyện xấu xa.

Ngắm cảnh con gái cô bị bao phủ trong chất nhờn.

Nói những điều như là ‘ngực em lớn hơn một chút đấy nhỉ’ trong khi công con gái cô.

Tắm chung với con gái cô.

Cứ khi nào con gái cô ngủ trưa và không phòng bị trên ghế, thì cậu cũng sẽ ngồi xôm xuống và nhìn trộm quần lót của nó.

Trong khi cho Chomusuke ăn, cậu sẽ đưa quần lót ra trước mặt nó và nói ‘nghe này, thứ đó trông giống thế này ấy, nếu mày có thể trộm nó cho tao, tao sẽ thưởng cho mày thức ăn ngon hơn’ dạy nó làm những chuyện xấu xa.

“... Còn nữa, mối quan hệ của hai người đã thân thiết đến mức những trò quấy rối tình dục diễn ra hàng ngày...”

Sau khi nghe những điều đó, tôi quỳ xuống trước mặt cha mẹ Megumin và dập đầu xin lỗi.

Hyoizaburo tiếp lời vợ –

“Dù vậy, con gái ta vẫn luôn nghĩ rằng cậu là một người đồng đội quan trọng mà con bé không thể bỏ mặc. Con bé thậm chí còn viết rằng tuy cậu là một tên biến thái nợ nần ngập đầu cùng kĩ năng chiến đấu rác rưởi, hễ mở miệng là phun ra lời nói thô tục trong khi tác phong cơ bản cũng không có, con bé vẫn chẳng thể bỏ mặc cậu vì nếu nó không trông chừng cậu sẽ chết mất xác. Con gái của ta đã nói đến mức này rồi, nên ta nghĩ rằng giữa hai đứa chắc hẳn phải có gì đó...”

Ông ấy nói với cõi lòng nặng trĩu.

Tuy có rất nhiều chỗ kỳ quái trong lời nói của ông ta, nhưng tôi vẫn hạnh phúc vì con nhóc đó đã coi tôi là một người đồng đội quan trọng.

Đúng vậy, mối liên kết giữa chúng tôi bền vững đủ để chịu đựng được những khuyết điểm của nhau, những lời nói xấu sau lưng đó sẽ không ảnh hưởng đến lòng tin của tôi với con bé...

“Theo lời con gái cô, con bé là người gây sát thương chính trong nhóm của Kazuma-san, cả nhóm sẽ chẳng làm gì được nếu thiếu nó. Và nó là người đã đánh bại boss của quý vương Vanir, ép một tên boss khác ra khỏi lâu đài của hắn bằng cách ngày nào cũng đánh bom, và có đóng góp vô cùng to lớn trong việc tiêu diệt tên Boss đó...”

... Eh, cũng không sai.

Gần đây chúng tôi còn tiêu diệt thêm một tên Boss nữa tên là Hans, nhưng chúng tôi không quá phụ thuộc vào Megumin đến mức chẳng thể làm được gì cả nếu thiếu con bé đó...

“Hmm. Và con bé cũng là người tung đòn kết liễu vào Cổ Pháo Đài Hủy Diệt Di Động! Ara, con gái ta thực sự đã tự mình tạo nên danh tiếng cho bản thân đấy!”

Tiếp lời vợ mình, Hyoizaburo hạnh phúc nói...

Tất cả đều đúng, nhưng...

Tôi liếc về phía Megumin đang ngủ say.

Megumin đang thở đều thì bỗng nhiên quay lưng lại với tôi...

Lẽ nào con bé thực sự vẫn còn thức?

Cô chủ có chút hoài nghi ánh nhìn của tôi tới Megumin—

“Bức thư còn nhắc đến rất nhiều chuyện về cậu và những người khác... Cậu vẫn đang mắc một khoản nợ rất lớn đúng không? Dù sao thì đây cũng là mối lo lắng trong nhóm con gái cô. Thực ra cô chú cũng muốn giúp, nhưng gia đình cũng không khá giả lắm cho nên ...”

Cô ấy nói đầy day dứt...

“À, không, những khoản nợ đã được trả hết rồi. Chuyển đi lần này kết thúc, sau khi trở về cháu có thể sẽ kiếm được một khoản tiền lớn, nên không có chuyện gì đâu, cô đừng lo.”

Sau khi nghe điều tôi tình cờ thốt ra, Hyoizaruburo chợt phản ứng lại mạnh mẽ.

“... Ồ. Cậu sẽ kiếm được bao nhiêu thế...”

Vì hơi bất an khi ở nhà Megumin, tôi đã không thắc mắc gì mà trả lời thật lòng.

“Khoảng ba trăm triệu Eris.”

“Ba trăm triệu! ?” x 2

... Hmm? Có phải tôi vừa nói ra điều gì đó không cần thiết không?

Hyoizaburo tiến sát lại gần tôi.

Ông nở nụ cười và vỗ tay.

“À, Kazuma-san, đúng rồi, sao cậu không nghỉ qua đêm ở đây nhỉ? Cậu là đồng đội của con gái ta, chúng ta phải đối xử tốt với cậu!! Hay cậu ở đây luôn từ bây giờ đi!? Làm một Mạo hiểm giả, chắc cậu không có một ngôi nhà để nương thân mà luôn phải đi lang thang khắp nơi phải không!?”

“Đúng vậy! Komekko, tối nay con ngủ cùng bố mẹ trong phòng khách nhé! Hai người bọn họ có thể ngủ ở phòng chúng ta! Nhưng vì nhà rất bé, nên chỉ còn duy nhất phòng của con và phòng cũ của Megumin... Khi nhiều người ở đây thì nó thực sự rất chật... Nah, anh yêu, nếu không thì...”

Tôi đã bị khiếp sợ bởi những lời không thể tưởng tượng nổi của họ—
“Không, không cần đâu... Cháu, hm, có một căn biệt thự ở Axel...” —
và rụt rè nói cho bọn họ sự thật.

“Một căn biệt thự!! ” x 2

Ôi không.

Tôi tránh ánh mắt tỏa sáng của họ và tìm kiếm sự trợ giúp từ Aqua và Darkness.

“Tiếp này! Một thú tuyệt vời sẽ chui ra từ chiếc hộp đấy!”

“Chắc chắn sẽ có thứ gì đó nhảy ra khi cô ấy mở nó! Chính là nó, Komekko!”

“Tuyệt vời! Thật tuyệt vời!”

Ba người bọn họ có vẻ khá bận rộn nhỉ.

Phần 6

Trời đã tối rồi, nhưng Megumin vẫn đang nằm ngủ.

Chuyện này cũng khó trách.

Mặc dù là người nghiêm chỉnh nhất trong nhóm, nhưng con bé mới chỉ mười bốn tuổi.

Vừa mới trở về từ Alcanretia, nhưng con bé lại phải ngay lập tức bắt đầu hành trình mới và vắt kiệt mana của mình với phép Explosion.

Và rõ ràng là đã lâu rồi con bé chưa gặp lại gia đình...

“Mẹ ơi! Thịt! Thịt!”

“Con yêu, bố nghe nói rằng ăn rau sẽ tốt cho da đấy, nên hãy để phần thịt lại cho bố. Bố mong con mình sẽ mãi luôn xinh đẹp!”

“Ara ara, chồng yêu, tóc của anh thừa quá, em nghĩ anh chỉ cần ăn món salad tảo là đủ rồi!”

... Nhưng bọn họ lại chẳng hề bận tâm tý nào về người con gái đang nằm ngủ, và tranh nhau ăn phần mà tôi mua.

Bữa tối là một nồi lẩu.

Aqua nốc một ngụm rượu của tôi cùng với đồ nhắm, còn Darkness thì trông có vẻ hơi lo lắng, có lẽ đây là lần đầu tiên cô ấy ngồi ăn cùng với mọi người trên một chiếc bàn thấp.

Cô liếc sang tôi hết lần này đến lần khác, kiểm tra xem cách mình ăn có đúng không trong khi ăn rất từ tốn.

Komekko cuối cùng cũng ăn xong và nói bằng đôi mắt lấp lánh.

“Nah, Bố, Mẹ! Onee-san tóc xanh rất tuyệt vời! Chị ấy khiến một con Neroid lớn nhảy ra từ bên trong chiếc hộp nhỏ!”

Điều đó thu hút sự tò mò của tôi.

Darkness nhận ra rằng tôi đang lắng nghe câu chuyện.

“Lợi hại lắm, Kazuma à, một vài chuyện phi vật lí đã diễn ra. Một con Neroid chui ra từ một chiếc hộp nhỏ hơn nó rất nhiều, và bay ra ngoài cửa sổ. Tôi đã nghĩ về chuyện này suốt từ nãy đến giờ...”

Khi tôi nghe thấy điều đó, tôi bảo với Aqua đang uống rượu một cách hạnh phúc:

“... Nghe này, chuyện đó tôi đã sớm lưu ý, để tôi nhìn kỹ trò ảo thuật của cô thêm lần nữa được không?”

“Không muốn đâu. Tôi sẽ không biểu diễn khi được yêu cầu mà chỉ làm khi mình nổi hứng thôi. Nếu anh vẫn muốn xem, thì hãy chuẩn bị sẵn một bữa tiệc có thể làm tôi bội lộc ham muốn biểu diễn đi.”

Cô ta nói trong khi khéo léo bóc hạt đậu bằng một tay và búng nó vào môi tôi.

“Đồ ngốc... Tôi đã nhắm vào miệng anh rồi, nên bắt nó chuẩn tý đi...
Dừng, dừng lại! Anh rõ ràng không uống được nhiều rượu, đừng lấy hết đậu của tôi chứ!”

Bữa tối đã rất vui vẻ.

Điều đó khiến tôi nhớ về những hồi ức khi còn ở Nhật và ăn cơm cùng với gia đình mình, làm tôi quên đi cảm giác mệt mỏi của chuyến dã ngoại mấy ngày nay và hạnh phúc thưởng thức một bữa ăn đúng nghĩa.

— Chuyện đó xảy ra vào lúc tôi quay lại phòng khách sau khi tắm.

“Cô nói điều gì vớ vẩn thế hả!? Cô không hề lo lắng về con gái mình sao!? Cô đang ném một con cừu non ngon lành vào lồng của một con dã thú bị bỏ đói một tuần đấy!”

Aqua và những người khác đã tắm trước, nên tôi là người cuối cùng. Tôi có thể nghe thấy lời buộc tội của Darkness từ bên kia cánh cửa.

Họ đang tranh luận về chuyện gì vậy? Tôi lén nhìn vào phía trong và thấy Hyozaburo đang phát ra thanh âm khò khè từ giữa phòng khách.

Ông ta vẫn còn tỉnh khi tôi đi tắm, chẳng phải thế là quá nhanh sao?

Tôi không thấy Aqua đâu cả, có lẽ cô ta đã về phòng ngủ được phân phối trước của mình rồi.

“Dù cháu có nói thế đi chăng nữa... Chúng sống chung được một thời gian rồi, nhưng đã có chuyện gì xảy ra đâu? Nên không sao. Con gái cô cũng đã tới tuổi kết hôn rồi, và Kazuma-san là một người trưởng thành hiếu lí lẽ ... Thậm chí kể cả khi có chuyện gì đó xảy ra thật, chẳng phải điều đó cũng có nghĩa là cả hai bên đều đồng ý hay sao? Nếu đúng thế thật, cô sẽ chẳng thể nói gì thêm dù bản thân có là phụ huynh đi nữa.”

Hình như là Darkness đang phản đối việc để tôi ngủ chung với Megumin.

Mặc dù tôi cảm thấy mình ngủ ở đâu cũng được.

Khóe miệng cô chủ nở ra nụ cười xấu xa:

“... Nhân tiện, Darkness-san, tại sao cháu lại phản đối? Chẳng lẽ cháu lại khó chịu với việc Kazuma-san ngủ chung với con gái cô à?”

Tôi cũng hơi hơi quan tâm đến câu hỏi của cô chủ...

“Huh!? Nghe cứ như thể cô đang nói cháu ghen tị vậy, không vui chút nào đâu, nên làm ơn đừng nói những lời như thế...”

... Hmm.

“V, vậy sao, cô xin lỗi. Cô có vẻ đã nhìn nhầm rồi. Nhưng cũng sẽ khá chật chội nếu chuyển con gái cô sang phòng khác. Nếu không ai ngủ cùng phòng với Kazuma-san...”

Darkness nói với cô chủ:

“Thì cứ để Hyoizaburo-san ngủ cùng với Kazuma, không phải vấn đề đã được giải quyết sao!”

“Eh?”

Cô chủ ngạc nhiên sau khi nghe lời tuyên bố rất hợp lý của Darkness.

Không, cách đó cũng tốt, nhưng cô không thể hiểu được bầu không khí sao...

“Nếu như vậy thì chẳng gọi dục tí nào cả — Eh, không, từ những điều mà cô xác thực được từ bức thư của con gái, chắc chắn không thể để Komekko ngủ chung với cậu ta rồi, và cô cũng cảm thấy bất an nếu để trụ cột gia đình làm điều đó...”

Này cô chủ, vừa nói gì xong vậy? Cô coi tôi là loại người gì hả?

Ngày mai phải bắt bọn họ cho tôi xem tất cả bức thư Megumin đã gửi mới được.

Trông Darkness có vẻ trở nên phấn kích khi cô ta tuyên bố đồng dục:

“Nếu thế thì...! Để tôi ngủ cùng hấn ta! Nếu đó là tôi, bất kể tên cầm thú đó muốn làm gì, tôi chắc chắn sẽ chống cự đến phút cuối...!

Không, nói không chừng chống cự cũng vô ích, và tôi sẽ trở thành đồ chơi cho những ham muốn tình dục bất thường của hấn và làm vài thứ không thể tưởng tượng nổi. Đúng, đúng vậy. Ham muốn tình dục của hấn chắc đã dồn nén rất nhiều trong suốt chuyến đi. Hấn ta thậm chí còn thức cả đêm! Nghe nói là lũ con trai sẽ trở nên kích động sau khi thức đêm! Hấn ta chắc sẽ đè tôi xuống dù tôi có chống cự thế nào đi chăng nữa, che miệng tôi lại và đe dọa ‘cô sẽ đánh thức Komekko dậy đấy, nên im lặng đi trừ khi cô muốn mọi người nghe thấy’ và...”

“Sleep.”

Cô chủ niệm chú khiến Darkness đang lâm nhảm bị gục xuống.

Tàn nhẫn quá.

... Tôi vô thức nhìn sang Hyoizaburo, tuy rất ồn nhưng ông không có dấu hiệu nào của việc thức giấc cả.

Lẽ nào, Hyoizaburo cũng....

Đột nhiên, cô chủ nhận ra tôi đang nghe trộm, và bé con bé Komekko đang ngủ gật bằng một tay.

“Ara, Kazuma-san. Vừa tắm xong à? Darkness-san ngủ gật rồi, cậu có thể phụ giúp đưa cô ấy về phòng không?”

Cô ấy nói với nụ cười trên môi.

Phần 7

“Cậu hỗ trợ cũng khá đấy. Darkness-san hẳn là đã thối mệt sau cuộc hành trình khó khăn, và chắc sẽ không tỉnh dậy cho đến sáng. Chồng tôi, Komekko và tôi ngủ rất sâu, nên chúng tôi sẽ không tỉnh dậy ngay cả khi có tiếng ồn... Kazuma-san, chắc cậu mệt rồi, hãy nghỉ ngơi sớm đi.”

Cô chủ nói và đẩy tôi vào phòng ngủ của Megumin.

“Eh, well... Cháu sẽ không khách sáo đâu... Chỉ là để cho cô biết thôi, cháu đã quen Megumin được một thời gian dài rồi nên sẽ không có tai nạn gì xảy ra đâu cô hiểu chứ? Làm ơn đừng tin vào những lời lẽ bậy bạ của con Thập tự quân biến thái đó.”

“Cô biết, cô biết mà, nên đừng bận tâm! Thậm chí có chuyện gì đó xảy ra, cậu cũng sẽ nhận lấy trách nhiệm mà...!”

Cô có hiểu cái quái gì đâu.

Tôi bị đẩy vào phòng Megumin.

“Một đêm tuyệt vời để hai thanh niên tận hưởng đây...”

Tôi nghe tiếng cô chủ vọng vào từ đằng sau.

Tôi nhún vai và nhìn vào trong phòng tối.

Không biết được đưa vào từ lúc nào, bây giờ Megumin vẫn đang ngủ.

Chỉ cần nhìn dáng ngủ của con bé, Megumin thực sự đúng là một thiếu nữ xinh đẹp.

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu qua khung cửa sổ, soi sáng khuôn mặt say ngủ của Megumin.

Nhìn mái tóc mượt mà đen bóng của con bé, tôi cảm thấy có một lực hấp dẫn kì lạ giữa cả hai...

... Tôi đã không thể ngừng ngắm nhìn con bé.

Bị cuốn hút bởi người tôi đã quen rất lâu như Megumin có lẽ là di chứng từ những chấn thương tâm lý mà lũ Orc để lại.

Về thị trấn, tôi sẽ nhờ Succubus onee-san chữa lành tâm hồn bị tổn thương của mình.

Cũng khá mệt mỏi rồi, chắc tôi phải ngủ sớm thôi.

... Đúng lúc đó.

“Lock!”

Từ bên ngoài vọng vào một thanh âm.

Chắc cô chủ đã khóa cánh cửa bằng phép thuật đây mà.

Mặc dù đó là lỗi của tôi khi lỡ miệng tiết lộ số tiền mình kiếm được, nhưng quả thật để đạt được mục đích cô chủ không từ mọi thủ đoạn.

Ngay cả khi con gái họ đã viết nhiều như thế về “cái gã đó”, chẳng lẽ hai vị phụ huynh thực sự hành động như vậy mà không ngần ngại gì sao?

Cô ấy có vẻ rất tin vào trực giác phụ nữ và sự tín nhiệm của con gái mình.

... Mà thôi, ngủ cho khỏe.

Dừng dòng suy nghĩ lại, tôi bồn chồn nhìn quanh căn phòng chật chội và nhận ra.

Ngoại trừ chỗ Megumin nằm, chẳng có chỗ nào khác cho tôi ngủ cả.

Phần 8

Dưới ánh trăng mờ ảo, tôi thần thờ trong thoáng chốc.

Trước mặt tôi là con bé Megumin đang say ngủ.

Giờ trong phòng chỉ có mỗi hai chúng tôi.

Aqua uống rất nhiều, con mắt đó lúc này đã say chết giấc, người duy nhất có thể can thiệp là Hyoizaburo thì đã bị cô chủ hạ gục.

...Còn nữa, không ai có thể chạy khỏi căn phòng vì cánh cửa đã bị khóa bằng phép thuật.

Có một mâm cỗ được dọn ra ngay trước mặt tôi.

Đơn độc một chiếc giường nằm giữa căn phòng.

Mặc dù đã chớm xuân, nhưng ngoài trời vẫn khá lạnh.

Thậm chí có ở trong phòng ngủ, chúng tôi sẽ cảm lạnh nếu không có chăn đắp.

Nếu những cơn cảm cúm tệ hơn và biến thành viêm phổi thì phải làm sao bây giờ?

Tôi từng được nghe kể rằng trong thế giới này phép thuật chữa thương không thể chữa khỏi bệnh tật.

Chết vì bệnh tật được xem là tử vong do nguyên nhân tự nhiên, và phép hồi sinh sẽ không hiệu quả.

Điều đó có nghĩa là chết vì bệnh tật còn tệ hơn cả chết trong một trận chiến, một cơn cảm cúm rất khinh khủng.

Vì vậy, chẳng có vấn đề gì khi tôi rúc vào giường với Megumin...

“.....”

Tôi cẩn thận suy nghĩ một phen.

Nếu dám dở trò với Megumin đang say ngủ, thì tôi sẽ không thể bác bỏ khi bị Aqua và Darkness buộc tội là đồ quý dũ, đồ cầm thú.

Tôi là một quý ông chứ không phải mấy thể loại đó.

Nhưng xét theo tình huống hiện tại, có thể nói là chư vị phụ huynh đã ngầm cho phép.

Nên thậm chí nếu làm vậy, tôi cũng sẽ trắng án nếu Megumin khởi tố.

Không không không, tôi thật sự có thể thắng được sao?

Dù sao thì, hệ thống tư pháp ở thế giới này hoạt động như thế nào nhỉ?

Chết tiệt, đáng lẽ ra tôi phải nghiêm túc nghiên cứu về luật pháp của thế giới này!

Nếu như tôi biết...

Không, không phải thế.

Sao lại nghĩ về việc tôi nên làm gì nếu bị kiện chứ, logic của tôi có vấn đề rồi.

Thôi xong, tình huống như thế này mà cũng làm tôi hoảng loạn.

Bình tĩnh nào, tôi cần phải bình tĩnh, Satou Kazuma, bình tĩnh lại và nghĩ đi!

Dù có nhìn kiểu gì đi chăng nữa, buổi tối mùa xuân cũng rất lạnh.

Không thể nào suy nghĩ trong hoàn cảnh lạnh như thế này được, cho phép tôi rúc vào chăn để lấy lại bình tĩnh nhé.

Tôi thận trọng tiến vào giường để không đánh thức Megumin. Tôi cảm nhận được hơi ấm và tiếng hít thở bình thản của Megumin. Tốt, bắt đầu nghĩ thông...

.....

Sai bét rồi!

Một cái bẫy thật xảo quyệt, tôi đã nằm ngủ bên cạnh Megumin trước khi kịp nhận ra.

Tôi đã suýt bật dậy khi nhận ra điều đó.

Tôi sẽ làm gì sau khi chạy ra khỏi giường đây?

Nếu tôi làm điều đó, chẳng phải chắc chắn tôi sẽ đánh thức Megumin dậy đúng không nhỉ?

Và rồi, mọi thứ sẽ tiến triển y chang những tình huống kinh điển trong manga và anime.

Đúng vậy, chuyện đó sẽ là sự khởi đầu của phiên tòa xét xử mà tôi không có chút hy vọng nào có thể bào chữa.

Nếu điều đó xảy ra, thậm chí kể cả khi tôi cãi rằng mình đã bị bố mẹ con bé sắp đặt và không hề làm gì cả, sẽ chẳng ai tin tưởng tôi đâu.

Thật bất công.

Cứ như thể án oan của mấy thanh niên nghiêm túc bị buộc tội sàm sỡ trên tàu lửa ấy.

Tôi sẽ không mắc phải vết xe đổ đâu.

Bởi vì tôi biết dù không hề đụng tay đụng chân nhưng kiểu gì mình cũng sẽ bị đối xử bất công thôi...!

— Được logic đảo ngược dẫn lối, tôi chọn phương án không biến chuyện này thành một tội ác.

Hơi thở trầm ổn của Megumin thổi vào tai tôi.

Hồng bét, nhịp tim tôi tăng lên rồi.

Tôi sẽ làm một vài điều không tưởng tượng nổi ngay bây giờ.

Dù sao đi nữa, tôi chẳng phải là một thánh nhân không vương phải dục vọng trần tục, mà là một gã đàn ông có ham muốn tình dục cháy bỏng mà bạn có thể tìm thấy ở bất cứ đâu.

Cho phép một chàng trai khỏe mạnh ngủ cùng phòng với một thiếu nữ xinh đẹp, chắc chắn sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Điều quan trọng nhất là chính bố mẹ của Megumin đã sắp xếp chuyện này.

Không thành vấn đề, tôi có thể dành chiến thắng.

Với rất nhiều điều có lợi cho mình, thậm chí nếu tôi phải đối mặt với Sena ở phiên tòa, tôi chắc chắn sẽ thắng... !

Đúng lúc tôi định biến suy nghĩ thành hành động.

Megumin mở to đôi mắt, và nhìn tôi với ánh mắt ngái ngủ như thể con bé muốn nắm rõ tình hình.

“Chào buổi sáng. Em ngủ ngon chứ?”

“Hmmm... Chào buổi sáng Kazuma... Erm, em ngủ có lâu không...?”

Bây giờ đã là nửa đêm.

Mặc dù vẫn chưa quá khuya, nhưng cũng khoảng tám tiếng đã trôi qua kể từ khi Megumin nói rằng con bé sẽ ngủ một lát và chìm vào giấc ngủ say.

“Em hiểu rồi...”

Sau đó, em ấy đột ngột phản ứng với tình huống hiện tại.

“... Vậy, tại sao em lại ngủ chung giường với Kazuma?” Con bé nói khi đang nhìn lên trần nhà.

Tôi cũng nhìn lên trần nhà và nói.

“... Đừng bắt anh nói ra, ngại lắm.”

“Anh vừa nói gì cơ!?”

Megumin nhảy dựng lên khi nghe lời tôi nói.

“Này, đừng đẩy chần ra chứ, lạnh lắm đấy. Bình tĩnh lại đã nào.”

“Tại sao anh bình tĩnh được hay thế!? Điều đầu tiên em nhận ra khi ngủ dậy là em đang ngủ chung với Kazuma ở trong phòng cũ của mình!? Sao em có thể bình tĩnh được hả...!”

Megumin nói khi con bé lao ra khỏi chần và tự sờ mó cơ thể của mình.

Chắc con bé đang kiểm tra xem liệu tôi có đụng chạm gì không.

Và rồi con bé thờ dài nhẹ nhõm...

“Này, em thực sự nghĩ anh là một kẻ đồi bại sẽ làm gì đó trong lúc em đang ngủ sao? Anh đã thức mắc được một thời gian rồi, rốt cuộc mấy người nghĩ anh là hạng người nào hả? Chẳng phải chúng ta đã sống chung trong biệt thự được gần một năm rồi và chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả sao? Cả Darkness nữa, coi anh như một loại quái thú khi cô ấy nghe chuyện tôi sẽ ngủ chung với Megumin.”

Tôi đắp lại phần chần bị hở khi Megumin vùng ra. Trời rất lạnh, nên tôi chỉ thờ nguyên mặt ra khỏi chần. Để đáp lại, Megumin ngượng ngùng trả lời.

“... Ugh. Anh, anh... cũng đúng về một số chuyện, xin lỗi... Sở dĩ em có hơi nghi ngờ là bởi ngay khi tỉnh dậy đã gặp phải chuyện kỳ quái này... anh, anh nói đúng, Kazuma có thể sẽ quấy rối tình dục người khác khi đùa giỡn, nhưng không phải là hạng người sẽ thực sự dám động chân động tay.”

Megumin nói khi cô ấy mỉm cười và thả lỏng.

Tôi giữ nguyên tư thế chỉ lộ đầu ra ngoài chăn và nói với Megumin:

“Đương nhiên, đừng khinh thường anh. Xét cho cùng, chính mẹ em đã đẩy anh vào phòng này. Cô ấy thậm chí còn khóa cửa bằng phép thuật, nên anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc rúc mình trong chăn.”

Megumin thở dài thật sâu khi cô nghe điều đó.

Xét theo biểu hiện của Megumin thì có lẽ con bé rốt cuộc đã nắm bắt được tình hình.

“Mẹ thật là...”

Con bé lẩm bẩm bằng giọng thoải mái. Tôi mở chăn cho con bé, đặt tay lên vị trí ngay bên cạnh mình.

“Chuyện là như vậy đấy. Bên ngoài lạnh lắm, nên chui vào đi. Đừng lo, anh sẽ không làm gì đâu.”

Nghe thấy vậy, trong nháy mắt Megumin trở nên căng thẳng.

Con bé ấy cúi thấp đầu và nói bằng giọng thất vọng.

“... Anh thực sự sẽ không làm gì sao? Chỉ có hai chúng ta ở đây.”

Điều con bé nói khơi dậy trí tượng tượng trong tôi.

Hmm?

Gì, gì thế này? Tôi làm điều gì đó có ổn không đây?

Hết chuyện cùng nhau nắm tay hồi còn cắm trại cho đến ngay lúc này, thời kỳ hút gái tới rồi!

Tôi ngay lập tức gạt phăng những lời mình vừa nói.

“Đừng ngốc thế chứ, hiếm có cơ hội nào hai chúng ta được ở riêng một chỗ cùng nhau, sao anh có thể không đụng chạm hả! Thậm chí anh còn được bố mẹ em cho phép đấy!”

Nghe vậy, chẳng hiểu sao Megumin lại phi tới chỗ cửa sổ.

“Em biết kiểu gì chuyện này cũng sẽ xảy ra mà! Tối nay em sẽ ngủ lại nhà Yunyun!!”

“Ahh!? Chết tiệt, đây là một cái bẫy!!”

Megumin nhảy vọt qua cửa sổ và chìm sâu trong bóng tối.

Chương 4:

Lý do chính đáng cho đêm mất ngủ này!

Phần 1

Buổi sáng tiếp theo.

Sau khi dùng xong bữa sáng, do mẹ Megumin phải đi làm, chúng tôi tạm biệt cô ấy rồi sau đó cả bọn xem qua phòng khách.

“Megumin, Megumin, không phải lúc nào cũng có cơ hội đến đây chơi nên hãy dẫn bọn tôi thăm quan ngôi làng này một chút nhé.”

Aqua nói với Megumin khi con bé vừa trở về từ nhà Yunyun từ sáng sớm.

“Thăm quan ư...chẳng lẽ cô không biết là ngôi làng vừa phải trải qua cuộc chiến với Quân đội quý vương sao?”

Tôi đáp lại, nhưng sau khi nhìn thấy Hồng Ma Tộc tấn công Quân đội Quý vương hôm qua thì cũng dễ hiểu tại sao Aqua lại nói vậy.

“Không thành vấn đề. Dù sao thì ngôi làng cũng đã an toàn rồi, chúng ta có thể dịch chuyển tới Axel bất cứ lúc nào. Nếu Aqua có ý định như vậy thì ở lại thêm một đêm nữa để thư giãn trong làng cũng được.”

Ngay cả người có liên quan đến Hồng ma tộc cũng nói như vậy.

“À, vậy là một vài người ở đây có thể dịch chuyển chúng ta tới Axel sao. Hành trình trở về sẽ thoải mái hơn nhiều đấy.”

Với tôi thì đó thật là một tin tuyệt vời.

Tôi không cần phải đi qua lãnh thổ của lũ Orc thêm lần nữa.

“Trashzuma hình như trông rất vui vẻ. Tôi sẽ đi thăm quan với Megumin, còn mọi người thì sao?” (Trashzuma => Kuzuma, Kuzu nghĩa là rác rưởi)

“Được rồi, dù sao thì tôi cũng chẳng có gì để làm cả, vậy nên tôi...Này, cô vừa mới gọi tôi là gì thế hả?”

Tôi quay sang Aqua đang nghiêng đầu bối rối.

“Bộ tôi có nói gì kì lạ sao?”

“Không, không đâu...Chỉ là tưởng tượng của tôi thôi...đúng không...? Thôi bỏ đi, cô thì sao, Darkness?”

Tôi chuyển chủ đề về phía Darkness và cô ta dùng lau chùi cái áo giáp trong chốc lát.

“Có vài nơi tôi muốn đến. Nghe nói tay nghề thợ rèn ở đây rất cao. Là một người hâm mộ những bộ giáp, tôi muốn tới thăm quan một chút. Scumzuma cứ đi ngắm cảnh trước nhé, đừng bận tâm tới tôi.”

(Scumzuma => Kasuma, Kasu nghĩa là cặn bã)

“Ừ, được thôi...Này, cô vừa mới nói gì thế hả?”

“Vậy thì Aqua, Lowlifezuma và em sẽ đi thăm quan. Có nhiều cảnh đẹp trong làng lắm, em không nghĩ là chúng ta sẽ buồn chán đâu—” (lowlifezuma => Gesuma, Gesu nghĩa là hạ đẳng)

“Chờ chútttttttttt!”

Tôi hét lên ngay lập tức. Aqua trông vẫn đang bối rối.

“Gì thế, Trashzuma – Kẻ muốn sờ mó Megumin ngay trên giường?”

“Tôi thành thật xin lỗi...!”

Tôi che mặt mình và khụy gối.

Có vẻ như trước khi tôi thức giấc Megumin đã nói tất cả cho hai người bọn họ nghe rồi.

Tuy nhiên, dù sao thì tôi vẫn là một chàng trai khỏe mạnh, cho nên rất khó để ngăn cản bản thân “cuốn theo chiều gió” trước một tình huống như thế.

Hơn nữa, với một cô gái ngủ chung giường, thì không đụng chạm gì mới là thất lễ ấy.

Trước phát biểu đầy nhiệt huyết của tôi.

“Em hi vọng là lũ Orc sẽ tấn công anh thêm lần nữa.”

Megumin nhìn tôi như thể đang nhìn một đống rác vậy.

Phần 2

Một lúc sau khi tôi đãi Megumin mọi loại thức ăn của quán cà phê duy nhất trong làng, Megumin cuối cùng cũng chịu nhượng bộ và đã mềm lòng, rồi đưa chúng tôi đi thăm quan.

“Cái gì thế này?”

Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi.

Con bé đưa tôi đến một ngôi nhà trông như miếu thờ và nói rằng
“Đây là thánh tích của ngôi làng này...”

“Dù nhìn kiểu gì đi nữa thì đây thực sự là một figure của cô gái tai mèò trong bộ đồ bơi mà.”

(Figure là mấy mô hình thu nhỏ của các em gái 2d mà mấy tên Otaku thường sưu tầm)

Figure của cô gái được trình trọng đặt sâu trong ngôi đền.

“Cách đây rất lâu rồi, tổ tiên của bọn em đã cứu được một du hành giả khỏi lũ quái vật...Để cảm ơn, người đó đã tặng thánh tích này cho bọn họ. Du hành giả đó nói rằng thánh tích này còn quan trọng hơn cả sinh mạng của anh ta. Bọn em không biết gì về vị nữ thần này cả, nhưng những thứ tốt đẹp sẽ đến nếu ta cầu nguyện trước figure đó, vì vậy nó được đặt ở đây với sự kính trọng sâu sắc. Em nghe nói rằng phương pháp để kiến tạo nên kiến trúc của cái thứ được gọi là đền thờ cũng là do chính người này dạy cho tổ tiên bọn em.”

Du hành giả đó nhất định là một người Nhật.

“Này Kazuma, bỗng dưng tôi có cảm giác khá khó chịu khi thấy cái figure đó được đối xử như một nữ thần giống như mình đấy.”

“Bản thân chính là người gửi bọn họ tới nơi này, đáng ra cô phải xin lỗi Hồng Ma Tộc mới phải.”

–Bối rối trước phản ứng của Aqua và tôi, Megumin đưa cả bọn đến nơi thứ hai.

“Đây là thanh kiếm thánh được đồn đại rằng sẽ ban sức mạnh vô cùng to lớn cho ai rút được nó ra.”

“Không hổ là Làng Hồng ma! Thật là tuyệt vời.”

Trước mắt tôi là một thanh kiếm cắm trên tảng đá.

Bất kì ai rút được thanh kiếm này ra sẽ là kẻ được chọn và nhận được sức mạnh huyền thoại... Một tình huống thường thấy trong game.

“Này này, bọn tôi thử được chứ?”

“Được thôi, nhưng sẽ mất chút thời gian đấy, trước tiên anh sẽ phải trả một khoản phí cho người thợ rèn già. Sau khi trả tiền anh mới có thể nhận thử thách, và mỗi người chỉ có một lần thử thôi.”

Megumin dội gáo nước lạnh vào sự vui mừng của tôi.

Đã mất thời gian?

Lại còn tốn phí nữa?

“Chẳng phải thanh kiếm chỉ người anh hùng được chọn mới có thể rút lên sao? À, có lẽ phong ấn sẽ yếu đi sau một thời gian, và cũng đã dễ rút hơn rồi...?”

“Thanh kiếm này được một người thợ rèn già làm ra để thu hút du khách. Một câu chú đã được yểm lên đó, chỉ có người thứ 10.000 mới có thể rút nó lên được. Chỉ mới có hơn 100 người dám thử thách. Dù sao thì thanh kiếm này mới nằm ở đây được mỗi bốn năm ngắn ngủi thôi mà.”

“Này, chẳng phải lịch sử hình thành nên thanh kiếm này quá ngắn sao?”

Tôi không nhận được phải phun ra.

Aqua dí mắt xem xét thanh kiếm với ánh nhìn ham muốn.

“Này, nếu tôi có thể phá vỡ phong ấn đó với phép thuật của mình, tôi lấy thanh kiếm được chứ?”

“Đừng làm vậy mà. Đây là một trong những thắng cảnh của ngôi làng, xin đừng lôi nó ra!”

-Tiếp theo, chúng tôi tới đài phun nước bên dưới tán cây.

“Nơi này được biết đến như là ‘Đài phun nước nhiệm màu’. Có một truyền thuyết về nơi này. Nếu dâng tặng những thứ như rìu hay tiền xu ta có thể triệu hồi Nữ thần của vàng và bạc. Bởi vậy, đến nay vẫn có người ném rìu hay tiền xu xuống đó.”

Nghe cứ như là một phiên bản lỗi từ câu chuyện ở thế giới của tôi vậy.

“Tôi không biết ai đã phổ biến truyền thuyết này...Nếu không phải những người thợ rèn tốt bụng dọn dẹp đài phun nước định kì, nơi này đã trở thành Đao Kiếm Thần Vực rồi.”

(Cv: Đao Kiếm Thần Vực-SAO ==”)

“...Nhân tiện, những thợ rèn đó đã làm gì với tiền xu và vũ khí họ vớt được?”

“Dĩ nhiên là họ tái chế chúng thành áo giáp và vũ khí mới rồi.”

Tôi nghĩ rằng mình đã mừng tượng được ai là kẻ đã chế ra cái truyền thuyết này rồi.

“Vậy thì điem đến thú vị tiếp theo...Hừm? Aqua đi đâu nhỉ?”

Giờ con bé mới nhắc đến chuyện đó sao, Aqua biến mất rồi.

Đột nhiên một con sóng xuất hiện trên đài phun nước.

“...Này, cô đang làm gì thế? Tôi không thể mất cảnh giác xung quanh cô được.”

Nữ thần nước (tự xưng) ngoi đầu ra khỏi mặt nước.

“Tôi nghe rằng có những người ném tiền xu vào đó nên tôi nhào xuống và nhặt chúng lên...À, khi tới mùa du lịch, tôi sẽ cho phép anh thuê tôi như là nữ thần của đài phun nước này.”

“Được rồi, tôi sẽ ném một cái rìu xuống nước, nhặt lên và biến nó thành tiền cho tôi xem nào.”

Trong khi tôi nhìn xung quanh để kiếm thứ gì đó ném được, Aqua bắt đầu lặn mất tăm.

Kazuma

...Này, cô đang làm gì thế hả, đúng là không thể không chú ý được mà.

Aqua.

Ta tên là Aqua! Được sự tôn sùng của mọi người, mang trong mình trọng trách đánh bại Quỷ vương! Thân phận thực sự của ta là Nữ thủy thần.

🌸 AQUA 🌸

TÀ TÊN
LÀ AQUA!
ĐƯỢC SỰ TÔN
SÙNG CỦA
MỌI NGƯỜI,
MANG
TRONG MÌNH
TRỌNG TRÁCH
ĐÁNH BẠI
QUỶ VƯƠNG!
THÂN PHẬN
THỰC SỰ
CỦA TÀ
LÀ NỮ THẦN
CỦA NƯỚC.

🌸 KAZUMA 🌸

...NÀY,
CÔ ĐANG
LÀM GÌ
THỂ HẢ,
ĐÚNG LÀ
KHÔNG THỂ
KHÔNG CHÚ Ý
ĐƯỢC MÀ.

猫耳

“Tới địa điểm kế nào, nơi tiếp theo!”

Nơi kế tiếp là một lối ngầm xuống dưới đất trông không có chút gì thâm mĩ cả.

Tóm lại là nó trông cứ như hầm trú bom hạt nhân vậy...

“Đây là cơ sở ngầm chứa đựng ‘Thứ vũ khí có thể hủy diệt cả thế giới’. Không ai biết nó ở đây từ khi nào...Nghe nói rằng nơi này được xây cùng lúc với địa điểm thần bí đằng kia...”

Đằng kia theo hướng Megumin chỉ tới là một cơ sở thần bí có kích cỡ khổng lồ.

Thứ đó để làm gì? Trông nó như một tòa nhà làm bằng bê tông vậy.

“Cơ sở bí ẩn? Ý em là gì vậy? Những tòa nhà kia dùng để làm gì?”

“Theo ý em thì đó chính là một chỗ bí ẩn. Ngay cả khi đi sâu vào bên trong để tìm hiểu, bọn em vẫn không biết được ai đã xây nơi này, vì mục đích gì hay thậm chí là nơi này được xây lên từ khi nào. Vậy nên bọn em gọi nơi này là cơ sở bí ẩn, suốt thời gian qua nó vẫn y như vậy, chẳng hề thay đổi.”

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với ngôi làng này vậy?

“Nhân tiện, ‘Thứ vũ khí có thể hủy diệt cả thế giới’...nghe thật đáng sợ. Tuy nhiên, mọi người trong Hồng Ma Tộc đều là bậc thầy phép thuật, phong ấn sẽ không bị hóa giải một cách dễ dàng đâu. Giấu nó đi là một phương án tốt đấy.”

Tôi tự lẩm bẫm.

“Này Megumin, còn thứ gì tuyệt vời được phong ấn ở đây nữa không vậy?”

“Hai người đến muộn rồi, còn ‘Ngôi mộ của Tà Thần’ và ‘Nơi phong ấn Nữ thần vô danh’. Nhưng có gì đó đã xảy ra và phong ấn của dân làng bị phá vỡ.”

“Không phải là phong ấn của mấy người thực sự quá phế sao!? Này, có ổn không khi để ‘vũ khí cấm, thứ có thể phá hủy cả thế giới’ ở đây thế hả!?”

“Không, đừng lo. Để mở phong ấn của nơi này, anh phải giải được câu đố khó hiểu và đặt vào đáp án chính xác. Những câu đố đó được viết bằng ngôn ngữ cổ đại không ai hiểu được cả... Vậy nên chẳng có vấn đề gì đâu, tin tưởng em chút đi!”

-Megumin nói là có một nơi con bé muốn đến và dẫn chúng tôi tới một cửa hàng nào đó.

Chắc hẳn là một cửa hàng may.

Lối vào cửa hàng có một biển hiệu hình quần áo. Tôi có thể thấy chủ cửa hàng mặc áo choàng dài màu đen và vẻ mặt lạnh lùng qua tấm kính của cánh cửa.

Megumin bước vào và ông ta liếc mắt nhìn cả bọn...

“Chào mừng...Hử? Megumin, còn hai người bên ngoài?”

Ông hỏi trong khi dùng ánh mắt sắc bén xem xét kĩ chúng tôi.

Aqua sợ hãi bởi cái nhìn đó và núp sau lưng tôi.

Sao, sao thế? Có gì đó sai à?

Lẽ nào một trong số họ có thành kiến với người ngoài tộc?

Nhịp tim của tôi tăng lên. Megumin gật đầu.

Ông chủ bỗng nhảy tới và nhanh chóng giật chiếc áo choàng của mình vào trong cửa hàng chật hẹp.

“Ta là Chekera! Đại ma pháp sư – Kẻ điều khiển ma thuật thượng cấp! Chủ của cửa hàng may đứng đầu trong Hồng Ma Tộc!”

Chẳng lẽ mấy người trong làng này khi tự giới thiệu bản thân mình không thực hiện những hành động như vậy thì không chịu nổi sao?

Sau khi nêu danh xưng và tước hiệu bằng tất cả sự trang trọng, chủ cửa hàng hài lòng mỉm cười.

“Một lần nữa, chào mừng đến với cửa hàng của ta! Ái chà, cũng khá lâu rồi ta mới nhìn thấy người ngoài tộc! Kể từ lần cuối cùng ta tự giới thiệu bản thân cho tới bây giờ đã được bao lâu rồi nhỉ!? Nhờ có mấy người, giờ thì ta đã thấy thoải mái hơn nhiều rồi.”

...Vậy ra đây là cách giải tỏa căng thẳng.

“Tôi là Satou Kazuma. Đây là cửa hàng may đứng đầu trong Hồng Ma Tộc à, ấn tượng thật đấy.”

Ông chủ cửa hàng mỉm cười sung sướng vì lời khen của tôi.

“Xét cho cùng thì cả Hồng ma tộc chỉ có mỗi cửa hàng may này thôi mà.”

“Ông đùa tôi à?”

Tôi đáp lại theo phản xạ.

“Dù sao thì làng này cũng không có nhiều cửa hàng. Ở đây chỉ có một thợ may và một cửa hàng giày. Mà thực ra thì mấy loại mặt hàng khác mỗi thứ cũng chỉ có một cửa hàng thôi.”

Buzucoily cũng nói rằng anh ta sẽ thừa kế cửa hàng giày số một của Hồng Ma Tộc.

Megumin bối rối quay mặt đi dưới ánh mắt tức giận của tôi.

“Đề chuyện đó sang một bên...Em đưa bọn anh tới đây làm gì? Muốn một bộ đồ mới à?”

Megumin đáp lại:

“Em muốn mua một chiếc áo choàng dự phòng để mặc, chẳng phải anh cũng có một cái cùng loại với cái em đang mặc hay sao? Yunyun đã cho em bộ này nhưng chỉ có một cái thì cũng hơi bất tiện.”

Con bé vừa nói, vừa diện trang phục mình đang mặc cho ông chủ xem.

“—Loại này...ta có một lô hàng vừa mới nhuộm xong.”

Chúng tôi được đưa đến một hàng áo đang treo trên sào phơi.

Tất cả bộ đồ trên đó đều cùng loại với trang phục của Megumin.

“Tôi sẽ lấy tất.”

“Muốn toàn bộ luôn sao? Ồ, Megumin giờ đã trở thành một người giàu có rồi nhỉ...có vẻ như cô đang làm tốt nhiệm vụ của một phiêu lưu giả đấy.”

“Dĩ nhiên, đã đến lúc mọi người trong làng nên biết về cuộc hành trình vĩ đại ở bên ngoài của tôi rồi. Và chiếc áo này sẽ là chiến phục của tôi, chuẩn bị thêm vài cái để lỡ hỏng còn có thứ để thay...Vậy thì Kazuma, gần đây anh túi tiền đang rủng rỉnh nhỉ, cho em vay một ít nào.”

Sau khi thu được một món lời kha khá, ông chủ cửa hàng vui vẻ ra mặt khi lấy tất cả áo choàng trên chiếc sào phơi xuống.

Tôi la lên khi thấy thứ mà mình nghĩ đó là chiếc sào phơi đồ.

“...Này.”

“...? Thứ gì thế này?”

Megumin dường như cũng đã nhận ra chiếc sào này có gì đó không ổn.

“Ông, đây là...Này, đợi đã, sao có thể sử dụng thứ kinh khủng này làm sào phơi được chứ?”

“Ôi chà, cô biết thứ này được sử dụng để làm gì chứ, khách hàng? Cây sào này tương truyền được xem là gia bảo của gia đình ta qua nhiều thế hệ. Thứ này không bị rỉ sét, vậy nên chúng ta xem nó như một bảo vật quý giá.”

Ông chủ cửa hàng nói với vẻ mặt bình thản.

Aqua nhìn cái sào phơi và nói với vẻ tò mò:

“Nhìn kiểu gì đi nữa thì đó chẳng phải là một khẩu súng trường sao?”

Đúng vậy.

Có kích thước tương tự như một cây sào treo quần áo, nhưng trông nguy hiểm y như một khẩu súng trường được nối dài thêm. Và thực sự thì thứ này được dùng như một chiếc sào phơi đồ.

Dân làng chắc không biết thứ này là một loại vũ khí.

Đền thờ tai mèo, thánh tích, khẩu súng trường này và cả những tòa nhà bằng bê tông bí ẩn...Cái làng này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế hả trời?

Phần 3

Sau khi rời khỏi cửa hàng, chúng tôi đi quanh làng và nghỉ ngơi trên thảm cỏ phía trên một ngọn đồi nhỏ.

“Điểm nhìn này thật tuyệt. Nếu biết trước, tôi đã mang theo hộp cơm trưa và làm một chuyến dã ngoại ngay ở đây rồi.”

“Nếu anh muốn ngắm phong cảnh, phía trên đỉnh đồi có một đài quan sát đấy. Chiếc kính thiên văn ma thuật có đủ quyền năng để nhìn thấy tận lâu đài của Quý vương. Em có nghe kể chỗ được theo dõi nhiều nhất nằm ở căn phòng của con gái Quý vương.”

“Mấy người thật vô dụng, đến cả lâu đài của quý vương cũng bị biến thành chỗ để thu lợi được à.”

Phè phỡn nằm dài trên thảm cỏ, Aqua nói:

“Này Megumin, chỗ này ngắm cảnh tốt thật đấy, nhưng chẳng phải chị đã nói với em rằng chị muốn tới một nơi nào đó lãng mạn sao?”

“Ở đây lãng mạn lắm đấy. Nơi này được biết đến với cái tên ‘Ngọn đồi của Tà Thần’, truyền thuyết kể lại rằng nếu ai thổ lộ ở đây và

trở thành một đôi tình nhân thì sẽ bị lời nguyền của Tà Thần trời buộc, vĩnh viễn không thể biệt ly. Đây chính là địa điểm lãng mạn cực kỳ thích hợp để tỏ tình đấy...”

“Chuyện tình kiểu gì mà nghe buồn não ruột thế! Chẳng lãng mạn tí nào cả...! Gì thế kia?”

Từ đỉnh đồi có thể thấy rõ cả ngôi làng.

Có những bóng người màu đen đang loay hoay bên ngoài hàng rào gỗ, gần nhà Megumin.

Cảm thấy có gì đó đáng ngờ, tôi quan sát bằng kỹ năng ‘farsight’ của mình.

“Này Megumin! Có mấy tên lính thuộc Quân đội Quý vương ở đằng kia kìa! Mà chẳng phải gần nhà em hay sao!?”

Nhà Megumin nằm một góc trong làng, cách xa nhà của những dân làng khác.

Những kẻ đó có lẽ là từ quân đội của Quý vương được gom từ những vùng bên vĩa rừng vắng vẻ.

Nếu không có tiếng báo động, thì cũng có nghĩa là Hồng Ma Tộc vẫn chưa chú ý tới chúng.

“Để tôi xem thử đã. Chúng không hề nao núng chút nào. Tôi không hiểu sao chúng vẫn tấn công dù đã bị đánh tan tác. Nếu đang lén lút xung quanh như vậy thì có lẽ mục tiêu của chúng không phải là tấn công mọi người, mà có thể là thứ gì đó giống như cơ sở mật bên trong ngôi làng thì sao?”

Cơ sở mật bên trong làng...?

“Không lẽ là ngôi mộ phong ấn vị tà thần? Mục tiêu thích hợp với quân đội của quý vương có lẽ là hồi sinh vị tà thần...Nhưng không phải phong ấn đó đã bị giải trừ rồi sao?”

“Phong ấn đã bị phá vỡ rồi. Quân đội quý vương còn muốn thứ gì khác nhỉ...Lẽ nào là thánh tích trong miếu thờ tài mèo!?”

“Nếu Quý vương thật sự muốn thứ đó, tôi nghĩ tốt hơn hết hẳn nên xóa sổ ngôi làng này.”

Nếu vậy thì mục tiêu của chúng là gì?

“Có thể chúng đang nhắm vào các loại vũ khí bị cấm có thể phá hủy cả thế giới hoặc thứ gì khác?”

“Không có khả năng đấy. Xét cho cùng thì nơi đó bị phong ấn đủ thứ từ những vị trí riêng biệt, và căn bản là không ai biết thứ vũ khí đó được sử dụng như thế nào.”

Sao ngôi làng này cứ muốn cất dấu cái thứ phiền phức đó vậy nhỉ.

“Dù sao thì vẫn chưa có ai trong làng phát giác ra chúng, ngôi làng đang bị xâm phạm! Nhanh xuống dưới kia và nói cho mọi người biết quân đội của Quý vương đang ở đây nào!”

“Thật không hổ là Kazuma, kỹ năng cáo mượn oai hùm của anh thuần thục nhỉ.”

Ừ đấy, thì sao!?

Phần 4

Dọc theo con đường đang chạy, tôi yêu cầu tất cả dân làng tham gia cùng, và khi đến nhà Megumin thì thấy...

“Chuyện gì với cô gái này vậy!? Cô ta đến từ đâu!? Mục đích của cô ta là gì!?”

“Sylvia-sama! Cô ta không có chút khả năng công kích nào nhưng lại không hề chạy đi cầu cứu, thật đáng nghi! Đây có thể là một cái bẫy, chúng ta mau rút lui thôi!”

Sau khi phá hủy hàng rào gỗ, Quân đội Quỷ vương đang giằng co quyết liệt với một Darkness cầm trên tay thanh đại kiếm.

“Quyết không cho các ngươi qua được đây! Nếu muốn tiến xa hơn, trước hết hãy đánh bại ta đi đã! Thế nhưng, ta tuyệt đối sẽ không bị Quân đội Quỷ vương các ngươi đánh bại đâu!”

“Con ả này phiền phức quá! Khả năng tấn công của cô ta thật tệ hại, thế nhưng sức phòng thủ lại cao một cách khó tin! Biết được tương quan lực lượng giữa hai bên quá chênh lệch sao cô ta còn chưa chạy!? Sylvia-sama, khỏi cần để ý con ả này, chính sự quan trọng hơn!”

Nghe thấy âm thanh của hàng rào gỗ bị phá, Darkness ngay lập tức trở về nhà Megumin và dự định câu kéo thêm thời gian cho chúng tôi.

Bị Darkness cản trở, Quân đội Quỷ vương không cách nào có thể tiến xa hơn.

Trước màn thể hiện vượt quá sự mong đợi của mọi người, tôi thật sự đã bị rung động bởi sự trưởng thành của cô ta.

“Darkness, kiên trì đấy! Đã đến cô phải đợi rồi, bọn tôi đến cứu ngay đây!”

“Ka, Kazuma!? Cái gì, sao anh tới sớm vậy...”

Darkness lẩm bẫm trong tiệc nuôi...

Chẳng hiểu sao ban nãy lại có thể rung động được, tôi đúng thật quá ngốc mà.

“Tôi đã rất thất vọng khi nghe được chuyện lũ Orc mà mình đã chờ mong bấy lâu chỉ toàn con cái, còn bây giờ, thậm chí đến cả Boss của Quân đội Quý vương cũng là phụ nữ nốt! Này, nếu ngươi có bất kỳ niềm tự hào là một thuộc hạ của Quý vương, thì hãy thể hiện cho ta xem nào! Nếu ngươi đủ can đảm, hãy khiến ta chịu khuất phục và la lên ‘Chủ nhân~♥’ hay thứ gì đó tương tự đi!”

HỮ...
NHÃ
NGƯỜI
CŨNG
KHÔNG
TỆ ĐẤU.

SYLVIA

DARKNESS

NÀY, NẾU NGƯỜI CÓ
BẤT KỲ NIỀM TỰ HÀO
LÀ MỘT THUỘC HẠ
CỦA QUỶ VƯƠNG,
THÌ HÃY THỂ HIỆN
CHO TA XEM NÀO!
NẾU NGƯỜI ĐỦ CAN ĐẢM,
HÃY KHIẾN TA CHỊU
KHUẤT PHỤC VÀ LẠ LÊN
“ỒI CHỦ NHÂN ỒI” ĐI.

“Im lạng hộ cái, vất vả lắm mới có được màn thể hiện tuyệt vời đến như thế, chẳng lẽ cô phải đập đổ hết tất cả mới chịu được hả!”

Nhìn thấy những người trong Hồng Ma Tộc được tôi dẫn theo, tên Boss của Quân đội Quỷ vương bị dọa cho tím mặt.

Để bảo vệ thuộc hạ của mình, tên Boss đứng trước họ. Kẻ này là Sylvia đúng không?

“Hê... Chẳng lẽ ngươi cố ý đánh trượt, khiến chúng ta tưởng là ngươi chả có chút bản lĩnh nào cả, nhưng mục đích thật sự lại là câu giờ sao? Với sức phòng thủ đủ mạnh để ngăn chặn bọn ta được lâu như vậy, chắc hẳn ngươi là một Thập tự quân trình độ cao nhỉ... Không đánh trúng thuộc hạ của ta chỉ là đòn gió để che giấu bản lĩnh thực sự của ngươi sao... Cũng không tệ...”

“...À À, vậy, vậy ra ta đã bại lộ rồi sao... Thật không còn cách nào khác...”

Được người khác xem trọng nhưng lại rất tệ khoản nói dối, cô nàng tiểu thư quý tộc liếc mắt nhìn tôi để tìm kiếm sự giúp đỡ.

Mặc dù đằng sau lưng tôi là nhóm người Hồng Ma Tộc đây mạnh mẽ

Do đã có suy nghĩ sai lầm về Darkness, tôi sẽ tận dụng cơ hội này hù dọa chúng một chút.

“Cô là Sylvia đúng không? Thập tự quân đó là đồng đội của tôi và cũng là người anh hùng đã dẫn đầu trong trận chiến với Boss của đội quân Quỷ vương – Vanir. Trong thời gian ngắn lại có thể nhìn thấu được thực lực của Darkness, cô cũng khá đấy...”

“Này Megumin, cách Kazuma đang chém gió có hơi lạ một chút.”

“Suýt! Trông có vẻ thú vị, vậy nên giờ đứng xem thôi. Có thể anh ấy cũng sẽ khoác lác về chúng ta đấy.”

Những người trong Hồng Ma Tộc cũng đang hăng hái quan sát sự tiến triển của tình huống hiện tại.

Dĩ nhiên, lần này tôi cũng sẽ làm vậy với Megumin.

“...Vanir, người nói sao? Ta nghe kể rằng hắn ta đến Axel và vĩnh viễn không quay về nữa...Lẽ nào các người đã...!?”

Sylvia và lũ tay sai lùi lại vài bước với vẻ mặt sững sờ.

“Đúng vậy, bên cạnh ta – Megumin, là người đã kết liễu hắn.”

Nghe thấy thế, không chỉ Sylvia mà cả những người trong Hồng Ma Tộc cũng bị bất ngờ.

Lời của tôi làm Megumin phải mím chặt môi lại, cố gắng ngăn nụ cười của mình.

“Không chỉ vậy, bốn người bọn tôi thậm chí còn phải đối mặt với Dullahan Beldia, Slime Hans – Kẻ mang độc tính chết người và cả Cỗ pháo đài hủy diệt di động được treo tiền thưởng cao...và đã đánh bại tất cả!”

“Hả, mi vừa nói gì!...? Ta có nghe về thất bại của Beldia, nhưng còn Hans thì-!? Thực ra thì gần đây báo cáo định kì của hắn đã bị gián đoạn, xem ra điều này là sự thật rồi, không có lừa làm sao có khói...!”

Ra là thế, ngôi làng của Hồng Ma Tộc và Acanretia cách nhau khá xa, thế nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên về việc kiểm tra định kì cả.

Có lẽ Sylvia đã thấy lời nói của tôi rất thuyết phục, cô ta chặc lưỡi với vẻ ghét bỏ.

“...Người là đội trưởng của nhóm đó đúng không, có thể cho ta biết tên chứ?”

Tên, tên tôi sao? Tôi không muốn Boss của quân đội Quý vương ghi nhớ tên của mình...

“...Mitsurugi Kyoya. Đó là tên của tôi.”

“Mitsurugi...! Ra vậy, ta hiểu rồi, ta có nghe kể về một người tên Mitsurugi sử dụng thanh Ma kiếm...Người cũng có một thanh kiếm kì lạ, xem ra đúng là người rồi. Người thuộc tuýp người ta thích đấy...? Ai mà ngờ được không chỉ có Hồng Ma tộc, mà ngay cả một kẻ mạnh mẽ như người cũng ở đây, thật phiền phức. Người có thể để bọn ta đi lần này chứ?”

Sylvia có lẽ đã nhầm thanh Katana của tôi với Ma kiếm, và bắt đầu nhân cơ hội để hòa hoãn.

Ngay cả khi Quân đội Quý vương tấn công Mitsurugi, chắc hẳn ta cũng sẽ không có vấn đề gì đâu.

Và từ những gì Sylvia nói, Quân đội Quý vương đã biết về Mitsurugi từ lâu.

“...Tên này thật là, ngay thời khắc mấu chốt lại trở nên lúng túng. Đã thế hẳn ta còn lấy tên của gã đó ra để xưng danh nữa chứ”.

“Hẳn ta kiêu ngạo vì được đám đông Hồng Ma tộc hậu thuẫn, nhưng giờ thì lại chùn bước.”

Mấy con mồm sau lưng âm ỉ thật đấy.

“Đúng là vậy, nếu đánh tiếp, bọn tôi chắc chắn sẽ thắng. Nếu đánh bại cô tại đây thì thật sự tôi cũng có cảm giác hơi lấn cấn, dù sao chuyện này cũng giống như tôi mượn sức mạnh của Hồng Ma Tộc. Tôi sẽ bỏ qua cho cô lần này...Điều kiện trước tiên là, những người Hồng Ma Tộc đằng sau tôi cũng sẵn sàng để cô đi.”

Tôi nói với nụ cười quả cảm.

“Chân thành cảm ơn ngài, Mitsurugi, tạm biệt, lần sau chúng ta phải quyết thắng bại! Tên ta là Sylvia, Boss của Quân đội Quý vương...! Rút lui thôi!”

“Chạy đâu cho thoát! Lightning Strike!” <Sét đánh>

“Light of Saber!” <Gươm ánh sáng>

“Bắt cô ta lại để thử nghiệm ma pháp nàooooo!”

Sylvia quay lại và bỏ chạy cùng thuộc cấp của mình trong khi đám đông Hồng Ma Tộc đuổi theo phía sau.

Nhìn Sylvia dẫn đầu đám thuộc hạ chạy trốn, tôi vừa nói vừa suy ngẫm:

“- Boss của quân đội Quý vương – Sylvia hử...”

“Này Kazuma, anh vẫn chưa diễn trò xong à?”

Phần 5

“Onee-san đó thật lợi hại! Bị cả ma thuật lẫn tên bắn trúng nhưng chị ấy vẫn không hề hấn!”

-Đêm hôm đó.

Chúng tôi quyết định nghỉ ngơi tại nhà Megumin lần nữa. Sau bữa tối, Darkness nhận được những lời khen ngợi cho màn thể hiện của mình hôm nay.

“Haha, không có gì...Là một Thập tự quân, chuyện này cũng chẳng có gì to tát...”

Bình thường không hề nhận được lời khen ngợi nào, giờ thì Darkness đang ngồi một cách thanh nhã trong phòng khách. Lời của Komekko làm cô cảm thấy xấu hổ.

“Cô cũng có nghe kể về chuyện đó, Darkness-san. Cô là người đã ngăn chặn sự xâm nhập của Sylvia phải chứ? Tiểu đội này thật đáng tin cậy, giờ thì cô có thể giao con gái cho Kazuma chăm sóc mà không phải lo lắng gì nữa. Ồ phải rồi, về việc chia phòng tối nay, Kazuma-san...”

Cô chủ nghiêng người về phía này khi nói. Lúc này, tôi nhận ra thứ gì đó.

“Ê, Hyoizaburo-san đi đâu rồi?”

“Chồng tôi nói rằng anh ấy có nhiều việc phải làm và quyết định ngủ ngay tại xưởng...Cô sẽ đun nước sau.”

Cô chủ nói một cách thờ ơ và vội vã rời khỏi phòng khách.

Cái lúc chúng tôi cùng nhau ăn tối hồi nãy, Hyoizaburo-san bỗng giận dỗi nói: ‘Ta rất lo cho con gái của mình vậy nên tối nay ta sẽ ngủ chung với Kazuma’.

...Lẽ nào, cô chủ đã hạ độc thủ lần nữa sao?

“Nhân tiện, lời chế nhạo của anh khá tuyệt đấy, lần tới chúng ta sẽ giải quyết mọi thứ với Sylvia!”

“Ý hay đấy, tôi vừa đặt một mẫu áo giáp từ một thợ rèn có tay nghề cao, nghe nói chỉ mất vài ngày là sẽ làm xong. Hehe, tôi mong chờ bộ giáp cùng với trận tái đấu với Sylvia quá...!”

Megumin và Darkness nắm chặt tay đầy hào hứng.

Tôi làm rõ với cả hai người:

“Các cô đang nói gì vớ vẩn thế hả? Ngày mai chúng ta sẽ trở về nhà. Cảnh gì cũng đã ngắm hết cả rồi, không còn lý do gì để ở lại ngôi làng này nữa. Sáng sớm mai chúng ta sẽ gấp rút về nhà và dành cả ngày để thư giãn ở đó.”

“A!?” X2

Nghe được những điều tôi nói, Megumin và Darkness hét lên đầy bất ngờ.

Vừa uống rượu và ăn đậu chiên, Aqua vừa nói:

“Nói hết mấy lời ngẫu nhiên đó vậy mà giờ anh lại tính kế bỏ chạy được à? Chẳng phải cô ta đang chờ anh lần sau quyết thắng thua sao?”

“Chiến đấu với một cô nàng Boss xinh đẹp sẽ đè nén lương tâm của tôi, vì vậy lần này cần phải áp dụng chiến lược tương đối thận trọng. Chúng ta có thể tận hưởng một cuộc sống Hikikomori bay bổng sau khi về nhà, sao tôi phải đợi ở đây cho đến lúc Boss Quân đội của Quý vương đến kiểm chuyện hả?”

“Anh, anh! Sau khi diễn một cảnh hoành tráng như vậy, giờ anh lại định chuồn thẳng hả?”

“Anh không định gặp lại họ lần nào nữa ngay cả khi đã hù bọn họ chết khiếp sao!? Chuyện này đi quá xa rồi!”

Phản ứng của họ thật dữ dội.

“Thật sự là không, tôi chỉ đang nghĩ rằng chúng ta sẽ về nhà vào ngày mai, nên cố tỏ ra thật ngẫu lòi cho vui thôi. Dù sao thì cơ hội để chạm mặt nhau một lần nữa cũng không cao. Bằng không, sao tôi lại nói như vậy với Boss đội quân Quý vương được cơ chứ? May mà có đám đông Hồng Ma tộc ở phía sau chống lưng tôi mới dám nói vậy đấy.”

“Cái gã này thật quá đáng! Thật đúng là một tên cặn bã!”

“Anh có còn là con người không!?”

Tôi bịt tai lại và bỏ qua những lời chỉ trích của họ.

“Mọi người, nước đã sẵn sàng...Ara, có vấn đề gì à?”

“Không có gì đâu, để tôi tắm trước đi.”

“Này, đợi đã, không được chạy!”

“Bọn tôi còn chưa nói hết!”

Từ đằng sau truyền đến những thanh âm mắng chửi, tôi cấp tốc chạy thẳng vào phòng tắm.

–Sau khi tắm xong, tôi có cảm giác thoải mái cả người và thấy Aqua toàn thân đầy hơi nước dường như đang hướng về phía phòng của mình.

“Hử? Sao trông cô cứ như vừa mới tắm xong thế?”

“Tôi tắm ở bên ngoài, họ nói với tôi là gần đây có một nhà tắm được gọi là ‘Suối nước nóng tắm chung’.”

Này, sao không ai cho tôi biết thế. Chúng ta sẽ quay về vào ngày mai, giờ phải làm sao đây?

Giữa lúc tôi đang cân nhắc xem có nên ở lại thêm một đêm nữa không...

“Megumin, đã khuya rồi con còn muốn đi đâu nữa!? Mẹ sẽ không cho phép con gái mình đang ở độ tuổi như thế ở bên ngoài đâu! Sáng hôm nay con cũng vừa mới chui từ đâu đó về!”

“Với một người đang ở độ tuổi nhạy cảm như con, ngôi nhà này chính là nơi nguy hiểm nhất đấy, vậy nên con sẽ ngủ lại nhà Yunyun! Mẹ đang có âm mưu cho con ngủ chung với Kazuma đúng không!?”

“Ara, nếu là Kazuma-san thì sẽ ổn thôi con. Tin vào quyết định của mẹ đi. Cậu ta chắc chắn sẽ không làm mẹ thất vọng đâu...”

“Vì một người ngoài mà mẹ chuyển sang chống lại con gái mình đấy à! Không, mẹ chỉ nói vậy bởi vì mẹ nhìn thấu bản chất thật của anh ta đúng không? ‘Không làm mẹ thất vọng’ chính xác là vậy, phải chứ!”

Tôi nghe thấy Megumin tranh cãi với mẹ mình ở lối vào.

“Giờ mấy người có ầm ĩ gì thì tôi cũng mặc kệ, đi ngủ đây...Sau khi tắm xong, tôi thấy ngay cả Darkness cũng đang ngủ, thật là buồn ngủ quá đi à...”

Aqua lê bước mệt mỏi và đi về về phía phòng của mình, có lẽ cô ta đã quá chén.

Nếu để ý kỹ, tư thế ngủ của Darkness trông có vẻ không tự nhiên.

Không nghi ngờ gì nữa, nhất định là do cô chủ...

“Nói gì thêm nữa cũng vô ích thôi! Con sẽ ngủ lại nhà Yunyun!”

“Mẹ sẽ không cho con trốn đâu! Ankle Snare!” <Đình trệ>

“Cái, cái gì!? Mẹ dùng phép thuật với chính con gái của mình ư, mẹ thật là một người m...”

“Sleep.” <Ngủ>

Tôi nghe thấy thứ gì đó chạm xuống sàn sau khi cô ấy nói ra câu chú.

Cuối cùng, cô ấy nở ra nụ cười dịu dàng.

“Cô xin lỗi, Kazuma-san, con gái cô bỗng ngủ thiếp đi ở đâu không hay...Cậu có thể giúp tôi bế con bé về phòng của nó chú?”

Phần 6

–Làm sao bây giờ?

Mình nên xử lý tình huống này như thế nào đây?

“Này Megumin, đừng có giả bộ ngủ nữa, em đang tỉnh táo đúng không hả!?”

Tôi nói với con bé Megumin đang thiu thiu ngủ bên cạnh mình.

Và tất nhiên, rốt cuộc Megumin vẫn không trả lời gì cả.

Tôi là kiểu người dễ bị cảm xúc lay động.

Liệu tôi có thể chơi tới bến được không?

Tôi nhớ về cái cách mà Megumin nắm lấy tay mình hồi còn cầm trại, và vừa giữ lấy tay vừa lắng nghe tiếng thở đều của con bé.

Bàn tay con bé có chút lạnh buốt, nên nắm lấy chúng thực sự cũng có cảm giác thoải mái.

... Tâm trí tôi đang chạy hết công suất.

Nếu tôi cứ tiếp tục thì chắc chắn sẽ bị coi là một tên tội phạm.

Trước tiên, tôi cần một lý do để nắm lấy cánh tay Megumin ở bên trong giường.

... Và đột nhiên, niềm cảm hứng dâng trào.

Cái lúc mà Megumin tỉnh dậy tối hôm qua, tôi rúc lên giường con bé bằng cách nói là ngoài trời lạnh lắm. Giờ tôi chỉ cần hiện thực hóa cái cơ này là được.

Chỉ cần giảm nhiệt độ bên trong căn phòng cho tới khi đủ thấp để viên có rồi chui vào trong chăn.

Tay phải tôi nắm lấy tay Megumin, còn tay trái thì vươn ra ngoài tấm chăn và niệm chú lên cửa sổ.

“Freeze!” <Đông cứng>

Một chiêu công kích rút cạn gần như tất cả Mana bên trong cơ thể tôi.

Phép thuật này làm đóng băng cửa sổ, một lớp tuyết vài cm phủ lên trên bề mặt tấm kính.

Và nhiệt độ bên trong căn phòng giảm mạnh.

Ồ, phép thuật này quả thật có hiệu quả!

Với cửa sổ đã bị đóng băng, Megumin không thể đào thoát bằng đường cửa sổ như con bé đã làm vào ngày hôm qua!

Quá ngon.

Chỉ có thiên tài mới nghĩ ra được kế hoạch hoàn hảo như vậy!

... Trong lúc tôi đang tự sướng với âm mưu của mình.

“...Ugh...”

Có lẽ âm thanh tôi đọc câu thần chú hơi lớn, Megumin dường như đã bị đánh thức.

“Buổi sáng tốt lành Megumin, em ngủ ngon không?”

“...Chào buổi sáng. Hmm? Không phải đây là phòng của em sao?”

Megumin ngỡ ngác nhìn quanh phòng nhưng vẫn nắm lấy tay tôi. Có lẽ con bé vẫn còn đang ngái ngủ.

Cuối cùng, con bé nhận ra rằng mình đang nắm lấy tay tôi.

“—! Cuối cùng anh đã vượt qua ranh giới rồi hả! Kazuma anh là đồ cầm thú! Em cứ tưởng hầu hết những gì anh có thể làm chỉ là mấy trò quấy rối tình dục, nhưng đến thời khắc quyết định lại không dám ra tay cái đồ phế vật!”

Megumin xông ra khỏi chỗ với nước mắt tràn mi.

“Này đợi đã, anh chưa làm gì cả! Chỉ là nắm tay thôi mà, đừng có làm ấm lên như vậy chứ! Em nhìn xem, không phải hôm nay lạnh hơn hẳn tối hôm qua à!? Anh chỉ nắm lấy tay em trong vô thức bởi vì trời lạnh quá thôi.”

Nghe tôi nói thế, Megumin dường như đã nhận ra căn phòng lạnh hơn bình thường. Con bé rùng mình.

Sau đó, con bé rà soát kỹ cơ thể của mình và đỏ mặt nói.

“Anh, anh thực sự không làm gì cả sao!? Và với bài học của ngày hôm qua, em sẽ không dễ dàng tin tưởng anh được đâu.”

“Ồngốc, em nghĩ là mình đã ngủ được bao lâu rồi hả? Anh chỉ thật lòng ở bên em trong suốt thời gian đó thôi.”

“VẬY, vậy sao? Xin lỗi Kazuma, em lại hiểu lầm anh nữa rồi. Đúng thật, nếu Kazuma có đủ can đảm vượt qua ranh giới, anh đã chơi một canh bạc và giờ trò với Darkness rồi... Điều em vừa nói có chút thô lỗ, thật lòng xin lỗi anh.”

Megumin nói một cách hối lỗi dưới ánh trăng mờ ảo.

“À, không sao đâu. Thế nhưng, tốt xấu gì em cũng phải nói một câu cảm ơn đúng không? Em toàn mang về mấy chuyện phiền toái, anh lại phải đi sau dọn dẹp cái đống đó. Em không nghĩ là anh xứng đáng nhận được một lời cảm ơn sao?”

Trái tim tôi trật mất một nhịp là phần thưởng nho nhỏ cho màn kịch mình vừa dựng lên.

Tôi muốn nói thêm, nhưng lại không thể tiếp tục khi thấy gương mặt Megumin chập chờn dưới ánh trăng.

“...Cảm ơn sao? Anh nói cũng phải?”

Thường ngày luôn nhìn tôi bằng ánh mắt phần nộ, thương hại và xem thường, nhưng giờ con bé lại nở ra một nụ cười hiếm hoi hoàn toàn tương xứng với lứa tuổi thiếu nữ của mình.

Hmmm?

Nét mặt thẳng thắn của con bé khiến tôi có cảm giác không thoải mái.

“... Khi em không có nơi nào để đi ở Axel, cảm ơn anh vì đã cho phép em gia nhập tổ đội, mặc dù em là một con nhóc pháp sư phiền phức chỉ sử dụng được mỗi chiêu Explosion. Cảm ơn anh vì đã cõng em về nhà sau mỗi lần em cạn sạch Mana. Cảm ơn anh đã cho phép em ở lại nhóm bất chấp tất cả những rắc rối em đã gây ra cho anh.”

Bình thường chỉ là một con bé hiếu chiến luôn ganh đua với người khác, nhưng giờ Megumin lại nói ra những lời lẽ thật lạ kỳ.

Làn da trắng nõn cùng với mái tóc đen tuyền làm tôn lên vẻ dễ thương trên gương mặt con bé, giờ đã thấm một chút sắc hồng.

Đặc trưng của Hồng Ma tộc—Đôi mắt màu đỏ của con bé bỗng long lanh chút ánh sáng mộng ảo.

“Sao vậy? Em chỉ nói lời cảm ơn với anh thôi mà? Không phải chính anh là người đã bảo em làm vậy à? Sao giờ anh lại xấu hổ thế?”

Megumin mỉm cười tinh nghịch nói, còn tôi thì chỉ lặng người nhìn chằm chằm vào con bé.

Ah, sao giờ mình lại xấu hổ vậy trời.

Bình thường con bé luôn tỏ vẻ thái độ, nhưng giờ bỗng dừng lại trở nên dịu dàng làm tôi có chút khó xử.

Tôi do dự không biết phải nói gì.

“...À, anh cũng được em cứu rất nhiều lần. Theo phong tục của bọn em... Anh là Satou Kazuma, một người liên tục bị kéo vào mớ rắc rối, người nắm giữ nghề nghiệp yếu nhất ở Axel. Mục tiêu của anh là kiếm thật nhiều tiền và mãi mãi chung sống hạnh phúc với tất cả mọi người... Từ, từ giờ trở đi xin hãy chăm sóc cho anh nhé!”

Càng nói tôi càng cảm thấy xấu hổ. Megumin khúc khích cười.

“Em cũng vậy, từ giờ trở đi xin hãy chăm sóc cho em nhé... Nhân tiện, hôm nay thực sự lạnh anh nhỉ. Dù sao ngôi nhà này cũng đã xuống cấp rồi, chắc là gió đã luồn qua đâu đó... Erm, Kazuma thực sự sẽ không làm bất kỳ điều gì đúng không? Trời lạnh quá, em muốn rúc lại vào trong chăn.”

Megumin nói, và chui trở vào trong chăn với khuôn mặt đỏ ửng.

Trước bầu không khí này vậy mà lại nép mình vào chăn, điều đó chỉ khiến tôi thêm lo lắng.

Nhưng hôm nay thực sự khá là lạnh.

Không còn cách nào khác...

...Đúng lúc đó, tôi chợt nhận ra lớp băng trên cửa sổ.

Nếu ai đó thấy chúng thì tôi phải lấy có gì để biện minh đây.

Nếu Megumin thấy, cô phiếu mà Kazuma đã phải rất nỗ lực mới tăng lên nỗi chắc chắn sẽ kịch sàn.

Rốt cuộc sao tôi lại đi làm cái chuyện ngu xuẩn đó vậy hả trời?

Có lẽ lúc đó tôi đã tức nước vỡ bờ.

Ngay lúc này, Megumin nghiêng đầu về phía tôi.

So với cái lúc hai người nằm song song với nhau trước đây, lần này thậm chí còn gần gũi hơn thế.

“...Me-Megumin, em có hơi gần anh quá đúng không...”

Megumin nói như thể con bé đang trêu chọc tôi ấy.

“Bình thường anh hay quấy rối tình dục em lắm cơ mà, sao giờ nhút nhát vậy? Và chẳng phải là anh đã nói rằng mình sẽ không làm gì cả phải không? Thế thì không sao.”

Sự khẩn trương của tôi hoàn toàn khác so với hồi nãy.

Sẽ ổn thôi.

Đúng vậy, thực sự thì không có gì nhiều nhận cả.

Xét cho cùng, tôi vừa nói một điều rất đáng xấu hổ và con bé thực sự cũng tin tưởng.

Nếu để con bé thấy được lớp băng trên cửa sổ, cơn thịnh nộ của con bé sẽ vượt ngưỡng cao nhất trong lịch sử.

Rồi đột nhiên, bàn tay phải của tôi được bao phủ bởi thứ gì đó lạnh lạnh.

Dường như Megumin đang cầm lấy tay tôi và nguyện cầu.

“...Này này, đừng chủ động thế, cô nương. Cả cái lần cầm trại cũng vậy, nếu em cứ bất thành linh làm những điều như thế, trái tim anh không thể chịu đựng nổi đâu... Tối qua, Darkness thậm chí đã nói với cô chủ rằng để em ngủ với anh cũng giống như việc đặt một con cừu non vào lồng của một con dã thú nhện đỏi trong một tuần đấy.”

Căn phòng thì lạnh nhưng tôi lại bắt đầu đổ mồ hôi, tông giọng tôi trở nên cao hơn do sự căng thẳng.

“Darkness đã nói vậy sao? Thế nhưng lúc trước chị ấy cũng có nói là, ngay cả khi đặt anh vào một tình huống hoàn toàn có thể ra tay, thì anh cũng quá nhát gan và xem chuyện đó như một trò đùa để đánh trống lảng cơ mà?”

Cái con mắt đó!

“Này, mỗi khi em ở một mình với Darkness thì hai người đã nói với nhau chuyện gì? Nói anh nghe, anh hứa là sẽ không tức giận đâu.”

Nghe tôi nói vậy, Megumin có chút hoảng sợ và che đầu mình lại.

“...Này, chắc hẳn hai người đã nói xấu anh đúng không.”

“Bí mật. Bên, bên cạnh đó, chúng ta mau ngủ sớm thôi. Mai chúng ta sẽ về Axel đúng không anh? Hãy trở về với những tháng ngày yên bình trước đây nhé.”

Con bé đang cố gắng lảng tránh chủ đề đó.

...Ngay lúc đó, Megumin đang núp mình trong chăn xấu hổ nói:

“... Em muốn đi vệ sinh.”

Nói xong, con bé leo ra khỏi giường.

...Này, đợi đã!

“Ah, nhưng mẹ em hôm nay cũng đã khóa cửa rồi—”

–Trước khi tôi kịp nói xong, Megumin cười gượng.

“Bà ấy thật là... Không sao, tối nay em sẽ ra ngoài bằng lối cửa sổ...”

Megumin nhìn vào cửa sổ và cứng người.

...Tôi bịt tai mình lại, giấu đầu mình trong tấm chăn và cuộn tròn thành quả bóng.

Đúng vậy, đây là thời điểm thích hợp để kích hoạt kỹ năng “hide”.
<Ẩn nấp>

Trong lúc tôi làm thế, Megumin ngo ngác nhìn cửa sổ.

“...Kazuma, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra thế?”

“...Ban nãy, Tướng Quân Mùa Đông vừa đi qua chỗ này, và để lại băng giá trên cửa sổ.”

Megumin ngay lập tức kéo chăn ra!

“Kazuma! Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì hả!? Đây chắc hẳn là tác phẩm của anh đúng không! Em biết thủ phạm chính là Kazuma, nhưng em không hiểu mục tiêu của anh là gì! Sao anh lại phải đóng băng cửa sổ hả!?”

Lạnh quá!

Bị con bé lấy mất tấm chăn, thực sự rất là lạnh.

Tôi cuộn thành quả bóng và trốn tránh ánh mắt của Megumin.

“...Nếu anh thành thật khai ra, em hứa sẽ không giận chứ?”

–Tôi thú nhận tất cả mọi thứ.

“...Anh bị ngu à? Kazuma là một kẻ có thể tùy cơ ứng biến hay là một thằng ngu vậy hả!? Trả lại em lòng biết ơn vừa nãy đây!”

“Em nói hoàn toàn đúng. Anh cũng nghĩ là bản thân mình thật kỳ quái, sao lại có thể chơi ngu như vậy hai đêm liên tiếp được chứ.”

Chắc là gần đây tôi đã đi du lịch nhiều quá nên giờ nào bị rữa bất rồi.

Megumin nhẹ nhàng gõ vào lớp thủy tinh băng giá.

Tôi đã dốc hết Mana để xuất ra ma thuật băng giá, làm cho khung cửa sổ bị bao phủ bởi một lớp băng dày. Nếu chỉ gõ vài cái e là lớp băng sẽ không thể vỡ ra được.

Thấy vậy, Megumin xông thẳng tới cánh cửa phòng ngủ:

“Mở cửa ra! Này mở cửa...! Mẹ, mẹ ơi!”

Con bé vừa đập mạnh vào cánh cửa vừa la hét.

Thế nhưng, ngôi nhà thực sự yên ắng, không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy có ai đó tỉnh dậy cả.

“...Anh nên nói gì bây giờ nhỉ, vẫn còn lạnh lắm nên giờ chúng ta hãy ngủ sớm nào. Sẽ ổn thôi, anh sẽ không làm gì đâu, tin anh đi mà. Nếu em không nhịn được... Đằng kia có một cái chai rỗng.”

“Để em hỏi anh lại một lần nữa, anh muốn em làm gì với cái chai rỗng đó hả!? Vừa nãy em đã lỡ tin tưởng anh, nhưng từ trước đến giờ đây

là lần đầu tiên em có cảm giác nguy hiểm đến như vậy! Ahhhh, thật là...”

Megumin hét lên trong khi kiềm chế cơn giận dữ của mình.

Bầu không khí ấm áp trước đó đã hoàn toàn biến mất.

Cho đến khi con bé nghe thấy—

“Ít nhất hãy nói điều đó khi em ra khỏi chăn chứ...”

Megumin dường như không thể tìm ra biện pháp nào để xử lý tôi, và cuối cùng cũng chui lại vào trong chăn. Có lẽ con bé không thể chịu lạnh thêm được nữa.

“Yahoo!”

“Kazuma, anh cứ đợi đến sáng mai rồi biết.”

Để đối phó với tiếng kêu đầy sung sướng của tôi, Megumin tuyên bố với con mắt lóe hồng quang dữ dội.

Một vĩ nhân đã từng nói, “Đừng lo lắng về ngày mai, vì ngày mai sẽ tự lo cho chính nó.” (Nguyên văn: Do not worry about tomorrow, for tomorrow will worry about itself.)

Vậy nên, tôi quyết định làm theo những lời dạy của vĩ nhân thời trước và sống cho hiện tại.

Giờ mỗi đứa đang ngủ ở một góc, Megumin chủ động nắm lấy tay, và quay lưng về phía tôi.

Có cảm giác cứ như một cặp vợ chồng lạnh nhạt vậy.

“...Này, em lạnh không? Anh thực sự rất lạnh đấy, nên hãy lại gần hơn chút nào.”

“...Em thực sự muốn anh trả lại cái bầu không khí tốt đẹp vừa nãy...”

Megumin bắt đầu nói. Tôi cố niệm chú nhỏ giọng nhất có thể.

“Freeze.”

“Vừa nãy anh còn than lạnh, sao giờ lại niệm chú đóng băng hả!? Anh muốn gần gũi với em tới vậy sao!?”

Sau khi tôi bị Megumin khiển trách một trận.

“Hừ... Chỉ có một cái gối thôi, vậy Kazuma hãy dùng nó đi. Em sẽ ngủ trên cánh tay anh.”

Megumin lăm bắm, chủ động nhích lại gần.

“Này này, đột nhiên em lại ngoan ngoãn dựa vào như vậy khiến anh cảm thấy rất bối rối đấy.”

Megumin mặc kệ và gối đầu mình lên cánh tay phải của tôi, khuôn mặt con bé chạm vào ngực.

...Me, Megumin, không phải chúng ta có hơi gần gũi quá hay sao...

Megumin

Anh thực sự sẽ không động chạm gì à? Hiếm khi nào chúng mình mới ở chung một chỗ.

“Đúng là giống như chị Darkness đã nói, ‘ngay cả khi đặt anh vào một tình huống hoàn toàn có thể ra tay, thì anh cũng quá nhát gan và xem chuyện đó như một trò đùa để đánh trống lảng.’

Megumin nói, bất chợt bên trong chần rộ lên tiếng khúc khích cười.

...Hmm?

Lẽ nào, Megumin thực sự cũng không phải là không muốn điều đó.

Vậy là thời kỳ hút gái của tôi đã đến rồi sao...!

MEGUMIN

ANH THỰC
SỰ SẼ
KHÔNG LẦM
GÌ SAO?
CHỈ CÓ HAI
CHÚNG TA
Ở ĐÂY
THÔI ĐÂY...

ME, MEGUMIN...
E, EM NẮM
HƠI SẮT
VÀO ANH
RỒI ĐÓ...

Ngay lúc niềm hy vọng mong manh của tôi đang dần được vun đắp.

“Báo động Quân đội Quý vương! Báo động Quân đội Quý vương!
Một nhóm của Quân đội Quý vương đã thâm nhập vào làng!”

... Yeah yeah yeah, tôi biết kiểu gì chuyện này cũng sẽ xảy ra mà.

Phần 7

Nghe thấy tiếng cảnh báo, cô chủ đành mở cửa phòng ngủ ra với khuôn mặt tiếc nuối.

Tôi lấy thanh kiếm của mình và cùng với Megumin chạy ra cửa chính.

Vừa mới ra khỏi, chúng tôi gặp ngay Sylvia mình đầy thương tích.

“Ah... ahhhh! Chỉ cần thêm một chút nữa thôi! Một chút nữa...! ...

Hừ, sao ta hết lần này đến lần khác phải gặp các người cơ chứ!? Quả không hổ danh là người, chiến lược ‘dương Đông kích Tây’ của thuộc hạ ta hoàn toàn vô dụng! Chẳng lẽ người vừa nhận ra được mục đích của ta người đã chạy thẳng tới đây sao! Mit—“

“Ồn ào quá, câm đi.”

Mặc bộ đồ ngủ và đi chân trần, tôi rút thanh kiếm ra và chậm rãi tiếp cận Sylvia.

Nghe tôi nói vậy, Sylvia—

“Bảo ta câm sao!? Có thể người là kẻ sử dụng thanh Ma kiếm, nhưng một tên phàm nhân lại dám—“

“Không phải tôi bảo cô câm đi à!? Cô muốn ăn đấm lằm đủng không!? Ngay lúc mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp thì cô nhảy vào phá đám,

cô nghĩ cô là ai hở!? Biết bây giờ là mấy giờ rồi không, bộ cô tưởng hàng xóm không cần ngủ ngáy hả!?”

Tôi ngắt lời Sylvia và hét lên trước mặt tên Boss của Quân đội Quý vương, cứ như thể từ lúc sinh ra cho tới giờ đây là lần đầu tiên tôi phát điên đến như thế.

“Xin, xin lỗi...”

Đối mặt với cơn thịnh nộ bạo phát của một con người, Sylvia bắt đầu hoảng loạn. Nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Này, sao ngươi cả gan hét lên trước mặt ta hả. Ngươi, với cô gái đằng kia nữa cùng xông lên hết đi, ta sẽ giải quyết cả hai ngươi cùng một lúc!”

Nghe vậy, tôi quay người nhìn lại.

Trước khi tôi kịp nhận ra, Megumin đã tới đằng sau lưng cùng với cây trượng cầm trên tay.

Sylvia nheo đôi mắt màu vàng hoang dại.

Rốt cuộc người này đến từ chủng tộc nào nhỉ — Nhìn thoáng qua, cô ta quả thật là một mỹ nữ.

Nếu cô ta có thể tự do di chuyển vào ban ngày, thì chắc không phải là Vampire rồi.

Tại cô ta có chút sắc nhọn, chẳng lẽ là ma tộc sao?

Cô ta không mang theo vũ khí nào khác, ngoài một thứ tương tự như sợi dây thừng thắt ngang eo, thứ đó có công dụng gì vậy?

Tự động viên bản thân, được con giận thôi thúc, tôi chắn trước mặt Megumin để bảo vệ con bé khỏi Sylvia.

Thấy vậy, Sylvia liếm môi, lộ ra nụ cười khiêu gợi.

“Ara ara, lẽ nào chuyện tốt của người là với cô gái kia sao? Vậy là ta thực sự đã phá hỏng bầu không khí giữa hai người rồi.”

Sylvia khiêu khích, nhưng vẫn không hạ thấp cảnh giác trước tôi và Megumin.

Từ cái cách mà cô ta liếc nhìn thanh Katana của tôi hết lần này đến lần khác, chắc hẳn cô ta vẫn đang nhằm tôi với Mitsurugi.

“Này! Sao nửa đêm rồi còn ồn ào thế hả! Chuyện gì đang diễn ra vậy? Không phải Megumin bị mộng du và quăng một quả Explosion đấy chứ?”

Aqua dường như đã giật mình tỉnh giấc bởi con ầm ĩ, và nhô đầu ra ngoài từ lối vào cửa.

“Này Aqua, tên Boss của quân đội Quý vương đang tấn công! Gọi Hyoizaburo-san và cô chủ tới đây ngay!”

Aqua lui vào trong nhà ngay lập tức.

Tôi thật sự muốn hướng đến cái con ả Sylvia đã phá vỡ hạnh phúc của đời mình chém cho một nhát.

“Ta sẽ không nương tay chỉ vì người là một mỹ nhân đâu! Ta là một người chuộng bình đẳng giới, một người đàn ông sẽ không ngần ngại song phi vào nữ ác nhân!”

“Ara, ta vẫn mong ngươi hạ thủ lưu tình đây. Cảm ơn vì đã gọi ta là mỹ nhân nhé! Trong ta đang thôi thúc ham muốn ăn thịt nhà ngươi!”

Tôi đang định dùng hỗn hợp gió và đất để gây mù cô ta, nhưng tiếc là mana trong người đã gần cạn sạch bởi trò ngu vừa nãy, nên hiện tại ngay cả phép thuật tôi cũng không thể sử dụng nổi.

Tôi lấy cái túi mình vớ được khi xông ra khỏi phòng ném về phía Sylvia.

“Hmm gì thế? Quà cho ta à?”

Sylvia không thèm né tránh, mà bắt nó bằng một tay.

Cùng lúc đó, tôi chém vào cô ta, nhưng lại bị cô ta thoải mái đỡ lấy chỉ bằng tay kia.

Này, cái quái gì với tên Boss này vậy!

Sylvia dễ dàng bắt lấy thanh kiếm và không chịu thả nó ra.

Cuối cùng, cô ta lộ ra một vẻ mặt bối rối.

“...Đây mà là Ma kiếm sao? Chất lượng thủ công quá thô ráp...
Ngươi thực sự là Mitsurugi? Thanh Ma kiếm Gram quả thật là thứ này sao?”

Thôi xong, bởi vì chất lượng của vũ khí cùng với kỹ năng sử dụng kiếm quá bèo, tôi đã bị phát hiện ra ngay lập tức.

Không, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, tôi sẽ—!

“Đó là Chunchunmaru.”

“...Ah?”

Tôi định thuận thế hù cô ta một phen, nhưng chưa kịp làm thì đã bị Megumin phá vỡ kế hoạch.

“Ta nói thanh kiếm đó là Chunchunmaru, quả thực cái tên bình thường của nó là Chunchunmaru. Đừng có so sánh với thanh kiếm Gram, tên gì mà nghe như mấy cục xương của con ngựa ấy.”

Thủ phạm khai ra cái tên kỳ quặc của thanh kiếm tôi đang cầm – Megumin kích động nói.

“... Fufu, hahahaha! Người không phải là kẻ sử dụng thanh Ma kiếm Mitsurugi đúng không!? Có thể nói ta nghe tên thật của người là gì không, và tại sao người lại giả vờ là Mitsurugi hả?”

Sylvia bắt đầu thoải mái cười ha hả. Có gì vui chứ.

“...Tên tôi là Satou Kazuma. Tôi đóng giả Mitsurugi là bởi tôi không muốn cô biết được tên thật và nhắm mục tiêu vào bản thân.”

“Ah hah! Hahahahaha! Thật không thể tin nổi, ý tưởng của người thật quá tuyệt vời! Bất quá ta thích!”

Nghe câu trả lời của tôi, một công tắc kỳ quái trong Sylvia được bật và cô ta bắt đầu ôm bụng cười lớn.

Cửa ra vào lại mở một lần nữa và Aqua thò đầu ra.

“Này, tôi đã nói với cô chủ đánh thức Darkness dậy rồi, cô ấy sẽ tới đây ngay!”

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong một khoảnh khắc, Sylvia nắm lấy thanh Katana và kéo về phía mình.

Vẫn giữ lấy thanh Katana, tôi bị mất thăng bằng và bị kéo về phía Sylvia.

Tôi buông tay ra ngay lập tức, nhưng đã quá muộn.

Mặt tôi dí ngay vào ngực Sylvia.

Sylvia ném thanh Katana sang một bên và ôm mặt tôi vào ngực.

Cảm ơn vì khoản đãi ngộ đặc biệt...

Không không không, đây là bẫy!

Đúng thế, ngay cả khi cô ta là người phụ nữ ngực bự với làn da mịn màng, cao ráo và thân người lồi lõm đúng chỗ, nhưng đây không phải là lúc để vui vẻ — Cảm ơn vì khoản đãi ngộ đặc biệt!

Tôi vùi mặt vào ngực Sylvia mà không thêm chống cự...

“Đừng có chống cự! Bind!”

Đây là kỹ năng hạn chế sự di chuyển của đối thủ, trước kia tôi đã từng thấy chiêu đó.

Đây là kỹ năng mà chỉ Mạo hiểm giả và Đạo tặc có thể học!

Chẳng lẽ cô ta là Boss có kỹ năng của Đạo tặc sao!?

Sylvia trói chặt cơ thể tôi vào bên hông mình, trong khi vẫn duy trì tình trạng một nửa mặt của tôi bị chôn vùi vào ngực cô ta.

Kề sát Sylvia và sợi dây thừng quấn chặt cả hai, tôi tự hỏi là mình có thể được sống ở đây thêm bao lâu nữa.

“Gã này là con tin của ta! Cô gái kia lại đây, ta không biết sao người vẫn chưa tung ra bất kỳ phép thuật nào, nhưng gã này sẽ bị mang đi nếu người dám làm thế!”

“Cái gì...! Ka, Kazuma! Anh có... ổn không! Trông anh cứ như là đang hưởng thụ ấy.”

Megumin nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Còn cách nào khác đâu, nhanh lên và cứu tôi đi!

À thôi, khỏi cần nhanh cũng được, nhưng mà cứu tôi đi chứ!

“Hmm? Người trông giống một con quý! Ta sẽ không để người trốn đâu, cái kẻ đang thờ hờn hển trên ngực người đối với ta rất quan trọng... quan trọng... Này Kazuma! Mọi quan hệ của chúng ta là gì nhỉ! Tôi có nên nói thứ gì đó ngẫu lòi không!?”

Đang muốn niệm một ít thần chú để ngăn cản Sylvia, Aqua bỗng dừng hết lên.

Dường như con mắmm này đã ở lại đây quá lâu và bị ảnh hưởng bởi mấy người Hồng Ma tộc rồi, lẽ nào cô ta sắp dính phải bệnh không nói mấy câu Chuuni thì không niệm phép được sao.

Chỉ cần kêu là “người đồng đội quan trọng của tôi” là được rồi, mau đến cứu tôi đi – Mặc dù muốn hét to, nhưng đầu tôi lại bị kẹp giữa ngực Sylvia, nên không thể nói được gì.

...Dạo gần đây sao cứ xảy ra mấy chuyện như thế này nhỉ?

Từ cái ngày Yunyun nói là muốn có con với tôi, rồi đến tối nay.

Yunyun, lũ Orc, Megumin và Sylvia.

Tôi sẽ phân lũ Orc cùng loại với trò chơi trừng phạt, nhưng ngay cả thế, xét tổng quan, vận khí của tôi vẫn cực kỳ tốt.

Quả nhiên thời kỳ hút gái của tôi đã đến rồi sao?

Hoặc là ưu điểm duy nhất của tôi – Chỉ số may mắn cuối cùng cũng bạo phát?

Tôi vui mặt vào ngực Sylvia và để cô ta làm bất kỳ điều gì mình muốn.

“Này chàng trai, đừng có phà hơi nóng vào ta, điều đó khiến ta cảm thấy kích thích đấy. Hãy làm một cậu bé ngoan và ta sẽ thưởng cho ngươi sau.”

Không hề nghi ngờ gì nữa, thời kỳ hút gái của tôi đã tới!

“Nhưng, nhưng, như vậy thì tôi không thể thở được...”

Mặc dù hết sức hạnh phúc, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào để hô hấp cả.

Trong lúc tôi đang loay hoay để đổi tư thế của mình.

“Sacred Exorcism!” <Kị Ma Thần Thánh>

Bởi vì bận nhìn về phía tôi nên Sylvia mất cảnh giác, nhân cơ hội Aqua niệm phép.

Một cột ánh sáng khổng lồ bắn lên từ dưới chân tôi và Sylvia.

Và tất nhiên, tôi cũng bị dính phải...!

“!? Ahhhhhh!!”

Sylvia hét lên thảm thiết.

Cũng bị nhấn chìm bởi ma thuật thanh tẩy, nhưng tôi không hề hấn gì.

Trái ngược với vẻ bình an vô sự của tôi, sau đòn đánh đó y phục của Sylvia trở nên rách nát.

“Người, người dám làm thế sao...! Ngay cả bộ váy làm từ da quý cấp thấp cũng bị rách...! Nhưng tệ quá, ta không phải là quý thuần chủng. Chiêu đó có thể gây tổn thương, nhưng chưa đến mức chí mạng đâu. Nghe đây, nếu người tấn công một lần nữa, ta sẽ giết hẳn!”

Sylvia với nửa thân trần truồng đang uy hiếp Aqua trong khi cời trói, lật người tôi lại và kéo lại gần. Phía sau đầu tôi bị ép vào ngực cô ta.

Xem ra cô ta đã giải quyết vấn đề hô hấp của tôi một cách thông tình đạt lý.

“Ta là Sylvia! Chỉ huy bộ phận cường hóa quái vật, là kẻ không ngừng cải tạo bản thân để hình thành cơ thể con người! Đúng vậy, ta là một Chimera, Chimera Sylvia! Ta sẽ mang chàng trai này theo mình.

Chàng trai dễ thương của ta, đến với chị hai lần nữa nào, Bind!”

(Chimera: [https://vi.wikipedia.org/wiki/Chimera_\(th%E1%BA%A7n_t%E1%BA%A1i\)](https://vi.wikipedia.org/wiki/Chimera_(th%E1%BA%A7n_t%E1%BA%A1i)))

... ‘Ta là Sylvia’ hử... Xem ra cô ta đã bị đầu độc bởi đám Hồng Ma tộc trong suốt mấy trận chiến trước rồi.

Trong khi Sylvia công bố danh tính của mình, cô ta định dùng ‘Bind’ trói tôi lại một lần nữa.

Thẳng thắn mà nói, tôi không có bất kỳ vũ khí nào trong tay, đã thế lại phải quay lưng lại với kẻ địch. Tôi không có phương án hay thủ đoạn nào để đối phó với kẻ địch đằng sau cả.

Vậy nên, tôi cũng không phản kháng lại mà tùy ý đưa hai tay lên để cô ta trói cho dễ.

“Ka, Kazuma! Trả Kazuma lại...! ... Kazuma, vừa nãy anh không hề chống cự, anh cố ý đúng không?”

“Không.”

Với việc phía sau đầu tôi lún sâu vào bộ ngực vĩ đại của Sylvia, tôi phản bác lại một cách rõ ràng.

Bởi vì Sylvia rất cao, đằng sau đầu tôi lại được dí vào cặp ngực cô ta nên chân tôi không thể chạm được tới đất. Sau khi bị trói lại, cả người tôi treo lơ lửng trong không khí.

Cái cảm giác mềm mại và thanh bình này là gì vậy nè?

Cứ như việc được nhìn thấy cõi Sharing-la vĩnh hằng mà mình đã tìm kiếm bấy lâu ấy.

(Sharing-la: <https://vi.wikipedia.org/wiki/Shangri-La>)

Megumin khinh bỉ nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh giá. Đúng lúc đó—

“Ugh...! Mình bất cẩn quá...!”

Nghe được giọng nói đó, tôi quay đầu lại và thấy Darkness cả người chỉ mang thương phục mà không hề có giáp trụ, cô ta thở hồng hộc chạy tới.

Cô ta mặc một chiếc áo đen mỏng và bộ váy bó sát, cùng với thanh Đại kiếm cầm trên tay.

Có lẽ ngay khi cô chủ đánh thức dậy Darkness đã vội vã chạy đến đây trong sự hoảng loạn.

Với mái tóc vẫn còn rối bù, Darkness đứng chắn trước mặt Aqua và nhìn thẳng vào Sylvia.

“Tên Boss của Quân đội Quý vương! Gia đình Hyoizaburo-san đã đi gọi mấy người trong Hồng Ma tộc tới đây! Viện quân đến chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Hãy thả cái gã hết thuốc chữa đang nhắm mắt sung sướng trong khi vùi đầu vào ngực người ra, và biến đi! Nếu người vẫn cố chấp muốn con tin... Ta...! Ta sẽ thế chỗ hắn! Làm ơn hãy để ta đổi vị trí với Kazuma!”

Darkness đột nhiên nói vậy. Nghe thấy thế, Sylvia sung sướng cười rộ lên.

“Ara, chàng trai này đúng thật là một gã phong lưu đấy! Tới hai tình nhân sao? Nhưng không. Ta thích hắn. Này, người là Kazuma đúng không? Người có muốn gia nhập Quân đội Quý vương không? Đổi ta rất hợp nhau đấy.”

Vừa nói, cô ta vừa dịu dàng xoa đầu tôi.

“...Này, sao Kazuma và kẻ địch lại có mối quan hệ tốt vậy, cô ta thậm chí còn vỗ đầu anh ta nữa.”

Aqua không biết nói gì cho phải, còn Darkness thì tiếp tục—

“...Này Kazuma, sao anh lại mắc kẹt ở cái chỗ kia vậy...? Hừ, tôi thực sự không thể hạ thấp cảnh giác được. Anh chắc hẳn đã bị mê hoặc bởi

cặp ngực của con ả đó. Thật không còn cách nào khác, tôi sẽ cứu anh ngay, nên cứ yên tâm đợi ở đây đi...”

“Đừng bận tâm.”

.....

“Hử?” x4

Câu trả lời ngay tức khắc của tôi khiến bốn người kia đồng thanh kêu lên.

Tôi đặt đầu trở lại cứ như thể mình đang nằm trên một cái ghế sa lông cao cấp, cù đầu mình vào cặp ngực phong phú của Sylvia càng nhiều càng tốt.

“Tôi nói là đừng bận tâm. Tất cả các cô – đặc biệt là Darkness. Gần đây thái độ của cô đối với tôi cực kỳ khủng khiếp. Còn Sylvia-san lại đối xử với tôi rất tốt. Đến chuyện cư xử với tôi bình thường mấy người còn không thể làm được. Thật lòng xin lỗi, đã tới lúc mấy người phải xin lỗi vì đã bắt tôi phải đi dọn dẹp mớ rác mấy người để lại! Vừa nãy Megumin cũng đã nói lời cảm ơn tới tôi rồi, nên cô hãy xin lỗi đi!”

Tôi nói với Darkness.

Trước những lời tôi chỉ dùng để nói với mỗi Aqua, Darkness cứng người trong chốc lát.

“Này... Kazuma, đừng đùa vậy chứ. Lời anh nói nghe y như thật ấy, tôi cảm thấy chẳng giống đùa giỡn chút nào. Erm... Thật sự, chúng tôi có chút bồi bác anh... Erm, tôi có hơi quá khi giới thiệu anh với gia đình Megumin, xin lỗi. À phải rồi, anh có nói là mình muốn một tấm

huân chương đúng không? Tôi hiểu rồi, công lao của anh quả thực rất to lớn, trở lại Axel tôi nhất định...”

“Cô không thể chân thành hơn được sao?! Giờ đã quá muộn để cảm dỗ tôi bằng tiền rồi, cho đưa ra chút thành ý xem nào! Hãy nhìn kỹ tình huống bây giờ đi! Sylvie đang trình diễn trước mặt tôi hai cặp vếu đây ắp! Vậy còn ưu điểm của cô là gì? Nói đi! Nói ngay đi!”

Tôi hướng về phía Darkness, thừa cơ hội một hơi nói ra tất cả.

Darkness có chút bất an, vắn vẹo một cách xấu hổ và nói:

“Phòng, phòng ngực của tôi...?”

“Sai! Không phải ưu điểm là cái cơ thể lỏng lẻo mà cô dùng để đi quyến rũ đàn ông sao!? Sao giờ cô lại nói mấy lời ngu ngốc đó, giả bộ ngây thơ à!”

“Này, gã đó hết thuốc chữa rồi, giọng điệu cũng kỳ quái nốt, cứ giao hẳn cho Quân đội Quý vương đi.”

“Không, không được đâu, ngay cả thế, vào những thời điểm quan trọng đấy hẳn ta vẫn hữu ích đấy.”

Megumin và Aqua đã lặng lẽ thì thầm với nhau.

Chắc hẳn họ đang tìm ra phương án tốt nhất để cứu tôi.

Darkness xấu hổ che lấy bản thân mình và nói:

“Tôi, tôi...! Chưa bao giờ, quyến rũ...!”

Cô ta nhú mào, nước mắt tràn mi, đang định phản bác những lời buộc tội của tôi.

“Cô có làm đấy! Thiệt tình, cô có cơ thể lỏng lẻo quá đấy! Tối nay! Chỉ số may mắn của tôi sẽ đạt mức tối đa! Chắc hẳn khoảng thời gian nổi tiếng nhất đời tôi đã tới! Xin lỗi ngay đi! Nếu các cô muốn tôi, người đang có quãng thời gian nổi tiếng nhất đời mình, bỏ đi cùng với Sylvia-san, thì hãy xin lỗi đi!... Ví dụ như là... Để tôi nghĩ xem nào...”

LET'S
START
WITH
A TINY
LITTLE
MAID
SKIRT!

CATER
TO MY
EVERY
NEED.

TAKE
OFF MY
CLOTHES
FOR ME—
ALL OF
THEM!

IF YOU
DO A
GOOD JOB,
I MIGHT
EVEN
LET YOU
CALL ME
MASTER.

YOU
MAY CALL
ME THE
AWESOME,
THE
POWERFUL—
LORD
KAZUMA!

Kazuma: Trước tiên cô phải mặc đồ hầu gái với váy siêu ngắn!

Cô phải phục vụ tôi với toàn bộ sự kính trọng. Không chỉ áo quần bên ngoài, kể cả đồ lót cô cũng phải giúp tôi mặc!

Được tôi cho phép gọi là chủ nhân với cô là một đặc ân. Cô phải gọi tôi là Kazuma-sama bá đạo ngầu lòi !

AND NORMAL PUNISHMENTS JUST WON'T DO FOR YOU.

IF YOU SCREW UP, I'LL PUNISH YOU, OF COURSE!

FOR EVERY MISTAKE, I DEMAND ONE SEXY POSE!

MEEEOOW

FORGIVE ME, O AWESOME, POWERFUL LORD KAZUMA....!

I'M SORRY FOR BEING SUCH A USELESS CRUSADER ...!

Khi cô mắc lỗi thì sẽ phải nhận trừng phạt. Cơ mà mấy trò thông thường chắc không đủ đô với cô đâu nhỉ. Mỗi lần phạm lỗi cô sẽ phải làm một tư thế khêu gợi và nói:

Darkness: Hãy tha thứ cho em đi Kazuma-sama bá đạo và ngẫu lòi...!

Em xin lỗi vì mình là một con thập tự quân vô dụng..!

Tôi dùng những lời đả kích và vênh váo nhất mình có thể nói, khiến cho Darkness cảm thấy khó xử. Nay lúc này, Sylvia đặt tay lên đầu tôi và nói.

“Tốt tốt... Quả đúng là người đàn ông ta đã để mắt tới! Ta sẽ cho phép người gia nhập quân đội Quý vương! Nhưng đừng quá ức hiếp cô gái Thập tự quân được không? Người phải thông cảm cho trái tim mỏng manh dễ vỡ của con gái.”

Nghe vậy, Darkness dữ dội trừng mắt liếc Sylvia.

“Rõ ràng người là ác quỷ, nhưng người có thể thấu hiểu được cảm xúc của những cô gái trẻ hử... Xét từ vẻ bề ngoài của ác quỷ thì không thể nhận ra được chúng bao nhiêu tuổi, người có thể đồng cảm từ kinh nghiệm của lão bà một nghìn năm tuổi sao?”

Darkness đưa thanh kiếm lên khiêu khích. Sylvia trả lời cứ như sự thật hiển nhiên.

“Ara, tất nhiên là ta hiểu, kể cả trái tim của chàng trai lẫn cô gái.”

Hoho, quả đúng là một mỹ nữ ma tộc, cô ấy có thể thấu hiểu trái tim của cả phụ nữ lẫn đàn ông.

Vừa vuốt ve đầu tôi, Sylvia vừa tiếp tục.

“Dù sao thì, ta có phân nửa là đàn ông mà.”

Cô ta thờ ơ nói thêm.

“..... Cái gì cơ?”

Tôi không thể hiểu được những gì Sylvia nói, và xoay người lại nhìn về phía cô ta.

Vài chỗ của ngôi làng có thể đã bị đốt cháy, chiếu sáng một khoảng trời sau lưng cô ta. Đúng lúc này tôi nhận ra một điều.

Hàm dưới của Sylvia.

Không chỉ hàm dưới, xung quanh gương mặt Sylvia, đều có chút vết màu xanh xanh.

“Hmm, ta chưa nói cho người biết à?”

Sylvia trả lời.

Chiếc khuyên tai trên tai phải sắc nhọn của cô ta sáng lấp lánh.

“Ta là một Chimera. Bộ ngực mà người tôn sùng không phải tự nhiên mà có đâu, mà thực tế là nó được thêm vào sau đấy.”

Cô ta nói cứ như thế chẳng có gì quan trọng cả.

Não của tôi hoạt động hết công suất để loại bỏ những gì mình vừa nghe thấy.

Làm tất cả những gì mình có thể để không cần phải hiểu câu nói đó nghĩa là gì.

Rốt cuộc, điều đó có nghĩa là...

Tôi vừa mới cực kỳ hưng phấn với một bộ ngực của đàn ông, điều đó...

Ah...? Hmm?

"...Ka, Kazuma!? Erm... anh, tỉnh lại đi...! Này! Bỏ cái thói ấy đi! Sẽ, sẽ ổn thôi, bình... bình tĩnh..."

Nghe thấy thanh âm nhỏ nhẹ của Megumin, bỗng sự nhớ rất lâu trước đây tôi có nghe một tin đồn.

Người đàn ông mang chiếc khuyên tai phía bên phải là—

"Nhân tiện, người quả thực là một người đàn ông tốt đấy... Chỉ cần vuốt ve đầu người thì cũng giống y như việc dùng ngực của ta vậy, đều làm phần dưới cơ thể người bị kích thích."

Bởi vì sự khác biệt chiều cao giữa hai chúng tôi, mông tôi đặt ngay phần dưới bụng của Sylvia.

Chỗ đó...

"Sylvia-san, Sylvia-san, có thứ gì đó ép vào mông của tôi, chỉ là ảo giác thôi đúng không?"

Để đáp lại, Sylvia bẽn lẽn nói cụm từ nổi tiếng của Nhật.

"Là 〇 ta 〇 cố 〇 ý 〇 "

(Cv: ở đây nguyên văn là "あててんのよ", có vẻ như là 1 thuật ngữ trong giới manga hay anime, ý nghĩa là nữ chính troll nam chính = cách từ đằng sau ôm lại . Nam chính bị ngực đè lại cảm thất bất ngờ. Còn về trường hợp này thì Sylvia vừa dùng ngực vừa dùng "cây" =)))

-Nào của tôi đông cứng.

Chương 5:

Ban tặng bạo điểm cho di tích đáng ghét này!

Phần 1

“Này tỉnh dậy đi, tỉnh lại ngay đi.”

Cảm thấy toàn thân mình bị rung lắc dữ dội, tôi giật mình tỉnh giấc.

Hình như tôi vừa mới có một giấc mơ, trong giấc mơ đó tôi bị một tên Youkai chọc ghẹo.

(Edit: Yêu quái kiểu Nhật, tuy nhiên cũng không hiểu sao tg lại gọi quái vật nguồn gốc phương Tây như loài Lamira là Youkai)

“... Waahhhh! Dừng lại ngay Silvia, không được tới gần ta nữa! Nếu không thì ta giết ngươi ngay!!”

“Khoan đã, bình tĩnh lại đi nào. Không cần phải lo lắng như vậy, ta sẽ không làm gì ngươi đâu. Dân làng Hồng Ma Tộc đã rút lui rồi, giờ ta sẽ tha cho ngươi đi. Bởi vì dù sao thì ngươi cũng đã tha cho ta lần trước.”

Ngay cả sau khi cô ta nói như vậy, tôi vẫn còn một chút lo lắng, tuy nhiên vẫn có thể giữ được thái độ bình tĩnh.

Tôi chợt nhận ra không có ai xung quanh mình cả.

Sau khi nhìn xung quanh, tôi có cảm giác là mình đã từng tới đây rồi...

“Đây là lối vào tầng hầm của căn nhà kho thuộc làng Hồng Ma Tộc, là nơi bọn chúng phong ấn lại ‘Thứ vũ khí có thể hủy diệt cả thế giới’”

Sylvia nói trong khi rút ra một thứ gì đó trông như là đồ vật ma pháp.

“... Vật đó là gì vậy?”

“Ngươi là một người thông minh, cho nên ngươi có thể đoán được vật này dùng để làm gì rồi đúng không? ‘Barrier Killer’ — Gọi vừa này chắc cũng đủ để cho ngươi biết ta sắp làm gì tiếp theo.”

Vậy nghĩa là...

“Nhóm của các ngươi tìm cách đột nhập chỗ này để chôm món vũ khí đó phải không?”

“Không sai. Có một bình khí ma pháp rất mạnh mẽ được đặt ở trong căn nhà kho này. Nếu đúng theo như lời đồn, thứ vũ khí này là thiên địch của đám dân làng Hồng Ma.”

Rốt, rốt cuộc trong đó có thứ vũ khí gì vậy...?

“Thế nhưng, ta có nghe kể rằng rằng phong ấn này cũng rất đặc biệt và không ai có thể mở được nó. Đồng thời cũng không có ai biết phương pháp sử dụng vũ khí này cả.”

“Hmm? Không vấn đề gì cả. Món đồ pháp thuật mà ta có là thứ cực kì mạnh trong việc giải trừ các phong ấn ở thế giới ma quỷ. Nó có thể

phá được cả phong ấn của Chúa tạo ra... Huhm? Sao, sao lại kì vậy....."

Sylvia ngòì xồm trước cửa nhà kho với vật phẩm ma pháp trong tay và nói bằng giọng không thể tin được.

"Món đồ của ta hoàn toàn không có phản ứng gì cả!! Bản chất của phong ấn này không phải do ma pháp tạo ra, sao đây...! Ta, ta phải làm gì bây giờ...."

Sylvia nắm món đồ pháp thuật trong tay với vẻ bối rối.

Tôi nhìn cái phong ấn ấy từ bên cạnh. Mặt trên là một màn hình cảm ứng với bàn phím có đầy đủ tất cả các chữ cái, con số và các phím mũi tên.

Tôi cảm thấy rất quen thuộc với những chữ hiện trên màn hình cảm ứng đó.

"Mã Konami ...? Như thế nghĩa là gì, không lẽ nó muốn mình nhập mã Konami vào ư?"

(Edit: Mã Konami là một đoạn cheat rất nổi tiếng trong mấy game của Konami, điển hình như là thêm mạng trong Contra :v, cụ thể là cụ thể đoạn cheat là "↑↑↓↓←→←→BA ")

"Người, người có thể đọc được ngôn ngữ cổ xưa!?"

Sylvia há hốc miệng ra.

Ngôn ngữ cổ đại? Tôi không biết cô đang có ý gì cả.

Không phải đây đơn thuần chỉ là tiếng Nhật sao?

Mã Konami chỉ đơn giản là mã Konami thôi.

Mã này có xuất sứ từ một công ty game nổi tiếng ở Nhật Bản – Konami.

“Không, đây là ngôn ngữ từ đất nước của tôi. Mã Konami là một mã ăn gian mà ai cũng biết cả, và cái màn hình này đang yêu cầu tôi nhấp nó vào ô trống này....”

Nói đến phân nửa, tôi chợt nhận ra là mình đã lỡ mồm và muốn lấy tay chặn họng mình ngay, nhưng cánh tay tôi đã bị Sylvia bắt được.

“Khả năng của người quả là ngoài sức tưởng tượng của ta. Không thể tin được là người có thể phá giải được phong ấn mà ngay cả ta và lũ Hồng Ma Tộc cũng đều bó tay....”

“Ta, ta cũng là một nhà thám hiểm, đừng có nghĩ rằng ta sẽ khuất phục trước Quân đội Quý vương một cách dễ dàng như vậy. người thấy con Đại tu sĩ hồi nãy không, cô ta có thể dùng phép hồi sinh cho nên có hù dọa giết ta thì cũng vô ích thôi...”

“Vũ lực không phải là cách duy nhất để ép người mở miệng đúng không nào? Hehe, ta sẽ dùng kỹ năng ngang ngựa với Succubus, để xem người có thể chịu được trong bao lâu?”

Trước khi Sylvia kịp nói xong, tôi liền đánh vào mã Konami mà không nghĩ ngợi gì nhiều.

Với một tiếng kêu máy móc — Cánh cửa nặng nề mở ra.

“... Thật là, vậy mà người cũng dám tự nhận mình là đàn ông à? Xì, thôi khỏi, giờ ta cũng không có nhiều thời gian. Trong này có vẻ tối đấy, để xem phía trước có gì nào?”

Sylvia tìm kiếm vật gì đó có thể dùng làm đuốc trong khi nhìn vào bên trong nhà kho.

Ngay lúc này, lưng của cô ta không một chút phòng bị nào cả.

... Tôi mặc dù không có bất kì vũ khí nào trong tay, nhưng như vậy thì quá là bất cần.

Dù sao thì phương thức tấn công bằng tay không tôi chỉ có mỗi chiêu [Drain touch].

“Hmm? Không lẽ lúc chạy trốn họ tiện tay tắt hết đèn sao? Không còn cách nào khác cả, mặc dù khả năng nhìn xuyên đêm của ta không tốt cho lắm khi mọi thứ trong này đều mờ mịt như vậy....”

Tôi bỗng nhận ra rằng trong tình huống này mình không cần phải đánh nhau làm gì cả.

Tôi lén lút tiến lại phía sau lưng Sylvia.

“Này, người có mang theo thứ gì có thể dùng làm vật phát sáng không....”

Từ ngay phía sau—

Bụp.

“Eh?”

— Tôi đẩy Sylvia vào phía trong căn nhà kho tối như mực nằm dưới đất.

Phần 2

“- !? - ! - -- !!”

Sylvia đang gào thét gì đó ở bên trong.

Ở phía bên kia cánh cửa được đóng lại lần nữa của gian nhà kho, truyền đến tiếng đập cửa rầm rầm.

“Kazuma! Anh có sao không?! Sylvia đâu rồi!”

Tôi quay lưng lại và thấy Megumin đang vội vàng chạy tới.

Yunyun và Bozucily chạy theo sau, có vẻ như Megumin cũng lôi họ tới đây.

“Mọi người tới trễ rồi, tôi đã nhốt Sylvia lại bên trong bằng một cú phản đòn nhẹ nhàng. Cánh cửa này hình như không thể mở được từ bên trong. Sau khi bị nhốt trong đó vài tuần, chắc hẳn cô ấy sẽ biết điều hơn một chút.”

Nghe thấy tiếng nguyên rủa nhỏ vang ra từ phía bên trong, Megumin trông có chút sợ hãi.

“Anh, anh nhốt cô ta lại ở bên trong đó ư!? Chắc là không sao đâu, cô ta có thể cũng không biết cách kích hoạt cái vũ khí đó. Xét cho cùng, cũng chưa có ai biết được cách khởi động thứ vũ khí đó cả. Nhưng quả thật, ai mà ngờ được rằng Sylvia có thể giải trừ cái phong ấn đó.”

.... Tôi sẽ không đề cập gì đến sự thật rằng cái phong ấn đó là do tôi mở ra.

“N, Nhốt cả Boss của Quân đội Quý vương ở bên trong... Thật, thật là một cách chiến đấu đầy tàn nhẫn....”

Darkness nói một cách đầy cảm thông trong khi tiếp tục nhìn cánh cửa vẫn còn đang tiếp tục bị động lên bởi Sylvia.

“Ngay cả Sylvia đã thoát khỏi tay chúng ta biết bao nhiêu lần mà cũng bắt giữ được, làm tốt lắm anh bạn người ngoài à.”

“Nhóm người này đánh bại ba tên Boss của Quý vương trước đó, bây giờ họ lại hạ gục Sylvia thì cũng không có gì là lạ cả.”

Người dân làng Hồng Ma tụ tập chung quanh tôi tiếp tục khen ngợi không hết lời.

“Này Kazuma, không phải cái nhà kho này có chứa đầy vũ khí nguy hiểm sao? Liệu có ổn không khi nhốt ả Youkai ở trong đó?”

Dân làng Hồng Ma Tộc trả lời khi nghe thấy Aqua nói.

“Không sao đâu, không sao đâu, ngay cả chúng tôi còn không biết cách sử dụng thứ vũ khí đó thì còn khuya Sylvia mới biết dùng.”

“Đúng vậy đấy. Nếu mà Sylvia kích hoạt được thứ vũ khí đó, tôi sẽ trồng cây chuối đi một vòng quanh làng.”

“Được thôi, vậy bây giờ đi nhậu thôi nào.”

“... Này, có phải họ có cố tình làm như vậy không? Không lẽ làng Hồng Ma Tộc toàn những người cảm thấy không bao giờ hạnh phúc được trừ khi họ vướng vào rắc rối nào à? Không dựng được Flag là không chịu nổi sao?”

“Đừng, đừng nói như thế chứ, em không thể chối bỏ rằng người dân làng luôn thích tìm kiếm rắc rối, nhưng mà lần này sẽ không sao đâu. Anh xem, bên trong nhà kho bắt đầu trở nên yên tĩnh, có lẽ cô ta bị nghệt thở rồi thì phải?”

Lắng nghe kĩ kon, đúng là tôi không còn nghe thấy tiếng nguyên rủa của Sylvia nữa.

Tôi có linh cảm bất an, liệu mọi thứ có thật sự ổn rồi không?

Kể cả khi họ đã nói rằng không ai có thể kích hoạt được thứ vũ khí nằm bên trong...

“Hmm?... Này Kazuma, anh có cảm thấy mặt đất đang rung chuyển không?”

Darkness dẫm nhăm lên chân mình và hỏi.

“Khoan, chuyện này tệ rồi! Tôi cảm thấy có chuyện tồi tệ sắp xảy ra! Mọi người hãy nhanh chóng di tản khỏi chỗ này và....”

“Anh lại tính bày trò gì vậy hả Kazuma? Chúng ta vừa hạ gục được một Boss của Quý vương đúng không nào? Nè, thành công này đúng là do anh làm nên cả, nhưng mà chúng ta là một đội, vậy nên mọi người phải được chia đều tiền thưởng chứ nhỉ? Hehehe, liệu mình nên mua gì với số tiền thưởng từ việc hạ gục Sylvia đây?”

Khi thấy Aqua bắt đầu đếm gà trước khi trứng nở, tôi chợt nhận ra rằng — mọi chuyện đang trở nên ngày một tồi tệ hơn.

“Đồ ngốc kia, tại sao lần nào cô cũng bật Flag lên vậy hả! Này, Megumin, Darkness! Rút lui ngay! Không, phải nhờ dân làng Hồng Ma Tộc giúp chúng ta trở về Axel ngay lập tức....!”

Trước khi tôi kịp kết thúc câu nói, mặt đất liền nổ tung và bụi văng tung toé ra khắp nơi.

Dưới ánh sáng toả ra từ mặt trăng, người xuất hiện từ bên trong lớp bụi là....

“Ah hahaha! Thằng nhãi kia, người đúng thật là gan cùng mình!
Người nghĩ rằng ta thật sự đến đây để chôm món vũ khí đó sao! Tên
ta là Sylvia! Như người có thể thấy —”

Với phần dưới cơ thể của cô ta biến thành một cón rắn khổng lồ với
lớp vảy hợp kim sáng loá...

“Ta là một Boss của Quý vương với khả năng kết hợp với bất kì loại
vũ khí nào và bất kì thứ gì! Growth Chimera Sylvia!”

Với một tiến cười lớn, Sylvia phô trương chiến thắng của mình...

“Là ‘Mage Killer’! Cô ta nhập làm một với ‘Mage Killer’ rồi!”

Người dân làng Hồng Ma Tộc thốt lên.

Mage Killer?

“Aaaahhh, không xong rồi anh Kazuma! Mọi chuyện hỏng cả rồi!
Mau chạy, ngay, lập tức!”

Mặt của Megumin trở nên tái nhợt, và bắt đầu giật ồng tay áo của tôi
một cách hoảng loạn, trông con bé hoàn toàn khác với lúc trước.

Tuy nhiên, tôi vẫn còn một đám người làng Hồng Ma Tộc đang ở phía
sau lưng mình.

Họ chắc chắn có thể lật ngược được tình huống này --

“Này, đó là ‘Mage Killer’ đấy!”

“Không còn cách nào khác! Bỏ làng thôi!”

“[Teleport]!”

Hoặc là họ không có cách nào cả.

“Khoan đã Megumin, giải thích cho anh xem nào! Rốt cuộc Mage Killer là cái gì vậy! Thứ đó thật sự đáng sợ đến vậy ư? Lẽ nào vũ khí đó có thể thật sự huỷ diệt thế giới hả!?”

Tôi nhìn từ khoé mắt thấy mọi người dân làng Hồng Ma Tộc đang chạy tứ tán trong khi tôi lắc mạnh vai của Megumin, con bé không giỏi cho lắm trong chuyện giải quyết vấn đề khẩn cấp.

“Thứ vũ khí có thể huỷ diệt thế giới không phải là thứ trông giống cái kia đâu... ! Nhưng mà vật Sylvia nhập vào bản thân mình cũng nguy hiểm ngang ngửa như vậy, thứ vũ khí được mệnh danh là ‘Mage Killer’...!”

Yunyun giải thích với gương mặt tái nhợt.

“Đó là một vật có đặc tính hoàn toàn kháng ma pháp, thứ được coi là khắc tinh đối với người Hồng Ma Tộc. Một món vũ khí chuyên dùng để giết các pháp sư!”

-- Thôi xong rồi.

Phần 3

Để ẩn náu, mọi người dân làng Hồng Ma Tộc đều chạy lên đồi Chúa Quý, nơi rất nổi tiếng dành cho các cặp đôi, và từ đó nhìn xuống ngôi làng đang bị lửa tàn phá.

“Ngôi làng....bị thiêu cháy.....”

Tôi nghe được có ai đó thốt ra câu này. Quay lại thì thấy một cô bé mang một miếng che mắt với kiểu dáng giống hệt với Megumin, đang

nhìn làng của mình bị thiêu cháy trong khi nói bằng một giọng thảm thương.

Sylvia sau khi biến thành một con Lamira thả ra lửa, ra tay nhấn chìm toàn bộ làng Hồng Ma Tộc trong biển lửa.

Hầu hết người dân làng đều có thể dùng phép dịch chuyển tức thời.

Mặc dù không hề có thương tích gì, nhưng mà nhà cửa của họ bây giờ tất cả đã chìm trong biển lửa.

Trái tim tôi đau nhói khi chứng kiến cảnh tượng này.

Chỉ, chỉ vì tôi mở cái phong ấn đó thôi sao?

Không, trong tình huống đó tôi bị buộc phải làm vậy.

Hơn thế nữa, tôi chỉ làm vậy khi biết rằng không ai có thể kích hoạt để dùng nó làm vũ khí....

“Nhưng làm sao mà Sylvia lại có thể mở cái phong ấn đó được cơ chứ?”

Tôi giật mình khi nghe thấy có người đặt câu hỏi này.

“Chẳng lẽ cô ta dùng một món đồ vật ma pháp nào đó để giải trừ phong ấn? Nhưng mà mặc cho vật phẩm chuyên phá phong ấn nào đi nữa thì cũng không thể có tác dụng lên phong ấn đó được...”

Sau khi nghe câu này, tim tôi đập một cách điên cuồng trong khi nhìn xuống ngôi làng đang bị tàn phá...

“Dù thế nào đi chăng nữa, chúng ta giờ chỉ còn cách bỏ làng thôi. Phải chúng kiến Quân đội Quý vương làm gì tùy thích thì thật không cam lòng, thế nhưng núi xanh còn đó lo gì thiếu củ đụn.”

Trưởng làng nói bằng giọng trang nghiêm.

... Giờ tôi nên làm gì đây.

Bầu không khí đang hết sức nặng nề.

Trời ơi, không lẽ mọi chuyện xảy ra đều do tôi sao?

Chẳng lẽ là do tôi đầu hàng quá dễ dàng và chấp nhận mở cái phong ấn đó ư?

“Này Megumin, không lẽ thật sự không có cách nào để chống trả lại Mage Killer à?”

“Như em đã nói lúc trước, cái tên nói lên tất cả, Mage Killer là một loại vũ khí chuyên dùng để tiêu diệt các pháp sư. Mọi phép thuật đều không hề có tác dụng nào lên nó. Em nghe kể rằng khi Mage Killer còn hoành hành trước đây, tổ tiên của tụi em đã phải dùng một thứ vũ khí khác cũng được phong ấn lại để tiêu diệt nó. Sau khi vượt qua được cuộc khủng hoảng đó, họ đã khôi phục Mage Killer để làm kỉ niệm và niêm phong lần nữa.....”

“Sao lại khôi phục một thứ vô cùng nguy hiểm với một lí do vớ vẩn như thế cơ chứ, bộ họ điên à!... Không, khoan đã, em vừa nói rằng có một loại vũ khí khác có thể đánh lại Mage Killer đúng không?”

Đúng rồi, trường hợp này phải “dĩ độc trị độc” mới được.

Để phòng ngừa trường hợp món vũ khí có cơ hội hoành hành, chắc hẳn phải có thứ vũ khí khác có thể dùng được trong gian nhà kho đó — thậm trọng như vậy là hợp lí. Bây giờ nghĩ lại thì mới hiểu được vấn đề.

Để đề phòng trường hợp tương tự xảy ra, tổ tiên của làng Hồng Ma Tộc chắc chắn phải lưu giữ lại thứ vũ khí có thể tiêu diệt Mage Killer.

Nếu đúng như vậy thì, với món vũ khí đó --

Con bé có vẻ đã đoán ra được chuyện tôi đang nghĩ tới.

“... Kazuma, hơi xui xẻo là cũng không ai biết cách dùng thứ vũ khí dùng để đánh lại Mage Killer. Hướng dẫn sử dụng đúng là được truyền lại, nhưng ngay cả trưởng làng cũng không thể đọc được....”

Megumin nói trong khi nhìn ngôi làng đang bị thiêu rụi.

Người dân làng Hồng Ma Tộc thông minh chắc chắn đã tính trước cả chuyện này.

Nếu pháp thuật trở nên vô dụng, thực sự chúng tôi đã bó tay.

So với tấm thân rắn đồ sộ thì Sylvia cao to cũng trở nên thật nhỏ bé.

Ngoại trừ Darkness ra thì ai bị nó đánh trúng chắc cũng bị nghiền thành cám cả.

... Không còn cách nào thật sao?

Ngay lúc này.

“Hmmp... Tôi sẽ làm mọi để dụ Sylvia đi sang chỗ khác. Với sự trợ giúp của dân làng Hồng Ma Tộc thì tôi không thể nào bị đánh bại một cách dễ dàng được.”

Người vừa thốt ra mấy câu ngu ngốc ấy là con Thập tự quân đầu đất của nhóm tôi.

“Cô đang nói vớ vẩn gì vậy? Cô không nhận ra tình huống vô vọng mà chúng ta đang lâm vào hay sao? Cô có khùng không? Ngay cả goblin còn biết rõ là không nên chiến đấu một cách vô ích trong tình cảnh này, bộ cô còn ngốc hơn cả goblin hả?”

“Anh, anh thật là —! Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này sau khi quay trở về Axel! Tôi vẫn còn nhớ rõ mấy câu chữ tồi tệ khác mà anh nói với tôi lúc trước! Còn nữa, tôi không định làm chuyện này mà không có kế hoạch đâu!”

.... Kế hoạch ư?

“Trong khi tôi cầm chân Sylvia, hai người có khả năng nhìn trong tối là anh và Aqua sẽ lên vào nhà kho ở tầng hầm và tìm cho bằng được món vũ khí đó.”

“... Nhưng mà không ai biết cách sử dụng cả! Không lẽ cô không nghe chúng tôi nói gì à?”

Tôi cũng không biết mình phải nói gì với cô ta nữa. Darkness giờ giọng quở trách:

“Dĩ nhiên là tôi có nghe. Nhưng mặt khác, chỉ cần biết cách dùng, không phải mọi vấn đề sẽ được giải quyết sao? Hành động tìm hướng giải quyết vẫn còn tốt hơn là thững thờ đứng đây mà không chịu làm

gì cả. Không cần lo lắng gì nữa, tôi không biết thứ vũ khí đó là gì, nhưng là một người thuộc dòng dõi quý tộc, tôi khá là quen thuộc với các loại vật phẩm pháp thuật. Tôi đã từng sửa cái máy ảnh ma thuật của cha tôi hồi trước bằng cách động cho nó mấy phát.”

Nghe mấy lời do bà cô quý tộc dốt ngoài sức tưởng tượng thốt ra, tôi bỗng cảm thấy chóng mặt.

“... Được thôi, hãy thử làm theo kế hoạch này.”

Làm tôi bất ngờ nhất chính là, đáng lẽ ra Megumin phải là người phản đối dữ dội nhất, chẳng hiểu sao con bé lại đồng ý.

“Tôi không ghét tình huống mà mọi sự sống còn đều tùy thuộc vào một kế hoạch duy nhất đâu!”

“Thật sự thì tôi còn khoái kế hoạch này nữa! Mặc dù cô là người ngoài, nhưng chuyện đó quả thật là tuyệt vời!”

Không dừng lại ở đó, ngay cả người dân làng Hồng Ma Tộc cũng bắt đầu đứng dậy tham gia.

Có vẻ bài phát biểu của Darkness đã làm rung động trái tim họ.

Nếu là thông thường thì tôi sẽ hoàn toàn từ chối tham gia một nhiệm vụ nguy hiểm như vậy. Thế nhưng gương mặt cô đơn của cô bé với miếng che mắt khi chứng kiến cảnh tượng xảy ra với làng mình đã khắc sâu trong trái tim, và tôi không có cách nào không nghĩ tới chuyện đó.

Khí thật, nếu tôi có thể xóa bỏ tội lỗi của mình bằng việc lên vào nhà kho để thu hồi món vũ khí đó thì....!

“Nè! Tên Boss của Quân đội Quý vương vẫn tiếp tục hoành hành ở trong làng, tại sao tôi lại phải làm một chuyện nguy hiểm như là lên lại vào làng cơ chứ! Không muốn! Sở trường của tôi là hỗ trợ mọi người từ một vị trí an toàn mà!!”

“Đừng làm nhảm nữa và đi theo tôi ngay! Tôi không thể nào làm chuyện này một mình được!”

Tôi kéo theo mình một Aqua đầy vẻ bất đắc dĩ và tiến thẳng về hướng gian nhà kho nằm ở tầng hầm....!

Phần 4

Với mục tiêu là dụ Sylvia đi chỗ khác, dân làng Hồng Ma Tộc xả ra hàng loạt các phép thuật khác nhau từ một khoảng cách khá xa.

Mỗi khi Sylvia tiến lại gần, mọi người ngay lập tức rút lui. Diễn hình của chiến thuật vừa đánh vừa lui.

Tuy vậy, mọi phép thuật đều không có tác dụng và Sylvia hoàn toàn không chịu thương tổn gì cả.

“Còn bao lâu nữa trước khi các ngươi chấm dứt màn chống cự vô ích này hả? Ta cứ nghĩ rằng Hồng Ma Tộc tụi bây phải khôn hơn thế chứ!”

Sylvia đang ướn éo phần cơ thể hợp kim sáng lóa của mình trong khi nhạo báng người dân làng.

Sylvia sau khi chuyển từ thế phòng thủ sang tấn công, trở nên quyết tâm ra sức tàn phá vùng đất này cho thoả sự tức tối mà cô ả tích tụ lại bấy lâu nay.

Nhưng mà người Hồng Ma Tộc vẫn tiếp tục giữ khoảng cách trong khi tiếp tục khiêu khích Sylvia cho nên cô ta cũng không làm gì được họ cả. Trông cô ta lúc này rất ức chế vì việc này.

Sylvia có thể vẫn chưa quen với phần thân kim loại giống rắn của mình, cho nên cử động rất là chậm chạp.

Trông rất bồn chồn, cô ta tiếp tục giận dữ và nhìn về phía dân làng với ánh mắt đầy sát khí.

Sylvia hít vào một hơi sâu và khắc lửa tấn công họ.

“[Teleport]!”

Cả nhóm biến mất ngay trước khi bị ngọn lửa nuốt chửng.

Người làm nhiệm vụ tấn công ở chung nhóm với người có thể dùng phép dịch chuyển tức thời. Sau khi niệm thần chú dịch chuyển xong, anh ta sẽ đứng bên cạnh và sẵn sàng dùng nó để giải cứu mọi người trong lúc nguy cấp.

Cảnh tượng đòn tấn công của Sylvia xém dính đối phương cứ tiếp tục tái diễn, làm cho cô ta càng ngày càng mất kiên nhẫn. Thế là cô ta chuyển hướng sang tấn công một người phụ nữ.

Ngay cả khi Sylvia bị những người khác tấn công bằng pháp thuật, cô ta cũng không chuyển mục tiêu của mình mà cứ tiếp tục nhắm tới người phụ nữ đó.

Sylvia đã chuyển sang chiến thuật đánh hạ đối phương từng người một.

Ngay lúc này đây, một người đàn ông chứng kiến cảnh này từ phía xa gào lên trong tuyệt vọng.

“Dừng, dừng lại đi Sylvia! Làm ơn! Xin đừng làm hại cô ấy!”

Sylvia đang nhắm tới một người phụ nữ mang theo mình thanh kiếm gỗ. Tôi vẫn còn nhớ rõ cô ta.

Cô ta dùng một phép thuật cao cấp cùng với Buzucoily để đẩy lùi cuộc tấn công của quân đội Quý vương đi chỗ khác.

Chẳng lẽ cô này là người yêu của Buzucoily sao?

Buzucoily gào về phía Sylvia, quỳ xuống đất và khóc lóc cầu xin lòng nhân từ trong khi tiếp tục chứng kiến Sylvia tiến lại gần người phụ nữ kia.

Nghe thấy tiếng van xin từ Buzucoily, Sylvia sung sướng cười to.

“Các người cũng giết chết thuộc hạ của ta mà, đây chỉ là báo ứng thôi! Đừng lo lắng, không chỉ mỗi con ả này đâu, mà cả người, gia đình của người— tất cả người dân trong làng này sẽ bị ta thiêu đốt!.. Chuẩn bị cầu kinh đi!”

Sau khi gần trở nên hoá điên bởi sự tra tấn từ người dân làng Hồng Ma Tộc, Sylvia trở nên phẫn chấn khi biết rằng cuối cùng mình có thể trả thù được. Cô ta phớt lờ lời cầu xin của Buzucoily và tiếp tục tiến lại gần người phụ nữ kia.

Khoé miệng của người phụ nữ mang theo thanh kiếm gỗ nhếch lên thành một nụ cười, và cô ta la lên về hướng Buzucoily với một vẻ mặt đau buồn:

“Hãy chạy đi, dù chỉ có một mình anh... Em sẽ dùng hết sức mình để chặn cô ta lại, nên anh hãy nhân cơ hội này mà chạy ngay đi!”

Này, đừng có nói như thế chứ.

Ánh mắt người phụ nữ đó lóe lên sự quyết tâm trong khi Sylvia tiến lại gần một gàn hơn.

“Sylvia, đây là con át chủ bài của ta! Hãy nhìn cho kỹ đây! Và....”

Người phụ nữ nói trong khi liếc nhìn về Buzucoily.

“Buzucoily... Xin anh hãy quên em đi, anh nhất định phải sống hạnh phúc đấy nhé...”

“Soketto! Làm ơn hãy dừng lại đi Sylvia! Soketto, anh sẽ không bao giờ quên em đâu....!”

Không, dừng lại! Khi thật, không!!!!

“Người trông rất là quyết tâm! Lại đây, lại đây và cho ta xem con át chủ bài của người là gì nào! Dù người có dùng phép nào đi chăng nữa thì ta cũng sẽ—.”

“[Teleport]!”

Trước khi Sylvia nói hết --

Soketto đã biến mất.

Buzucoily mới lúc trước còn biểu hiện một nét mặt đầy đau khổ, giờ đã đứng dậy như không có chuyện gì xảy ra, phủi bụi ở đầu gối mình và nhìn Sylvia một cách bình thản.

Ngay tại đỉnh điểm của màn kịch, mục tiêu đột nhiên trốn thoát.

Sylvia thì thầm với bản thân.

“Ta, thật sự căm ghét lũ dân làng Hồng Ma Tộc!”

... Tôi hoàn toàn thông cảm với cô về điểm này.

Phần 5

Một chàng trai Hồng Ma Tộc đứng trước Sylvia.

Nét mặt của anh ta trông khá là đau khổ.

“Thật là đáng tiếc khi mọi chuyện phải kết thúc như thế này Sylvia... ít nhất hãy để ta dùng tuyệt chiêu của mình để ahhhh! Nóng quá! Sao người dám xen ngang lời kịch ngẫu lời mà ta khó khăn lắm mới nghĩ được hả, thật là một hành vi bất lịch sự, Sylvia!”

Anh ta không kịp kết thúc câu nói thì Sylvia đã thở ra lửa. Không còn cách nào khác, chàng trai liền hoảng hốt nhảy sang chỗ khác để tránh nó.

“Ta không muốn kéo dài chuyện này nữa! Nếu người không muốn chiến đấu thì rút ra khỏi chỗ này ngay!”

Sylvia càng trở nên mất kiên nhẫn hơn sau khi bị dân làng Hồng Ma Tộc chơi khăm liên tục.

Cô ta không còn ở gần khu nhà kho nữa, cơ hội tới rồi.

Tôi thật sự muốn chuồn ra khỏi chỗ này ngay nhưng không thể làm thế được vì tôi là người gây ra chuyện này.

“Được rồi, đi thôi nào! Này Darkness, nếu có chuyện nguy hiểm xảy ra với dân làng thì tôi nhờ cả vào cô đấy! Dù người dân làng có mạnh

tới mức nào đi nữa thì họ vẫn chỉ là pháp sư thôi, họ không thể nào trốn thoát được khi đã cạn kiệt Mana.”

“Hiểu rồi, cứ để đó cho tôi!”

Darkness gật đầu chắc chắn. Megumin đứng kế bên cô ta—

“Em, em phải làm gì đây? Em không thể dùng phép dịch chuyển tức thời nên em cũng không thể kéo thêm thời gian cho mọi người....”

Cô bé nói với gương mặt lo lắng.

“Em là quân át chủ bài của nhóm chúng ta lúc khẩn cấp. Mage Killer chỉ không bị ảnh hưởng bởi ma pháp thôi đúng không? Phép thuật cao cấp có thể không có hiệu quả gì, nhưng vẫn chưa có ai thử dùng Explosion phải không? Biết đâu Explosion có thể có chút tác dụng lên nó cũng không chừng.”

Tôi dùng lí lẽ này và nói dối với Megumin.

Thật tình thì tôi hoàn toàn không định để cô bé sử dụng ma pháp của mình.

Tôi nghe được từ Yunyun rằng mọi chuyện sẽ trở nên rất tồi tệ nếu người dân làng phát hiện ra Megumin đã học chiêu Explosion.

Hiện giờ thì toàn bộ dân làng đang chiến đấu với Sylvia...

“Ahahaha, có chuyện gì vậy!?! Thôi nào, sao không dùng phép dịch chuyển tức thời của tụi bây đi chớ!”

“Khi thật, thần chú vẫn chưa niệm xong...! Này, tình hình ngày càng trở nên nguy hiểm! Chuyển động của Sylvia đang dần trở nên nhanh hơn!”

.... Sau khi quen dần với cơ thể mới của mình, Sylvia không còn bị dân làng dắt mũi nữa và bắt đầu chủ động chuyển sang thể tấn công.

“Kazuma, tôi sẽ đứng canh gác lối vào nhà kho, cho nên anh không cần lo lắng gì cả, cứ bắt đầu tìm kiếm bên trong đi.”

“Cô vẫn còn đang nói vớ vẩn gì thế hả, đi với tôi ngay!”

Tôi lôi bà cô Aqua vẫn còn đang bướng bỉnh tới phút chót và kích hoạt kĩ năng [hide] trong khi tiến qua cơn mưa thần chú.

Cuối cùng thì chúng tôi cũng vào được căn nhà kho đó và tiến vào sâu vào bên trong nhờ vào cái lỗ tạo ra bởi Sylvia.

Tôi quay lưng lại nhìn Sylvia thì thấy cô ta vẫn đang tiếp tục đuổi theo dân làng.

Lúc này cũng đã gần sáng rồi và phía bên kia đỉnh đồi ngày càng trở nên sáng hơn. Tuy nhiên, mọi thứ trong căn nhà kho thì vẫn tối đen như mực.

Tôi và Aqua đều có thể nhìn trong đêm nên cả hai chúng tôi cùng lao vào tìm kiếm món vũ khí đó.

“... Nè, chẳng lẽ chúng thật sự phải xem qua hết mớ đồ này à?”

Ở ngay trung tâm của căn nhà kho lúc này là một núi đồ pháp thuật mà không ai biết cách sử dụng chúng cả.

Thứ vũ khí đó có thể nằm trong này, nhưng làm sao để biết chính xác là món nào đây...

“Nè Kazuma, nhìn đi, nhìn đi!”

Thấy Aqua nhặt một món đồ nào đó lên và khoe, tôi cảm thấy bối rối.

Món này là...

“Chẳng phải cái này là Game Girl sao! Tại sao một hệ máy chơi game cầm tay cổ xưa như thế này lại nằm ở đây cơ chứ!” (Edit: Nhái Game Boy :v)

Cái máy chơi game này vốn dĩ rất là nổi tiếng vào cái thời trước khi tôi ra đời.

Aqua đặt nó xuống đất và bắt đầu lục lọi mớ đồ pháp thuật còn lại.

“Nếu có máy chơi game ở đây thì thẻ nhớ game cũng phải nằm đâu đây. Nè, nếu anh mà có kiếm được game Tetris thì nhớ đưa cho tôi nhé? Tôi sẽ cho anh mượn chơi ké sau!”

“Tôi có nói chúng ta tới đây để kiếm máy chơi game không hả bà nội kia! Cái mà tôi muốn là thứ vũ khí đó! Cái thứ đó nằm ở đâu mới được cơ chứ!.. Nhân tiện, có chuyện gì ở đây thế này? Tất cả mấy món này đều đến từ thế giới của chúng ta cả....”

Núi đồ pháp thuật này thực chất đều là máy chơi game được bán ở Trái Đất.

Quá khó cho một người nghiện game như tôi phải lờ mấy thứ này đi, nhưng mà tôi có việc cần phải làm. Và mấy món này nhìn giống như là đồ giả mạo vậy.

Giống như là được làm bởi một tay nghiệp dư cố tình sao chép bề ngoài của mấy cái máy chơi game này.

Aqua đột nhiên kiếm được một vật khác nằm ở góc phòng và vẫy tay ra hiệu cho tôi.

“Nè Kazume, xem tôi kiếm được gì này.”

Aqua nói trong khi đưa cho tôi xem một cuốn sổ ghi chú.

Tôi tới bên cạnh cô ta và đọc nội dung của cuốn sổ tay đó.

Thứ mà người Hồng Ma Tộc gọi là ngôn ngữ cổ đại thực chất là....

.... Đúng vậy, cuốn sổ tay được viết bằng tiếng Nhật.

Aqua bắt đầu đọc lớn nội dung được viết trong đó —

“— Ngày 0 Tháng X. Tiêu rồi, bí mật của toà nhà này đã bị lộ ra ngoài, nhưng may thay họ vẫn không biết được thứ mà mình đang định làm. Nếu mà họ biết được tôi dùng ngân sách để chế tạo game, không biết họ sẽ trừng phạt tôi như thế nào đây....”

Hoá ra là thế, mọi chuyện đã rõ rồi.

Toà nhà được xây bởi một người Nhật nào đó vô tình bị gửi tới thế giới này trước tôi.

Đó là lí do tại sao cái cổng bên ngoài lại đòi mã Konami.

Nếu như thế thì chắc hẳn phải có manh mối nào đó trong cuốn sổ này.

“— Ngày 0 Tháng X. Một quan chức cấp cao đột nhập vào thánh địa của tôi và vắn hỏi mục đích của mấy cái máy chơi game cầm tay này là gì. Không đời nào tôi khai thật rằng chúng là đồ chơi được. Và thế là, với một gương mặt hết sức nghiêm túc, tôi nói với hắn ta rằng đây là những vũ khí có thể huỷ diệt thế giới này. Một nữ đồng nghiệp của

tôi khép nép bật công tắc của máy chơi game lên, và bị giật mình bởi tiếng khởi động của nó. Cô ta lúc nào cũng cư xử nóng nảy cả, sao lại đi sợ một cái máy chơi game cầm tay được chứ nhỉ!?”

....?

Tôi bắt đầu cảm thấy không ổn khi đọc tới đây.

“— Ngày 0 Tháng X. Họ tặng ngân sách cho việc nghiên cứu của tôi, và họ yêu cầu tôi chế tạo vũ khí để chiến đấu với quân đội của Quý vương. Heyaa, kể cả khi mấy người có yêu cầu như vậy thì chắc gì tôi làm được chứ. Không phải là tôi đã tạo thêm vô số thứ nhờ vào kỹ năng ăn gian có được sau khi đến thế giới này sao? Cống hiến của tôi đối với quốc gia không phải là đã đủ vĩ đại rồi à. Tôi không thể nào làm được kể cả khi mấy người ép buộc. Tôi cố nói với họ bằng một gương mặt nghiêm túc “Chiến tranh không mang lại thứ gì cả...”, nhưng người phụ nữ đồng nghiệp tát vào mặt tôi thật mạnh và nói rằng tôi có được công việc này cũng là nhờ sự hiện hữu của Quý vương. Thật tình thì nói như vậy cũng đúng, nhưng mà tôi phải chế tạo thứ gì để chiến đấu với quân đội của Quý vương đây?”

Đúng là có gì đó không ổn rồi.

Tôi cảm thấy mình đã đọc cái giọng văn ‘tới đâu hay tới đó’ này ở đâu đó trước đây rồi.

Aqua tiếp tục đọc.

“— Ngày 0 Tháng X. Tôi muốn chế tạo ra một người máy khổng lồ. Thứ gì đó có thể biến hình và kết hợp lại với nhau được. Sau khi tôi nộp đề án, họ nghĩ rằng tôi đang trêu tức họ. Tôi bị họ giáo huấn.

Nhưng mà tôi vốn vô cùng nghiêm túc. Trong lúc tức tối, tôi nói rằng chúng ta chỉ việc chế tạo một vũ khí khổng lồ có khả năng kháng cự lại ma pháp là được. Bất ngờ thay, đề án đó lại được chấp thuận. Cái quý gì thế, có vậy mà cũng đồng ý à? Nếu mà mấy người kêu tôi vẽ thiết kế cho vũ khí này, tôi nên lấy cái gì để tham khảo nhé... Oh? Có một con chó đang lang thang ở đằng kia. Thế thì ta chọn người vậy. Tôi sẽ đặt tên cho cái vũ khí hình dáng con chó này là 'Mage Killer'."

Vũ khí có hình dáng của chó ư?

"-- Ngày 0 Tháng X. Sau khi tôi nộp bản thiết kế, bọn họ đều khen ngợi và nói 'Tôi hiểu rồi, một con rắn à, đúng là tốt hơn thứ gì đó có chân nhiều. Một ý tưởng tuyệt vời'. Eh, thật ra là tôi vẽ con chó mà. Tôi biết là kĩ năng vẽ của mình rất tệ, nhưng mà nếu nhìn kĩ lại thì đây là giống chó thân dài... Xem xét kĩ lại thì... thật sự đúng là tôi đã vẽ một con rắn!"

.....

"-- Ngày 0 Tháng X. Chúng tôi tiến hành thử nghiệm. Hmm, chuyển động được à? Mặc cho nó có chuyển động được đi chẳng nữa thì cũng không có đủ pin để duy trì được. Chúng tôi thử đem vũ khí này đi đánh quân đội của Quý vương nhưng chỉ trong chốc lát thôi là lại hết pin. Nhưng dù sao thì lũ quý đó cũng bị dọa một phen hết hồn. Chóp lấy cơ hội này tôi liền nói 'Còn quá sớm để cho loài người dùng thứ vũ khí này' và niêm phong nó lại ở đây. Món vũ khí không thể di chuyển được vì không còn pin nữa, nhưng nó có thể dùng làm nguyên liệu để tạo ra một thứ vũ khí có thể kết hợp với loài Chimera, tạo thành một thứ vũ khí sống có thể dễ dàng sai khiến. Lúc đó vũ khí

này sẽ không còn phụ thuộc vào nguồn năng lượng nữa, điều đó sẽ thật tuyệt vời.”

Ah, tôi hiểu rồi.

Tên viết cuốn sổ tay này cũng chính là kẻ làm ra món vũ khí kia.

“— Ngày 0 Tháng X. Vũ khí tiêu diệt Quý vương cuối cùng hoàn tất. Tôi nói như vậy thôi, nhưng nó thực chất chỉ là con người đã qua biến đổi. Chúng tôi kiểm mấy người tình nguyện sẵn sàng trải qua phẫu thuật để chỉnh sửa cơ thể, kết quả là có nhiều người tình nguyện tới nỗi phải rút thăm để chọn người. Liệu mấy tên này có thật sự hiểu phẫu thuật biến đổi người là gì không? Sau khi giải thích cho họ hiểu cuộc phẫu thuật này sẽ giúp họ nâng khả năng làm pháp sư của mình lên mức tối đa thì mấy tên tình nguyện này bắt đầu có yêu cầu kì cục như là ‘Tôi muốn có cặp mắt màu đỏ’, ‘Tôi muốn có một biểu tượng đặt biệt cho bản thân’. Không lẽ mọi người trong đất nước này có vấn đề về não hết ư?”

Nói cho đúng ra thì tôi cảm thấy mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối hơn nếu có thêm nhiều người có khả năng viết mấy điều vô lý như trong cuốn sổ ghi chú này.

“— Ngày 0 Tháng X. Phẫu thuật biến đổi cơ thể đã hoàn tất. Cái lũ đó giờ lại bắt đầu yêu cầu mấy thứ vớ vẩn như ‘Thưa chủ nhân, xin hãy ban cho chúng tôi một cái tên mới’. Chủ nhân quái gì ở đây, và mấy người còn tính kéo dài trò này tới khi nào đây? Thật là phiền phức, cho nên tôi quyết định chọn đại mấy cái tên hết sức ngẫu nhiên. Đã vậy bọn này lại còn trở nên vui mừng nữa chứ, khiếu thăm mỹ của mấy người có vấn đề gì không vậy? Tuy nhiên, nhóm người này trở

nên mạnh, rất mạnh nữa là đẳng khác. Mấy sếp ở trên khen ngợi tôi hết lời và còn giao cho tôi một vị trí quan trọng nữa. Kể từ ngày mai, tôi là giám đốc của viện nghiên cứu và phát triển. Nói thật thì tôi không muốn mấy cái chức vị này và muốn được hưởng nhiều quyền lợi hơn. Hừ, dù sao đây cũng là cơ hội hiếm có nên tôi sẽ đặt cho nhóm người này một cái tên. Bởi vì mắt của họ có màu đỏ cho nên tôi sẽ gọi họ là “Hồng Ma Tộc” vậy. Người phụ nữ đồng cấp bắt bẻ tôi rằng cái tên đó thật quá bình thường. Khi thật, con dĩ đó đúng thật là...”

“Này!”

Tôi không thể nào không la lên được khi nghe tới mấy từ này. Aqua dùng đọc lại và nhìn tôi.

“Ah, cho tôi xin lỗi, xin hãy tiếp tục đọc.”

Người Hồng Ma Tộc là con người đã qua phẫu thuật biến đổi cơ thể ư?

Một vấn đề nghiêm trọng như thế này lại được nhắc tới một cách nhẹ nhàng như vậy.

“-- Ngày 0 Tháng X. Bọn Hồng Ma Tộc cứ léo nhéo đòi tôi tạo cho bọn họ một khắc tinh có thể chiến đấu lại bọn chúng — một thứ vũ khí như là ‘Mage Killer’ vậy. Heya, không phải là tôi đã nói rằng cái thứ đó không di chuyển được sao? Đồng thời, vũ khí này không được tạo ra để làm khắc tinh cho mấy người, nó không có đủ pin để mà chạy... Nhưng mà dù tôi có giải thích như thế nào thì bọn chúng cũng không chịu nghe lời. Mấy người đã già lắm rồi, vậy sao vẫn còn trong thời kì nổi loạn của tụi con nít vậy. Tôi không thể nào chịu nổi bọn

này nữa, cho nên tôi tạo một món đồ tạm bợ... Tôi chỉ nghĩ rằng mình sẽ làm một món đồ dỏm, nhưng không hiểu bằng cách nào mà tôi lại làm ra một thứ cực kì mạnh. Đây mới đúng thật sự là món vũ khí có thể huỷ diệt thế giới này. Nó có hình dạng giống như một khẩu Railgun vậy, mặc dầu nguyên tắc vận hành của nó không liên quan gì đến điện từ trường cả. Tôi không thể nghĩ ra cái tên khác nào hay hơn, cho nên để tiện gọi món vũ khí này, tôi sẽ đặt tên cho nó là 'Railgun (giả)'."

(Edit: Railgun là khẩu súng sử dụng trường điện từ cực mạnh để tăng tốc cho viên đạn và bắn nó ra khỏi nòng với vận tốc cực lớn. Có lẽ tác giả đang nhái skill của Misaka trong Series To Aru :v)

... Đúng là không phải vấn đề nghiêm trọng gì cả.

"-- Ngày 0 Tháng X. Raigun (giả) thật sự đúng là ấn tượng, quá ấn tượng. Ấn tượng tới mức nó làm tôi phát sợ. Đáng ra nó chỉ là một loại vũ khí để nén Mana lại và sau đó bắn ra, nhưng mà sau khi lũ Hồng Ma Tộc ấy thử nghiệm nó, sức công phá của nó làm tôi ngạc nhiên. Cái gì thế này, thật là đáng sợ. Nó đúng là nguy hiểm thật nhưng mà không dùng lâu được. Bởi vì vũ khí được làm từ các bộ phận ngẫu nhiên cho nên sẽ hư chỉ sau vài lần sử dụng. Sẽ thật là tồi tệ nếu có kẻ nào dùng nó cho mục đích xấu, tốt hơn hết cả là giấu nó lại ở đây... Tôi quên nói là cái thứ này hơi dài, chiều dài của nó vừa phải để dùng làm giá phơi đồ... Oh thôi, tiêu mình rồi, mấy tên sếp ở trên bắt đầu ủng hộ chế tạo vũ khí này sau khi người Hồng Ma Tộc thử nghiệm thành công. Giờ tên đó còn muốn đầu tư một khoản tiền lớn để tạo ra vũ khí này ở kích thước lớn hơn và có thể di chuyển được. Bộ mấy người nghĩ là làm ra nó dễ lắm à?! Liệu trong hộp sọ

của mấy người chỉ có nước thôi sao? Thôi cho qua đi, dù sao đây cũng không phải là vấn đề của mình.”

... Giò tôi đã chắc chắn rồi.

“Mọi ghi chú đều kết thúc ở đây... Này, tôi nghĩ rằng mình đã thấy nét chữ này ở đâu đó lúc trước rồi.”

Chữ viết tay này là của nhà khoa học đã xây dựng pháo đài huỷ diệt và sau này trở thành một mớ xương ở bên trong đó.

Từ nội dung của cuốn sổ tay này thì thứ kế tiếp mà ông ta sẽ làm ra chính là cái pháo đài huỷ diệt nọ.

“Nói mới nhớ, không phải anh cũng đọc một cuốn sổ ghi chú trong cái pháo đài huỷ diệt đó đúng không? Chữ viết tay của nó giống hệt như trong này vậy?”

Aqua vỗ tay lại khi nhận ra điều này.

Cái cô này, không lẽ cô ta có thêm kĩ năng vô dụng nào đó như là kiểm tra chữ viết tay đấy chứ?

... Không, khoan đã nào.

“Này, cuốn sổ ghi chép nằm ở trong pháo đài huỷ diệt, nó cũng được viết bằng tiếng Nhật à?”

“Đúng vậy đấy!”

“Đúng cái đầu cô ấy! Tại sao cô không nói cho tôi biết một chuyện quan trọng như thế sớm hơn hả!?”

“Nhưng, nhưng mà anh có hỏi đâu!”

Câu nói của Aqua làm tôi phải ôm đầu mình lại.

“Khi thật, hoá ra mọi thứ là như vậy! Người đã ra cái chuỗi rắc rối này cũng là một tên ăn gian khác do cô gửi tới đây. Cổ Pháo Đài Hủy Diệt Di Động, Mage Killer, mấy tác phẩm của tên đàn này thật là ahhhhh! Con kia! Đừng có tiếp tục gửi người tới thế giới này một cách vô trách nhiệm như vậy nữa!.. Ah! Khoan đã!”

Tôi la lên và đột ngột dừng lại. Aqua nghiêng đầu về một bên ra vẻ thắc mắc.

“... Eh, tôi không hề nhận ra vấn đề này lúc trước nhưng mà – thật sự là cô bao nhiêu tuổi vậy. Lẽ nào cô đã là nữ thần từ trước khi cái thành trì huỷ diệt đó được xây lên sao?”

Bộp – Cuốn sổ tay nằm trong tay Aqua rơi xuống đất.

“.... Nè, Kazuma, làm sao anh lại có thể đi hỏi tuổi của một nữ thần được cơ chứ? Cẩn thận, bằng không thì anh sẽ bị trời phạt đấy biết chưa?.. Để tôi giải thích cho anh hiểu rõ, thời gian trôi đi rất chậm ở trong căn phòng mà tôi với anh gặp nhau lần đầu. Điều đó có nghĩa là tuổi của tôi hoàn toàn khác so với khái niệm tuổi tác của anh. Nếu anh hiểu rồi thì đừng bao giờ hỏi câu này nữa. Anh thật sự sẽ bị trời phạt nếu còn hỏi lại lần nữa đấy, Satou Kazuma.”

Aqua nói bằng giọng nghiêm khắc. Tôi rên bằng một giọng nhỏ.

“Tch, đúng là bà già....”

“Anh vừa nói cái gì hả! Anh dám nói ai là bà già hả. Không phải tôi vừa nói là thời gian trôi đi rất chậm ở chỗ đó, cho nên anh chuyển

cách xưng hô lại ngay. Tôi chỉ sống lâu hơn anh có một chút thôi ahhhh!”

Trước mắt toàn những thứ làm cho một người nghiện game như tôi muốn mang hết về nhà mình. Tuy nhiên, đây không phải là lúc để làm chuyện này.

“Khi thật, khẩu Railgun đó nằm ở đâu cơ chứ? Vì nó dài như cái giá đỡ quần áo nên tôi cứ nghĩ là mình sẽ kiếm ra được ngay—!”

Tôi lục tung núi đồ nội thất lên để kiếm cho bằng được Railgun (giả) đó.

“Nè Kazuma, dòng chảy thời gian ở Nhật Bản, ở thiên đường và ở thế giới này là hoàn toàn khác nhau. Chẳng hạn như một tháng ở Nhật chỉ bằng một giờ đồng hồ ở trên thiên đường, nhưng lại là một vài tháng ở thế giới này. Cho nên tuổi của tôi... Này, anh có nghe tôi nói không đấy!”

Từ nãy tới giờ Aqua vẫn không ngừng giải thích.

“Chuyện đó không quan trọng! Chúng ta cần phải kiếm cho được khẩu Railgun đó! Giúp tôi tìm kiếm đi! Vật đó là một thứ dài như sào phơi quần áo ấy....”

... Dài như sào phơi quần áo ư?

Súng?

Khoan nào, không phải là tôi có thấy một thứ giống như vậy ở đâu đó trong làng mấy ngày trước sao?

Đúng rồi, ở chỗ tiệm may quần áo của lão già tên là Chekera—!

“Này Aqua! Tôi nhớ ra rồi, cái vũ khí đó hiện giờ đang ở....!”

Tôi la lên và quay lại thì thấy...

Ding Ding!

“Ha, hóa ra thứ này vẫn còn chạy được, tôi chỉ cần dùng phép thuật để thay thế pin, thật không ngờ là nó chạy được rồi. Liệu có bao nhiêu thẻ game ở đây chạy được trên máy này nhỉ? Tôi sẽ cố mang về càng nhiều càng tốt....”

Tôi cầm lấy cái máy chơi game cầm tay mà không nói một tiếng nào rồi dùng sức vung cánh tay...

“Đừng có chơi game nữaaaaaa !!”

“Wahhhh! Cái Game Girl của tôi!”

Phần 6

Tôi chạy hết sức mình trong ngôi làng đang bị lửa thiêu cháy.

.... Tiếng làm nhảm của Aqua vẫn văng vẳng bên tai.

“Trả lại đây! Đưa lại cái Game Girl của tôi lại ngay! Anh không thể nào kiếm được cái thứ 2 ở thế giới này! Đền cho tôi đi! Khi quay trở về Axel, anh phải đền bù lại cho tôi với toàn bộ số tiền thưởng mà mình có được! Dựa vào độ hiếm có của nó, thì ba trăm triệu vẫn có thể coi là rẻ chán!”

“Cô đã nói xong chưa!? Đây không phải là lúc để làm chuyện này! Và món này dù sao cũng không phải là của cô! Cô già hơn tôi biết bao nhiêu tuổi, sao cô lại có thể nói những thứ trẻ con như vậy được!?”

“Anh đúng là gan tày trời, tôi đã nói biết bao nhiêu lần các nữ thần đều trẻ mãi không già! Tôi sẽ làm cho anh phải cảm thấy hối tiếc vì đã dám xúc phạm nữ thần nước! Tôi sẽ nguyện rửa anh, nước bồn cầu tiêu của anh sẽ không trôi và nước anh tắm sẽ hoá đá!”

Trên đường đi phải ứng phó với con mắt Aqua đang thốt lên mấy lời nguyện kì cục, chúng tôi cuối cùng cũng tới được cửa hàng may đó.

Ở trong sân vườn, khẩu súng săn màu bạc được đặt trên giá đỡ đồ giặt, tỏa ra màu kim loại sáng bóng.

Tôi cảm thấy muốn giết ra cái người đã sáng chế ra Cổ pháo đài hủy diệt di động, Mage Killer cùng với món đồ này.

Và một thứ nguy hiểm như vậy làm gì ở đây thế này, làm ơn cất giữ nó cho đúng chỗ giùm cái!

Cái làng này cũng thật là gan to tày trời, tôi thật muốn dạy cho họ cả một ngày trời về việc dùng vũ khí nguy hiểm làm sào phơi đồ.

Cái thứ đó dài hơn ba mét.

Tôi muốn nhặt nó lên nhưng không thể nào làm chuyện này một mình được, cho nên tôi phải yêu cầu sự trợ giúp từ Aqua.

Có một thứ gì đó khá cồng kềnh ở phần báng súng, có thể là một cơ chế đặc biệt dùng để hấp thụ Mana.

Ông ta nghĩ ra cái tên Railgun một cách tự nhiên, nhưng vật này giống như là vũ khí đến từ tương lai vậy.

“Được rồi, giờ chỉ việc vác thứ này về cho người làng Hồng Ma Tộc... Hmmm?”

Tôi cảm thấy có gì đó rất lạ và tim tôi bắt đầu đập mạnh lên.

Đột nhiên mọi tiếng nổ khắp chung quanh đều biến mất.

Tôi quan sát mọi phía với vẻ không tin được.

Dù tôi có ở bất kì vị trí nào trong làng thì tôi vẫn có thể trông thấy thân hình khổng lồ của Sylvia.

Ở đằng xa, cô ta đang đứng sững như trời trồng.

Phần 7

Tôi lặng lẽ vác khẩu súng lại gần chỗ Sylvia...

Và thấy cô ta đang đứng tại chỗ với nét mặt vô cảm.

Trước mắt cô ta lúc này là—

“Không phải đó là Yunyun sao!? Con bé tính làm gì ở đằng kia vậy...!”

Nhìn kĩ hơn thì tôi có thể thấy cô bé đang đứng trên một tảng đá và mặt đối mặt với Sylvia.

Khi thấy chỉ có một mình cô bé đứng đó, tôi hiểu được tình huống ngay lập tức.

Những người dân làng khác đã xài hết Mana của mình.

Những đây không phải là lý do duy nhất làm mọi người trong làng tập trung nhìn cô bé.

“Yunyun...!”

“Yunyun con bé đó..!”

“Con gái của trưởng làng, cô bé... !”

Người dân làng Hồng Ma Tộc nhìn Yunyun với ánh mắt đầy ngưỡng mộ, giống như là họ đang chứng kiến cảnh tượng người anh hùng mà họ yêu quý ra tay vậy.

“Không lẽ mặt trời lại mọc ở hướng Tây rồi sao? Con bé Yunyun mắc cỡ không bao giờ dám tự giới thiệu mình giờ lại.....”

Tôi nuốt nước miếng trong khi tiếp tục im lặng theo dõi tình hình với Aqua.

Sylvia cười một cách kiêu căng trong khi tiến lại gần.

Cô ta chắc hẳn cảm thấy quá đủ với trò khiêu khích của người dân làng rồi, liệu cô ả có sập bẫy lần nữa không nhỉ?

Thắc mắc của tôi bị xoá bỏ ngay khi nghe thấy câu nói của Sylvia và thứ mà cô bé Yunyun đang chìa ra phía trước.

“... Vậy quả thật đúng là trên thẻ nhà thám hiểm của nhà ngươi không có phép Teleport... Liệu có khôn ngoan không khi ngươi tình nguyện cho ta thấy rằng là mình không thể dùng phép ấy để trốn thoát?”

Tôi không nghe được toàn bộ đoạn hội thoại, nhưng mà tôi có thể đoán được phần còn lại của nó.

Sylvia chắc hẳn đã cảm thấy chán ngấy vì bị dân làng Hồng Ma Tộc dắt mũi quá nhiều sau khi họ cứ liên tục dùng phép [Teleport] trước khi đòn tấn công cô ta đánh trúng.

Còn thì Yunyun lại tự nhiên xuất hiện với thông tin là cô bé không thể dùng phép [Teleport] để thoát thân được.

Và Yunyun lúc này cũng đang đứng kế bên miệng vực nên không có đường nào để trốn thoát cả.

Nếu cô bé nhảy xuống và lao về phía những người đi cùng đang quan sát ở một khoảng cách xa, Sylvia có thể chặn đường cô bé một cách dễ dàng.

Ngay cả khi cô bé muốn thu hút sự chú ý của Sylvia thì cũng không nên làm quá như vậy...

Tôi muốn la lên cho Yunyun nghe thấy, thế nhưng bỗng nhận ra áo của mình đang bị giật bởi ai đó.

Tôi quay lại thì thấy một tay của Megumin đang nắm lấy tay của Komekko còn tay kia thì nắm lấy một Darkness với một vẻ mặt rất u sầu. Họ tới gần đây khi nào vậy...

“Kazuma, anh kiếm được món vũ khí đó chưa vậy? Bọn em đột nhiên phát hiện ra rằng Komekko không có ở trong hầm trú ẩn, cho nên Yunyun tình nguyện ở lại thu hút sự chú ý của Sylvia. Em dùng cơ hội này để giải cứu con bé khỏi nhà....”

Komekko trông buồn ngủ đến mức đứng trên hai chân mình cũng không vững nữa.

Mặc cho mọi chuyện xảy ra ở bên ngoài, con bé này vẫn ngủ một cách ngon lành ở nhà.

Đứa bé này chắc chắn sẽ trở thành một con người vĩ đại trong tương lai.

“Thật là tốt khi biết được rằng mọi người đều ổn cả. Anh cũng đã kiểm tra được cái vũ khí đó. Nhân tiện đây, Darkness bị làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với cô thế?”

“Tôi cố gắng dụ Sylvia đi qua chỗ khác... Lúc đầu thì mọi thứ đều diễn biến tốt cả, nhưng một lúc sau cô ta nói ‘Ta không muốn phí thời gian với một con ả tấn công thì đỡ ẹc nhưng lại có khả năng phòng thủ cao như vậy’.....”

Aqua nhẹ nhàng xoa đầu an ủi một Darkness đang sa sút tinh thần. Sau khi đội bạn khám phá ra rằng đối phương chỉ giỏi phòng ngự, thì họ cũng không muốn phí thời gian với cô ta nữa.

Nhưng ngay lúc này thì....

“Tôi hiểu rồi, chuyện đó không thể nào tránh khỏi được. Nhưng bây giờ chúng ta phải lo tìm cách giải cứu Yunyun ngay...”

“Không cần thiết, chúng ta có trợ giúp bây giờ thì chỉ làm vướng chân cậu ấy thôi! Yunyun chắc chắn đã có kế hoạch trước đó rồi! Sẽ không sao đâu, dựa vào mặt cỏ và mặt đất xung quanh, chắc hẳn đã có người nào đó lên vào để giải cứu cậu ấy, chúng ta chỉ việc ngồi ở đây quan sát thôi!”

Megumin nói một cách phấn khích giống như là cô bé đang trông chờ chuyện gì đó sắp xảy ra vậy.

Ai đó đang giải cứu cô bé ư?

Tôi thì không thấy ai chung quanh cả.

Trong khi mọi người trong làng đang dõi theo mình, Yunyun giơ lên một chân, lấy lại thăng bằng trên bờ đá vừa chật hẹp vừa cao chót vót ấy và làm động tác trông như tạo hình một con hạc.

“Ta là Yunyun... Là đại ma pháp sư.... Chủ sở hữu của nhiều pháp thuật cao cấp...”

Ngay lúc này thì cô bé quay lại liếc nhìn Megumin đang đứng kế bên tôi.

“Và cũng là pháp sư số một của Tộc Hồng Ma, người sau này sẽ trở thành trưởng làng!”

“Aaahhhh!?”

Megumin bất ngờ la lên khi nghe thấy công bố của Yunyun.

Cô bé không hài lòng khi mà Yunyun tự nhận mình là pháp sư số một của Hồng Ma Tộc.

Với toàn thể người dân trong làng đang quan sát cô bé.

“Boss của Quân đội Quý vương Sylvia! Với tư cách là con gái của trưởng làng...! Ta sẽ cho người ném cấm chú được truyền xuống qua biết bao nhiêu thế hệ trưởng làng!”

Với một tay giương cao lên trời, Yunyun bắt đầu niệm thần chú.

Mấy câu thần chú mà cô bé dùng là để triệu gọi sấm sét.

Một tia chớp màu xau đánh ngang bầu trời đã hừng sáng và tiếng sấm vang rền trời phía sau lưng của Yunyun.

Cũng giống như hiệu ứng thường được dùng khi siêu nhân xuất hiện vậy.

Người dân làng đều khóc lên xúc động khi thấy Yunyun đánh biểu tượng này.

Hử?

“.... Ugh.... Ugh.....!”

Tiếng sụt sùi cũng bắt đầu vang lên từ bên cạnh tôi. Quay đầu sang thì thấy ngay cả Megumin cũng bắt đầu trào nước mắt.

.... Eh?

Trước khi tôi kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, toàn thể dân làng đã bùng nổ.

“Yunyun! Yunyun cô bé! Cuối cùng thì cô bé cũng đã thức tỉnh!”

“Yunyun, con gái của trưởng làng chúng ta, cuối cùng đã chui ra khỏi kén của mình rồi!”

“Thật là tuyệt vời! Yunyun thật là tuyệt vời!”

“Sức mạnh tiềm ẩn của con bé cuối cùng cũng thức tỉnh!”

“Không hổ danh là học trò của cô! Tôi đã dạy và huấn luyện con bé rất là kĩ càng! Làm tốt lắm Yunyun, em đã vận dụng kiến thức mà cô dạy cho em rất tốt...!”

Có vẻ như đối với người Hồng Ma Tộc, hình thức xuất hiện của cô bé vừa rồi là không có chỗ chê.

Cuối cùng thì Yunyun sau khi không có bạn bao nhiêu năm nay, giờ đã thực sự trở thành một thành viên của dân làng.

Khoảnh khắc này đồng thời cũng đánh dấu sự sụp đổ của một cô bé rất đổi bình thường lúc trước.

Mặc dù biết rằng hành động này rất là xấu hổ, nhưng vì muốn cứu người bằng mọi giá nên cô bé đã chấp nhận trả giá cho hành động của mình.

Tuy nhiên chúng tôi nhất định phải để mắt theo dõi Yunyun mấy ngày sau, nếu không cô bé sẽ tìm cách tự vẫn mỗi khi nhớ tới cái khoảnh khắc đáng xấu hổ đấy.

Sau khi đốt hết toàn bộ năng lượng có trong người, Yunyun nhìn Sylvia với một gương mặt vô cảm.

Yunyun nhìn vào một khoảng trống ở bên cạnh.

“Có chuyện gì vậy cô bé không thể dùng phép [Teleport] thế? Cô bé à, không phải bé cũng thuộc cái lũ Hồng Ma Tộc luôn giả vờ như mình sắp dùng tuyệt chiêu nào đó à? Nếu không thì sao bé không cho chị xem cái lõi nguyên của bé là gì nào?”

Sylvia khiêu khích Yunyun, nhưng cô bé vẫn đứng im tại chỗ.

Sylvia bắt đầu tiến lại gần Yunyun một cách chậm rãi.

Ngay cả lúc này, Yunyun vẫn chưa chịu di chuyển ra khỏi vị trí của mình.

Cuối cùng thì Sylvia bắt đầu hạ thấp người xuống giống như là một lò xo đang co lại để tích tụ năng lượng, đồng thời ươn éo phần thân rắn của mình để chuẩn bị lao về phía Yunyun.

Yunyun đột nhiên nhảy xuống khỏi tảng đá và chạy sang chỗ khác.

Sau khi bị người Hồng Ma Tộc dắt mũi cả ngày, Sylvia nói với con mắt khát máu.

“Ta sẽ không để cho ngươi thoát! Ta sẽ không để cho ngươi thoát! Ta sẽ không để cho ngươi thoát! Ta sẽ không ...?!”

Cô ta phát cuồng đuổi theo Yunyun và lao lên một bờ đá khác. Rồi đột nhiên dừng lại màn truy đuổi của mình.

Sau khi thấy được thứ mà Yunyun đang nhắm tới.

Một người đàn ông và một người phụ nữ không biết từ đâu ra xuất hiện trước mắt Yunyun.

Hai người đứng đó là Buzucoily và Soksetto.

Một người trong bọn họ đã dùng phép bẻ cong ánh sáng che giấu bản thân mình để lén lút tới đây và đã giải trừ ma pháp ngay khoảnh khắc này.

Người còn lại thì đã niệm xong thần chú cho phép [Teleport] và dĩ nhiên đang trong tư thế sẵn sàng.

Yunyun chạy tới bên họ. Chứng kiến cảnh tượng đó Sylvia bất lực giao tay mình ra...!

“Khoan....! Chờ đã....!”

“[Teleport]!”

Thật đúng là tàn nhẫn mà.

Sylvia run lên vì tức giận. Ngay cả dân làng Hồng Ma Tộc giờ cũng phải nuốt nước miếng vì lo lắng.

“..... Fufufu, hahah! Đây là pháp sư mạnh nhất thật sao!? Không phải lũ chúng bây chì là một đám khoác lác thôi sao! Bất kì người nào dính líu tới tụi bây đều là đồ hạng ba cả!”

Không biết cô ta đang cười nhạo bởi vì quá tức giận hay là do mấy chuyện không tin được xảy ra từ đâu cho tới giờ.

Cô ta run lên trong khi cười phá ra.

Chúng tôi giữ khoảng cách với cô ả và núp đi để tránh bị phát hiện --

“Này Aqua, chuẩn bị tấn công ngay khi cô ta không còn đề phòng nữa. Dồn hết cái chiêu cô hay dùng để phá huỷ quần áo vào thứ này. Nhiệm vụ của nhóm chỉ là mang vật này về, nhưng chúng ta có thể nhân cơ hội này kiếm thêm chút tiền bỏ túi!”

“Hoho, tới lúc để dân chuyên như tôi ra tay rồi! Không sao cả, cứ để tôi lo chiêu kết thúc cho!”

Chúng tôi không cần phải thông báo trước gì cho Sylvia cả.

Dù sao cũng là lỗi của cô ta vì đã quá bất cẩn.

Trong lúc này, Aqua gạt đầu và thần chú của cô ta đã sẵn sàng.

Tôi sử dụng kĩ năng [hide] để giấu đi sát khí của mình và ngắm bắn bằng kĩ năng [snipe].

Mục tiêu là con mụ Sylvia đang cười như điên kia.

Tôi cảm thấy mình như là một xạ thủ chuyên nghiệp. Tôi sẽ cho mọi người thấy kĩ năng mà tôi có được sau khi luyện biết bao nhiêu game bắn súng.

“[Sacred Exorcism]!”

Khoảnh khắc mà Aqua sử dụng phép thuật, phần bóng súng của khẩu Railgun liền lập tức hút hết nó vào bên trong.

“[Snipe]!”

Cùng thời điểm đó, tôi nhắm vào Sylvia và bóp cò mà không chút ngần ngại nào. Lượng phép thuật được nén lại bên trong—

— Không được phóng ra.

“Hmm?”

Tôi bóp cò thêm vài lần nữa nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra cả.

“Có chuyện gì thế này! Không lẽ nó hư rồi ư? Hoặc là tôi chưa mở chốt an toàn....”

Tôi lắc khẩu súng trong lúc hoảng loạn, nhưng vẫn không có gì xảy ra cả.

“[Sacred Exorcism]! [Sacred Exorcism]!”

Trong lúc tôi kiểm tra lại khẩu súng, Aqua tiếp tục dùng thần chú, do cảm thấy rất thú vị khi thấy toàn bộ phép thuật của mình đều bị khẩu súng hấp thụ hết.

Hmm, bấy lâu nay khẩu súng này được dùng làm sào phơi đồ, không chừng là nó đã hư trong khoảng thời gian đó.

“Đây đây, để tôi thử xem. Mọi người có thể sửa chữa bất kì loại máy nào bằng cách làm như thế này!”

Darkness nói trong khi dùng hết sức động vào khẩu Railgun.

Liệu cô ta thật sự có phải là một đại biểu thư được dạy dỗ bằng chế độ giáo dục cho giới quý tộc không vậy?

“Này Darkness, đánh nó ở trên chỗ này nè... đúng, ngay vị trí đó. Có thể có Mana mắc kẹt lại phía bên trong.”

“Liệu đây thật sự có thể gọi là vũ khí không? Nó nhìn giống như là cái sào phơi đồ mà Chekera lúc nào cũng nói là bảo vật gia truyền của gia đình mình... Có thể có đất mắc kẹt bên trong? Hay là chùi bên trong nó bằng thứ gì giống như là cây gậy được không nhỉ.”

Trong lúc Darkness tiếp tục nện vào khẩu súng thì Megumin đứng dậy và kiểm tra thứ gì đó giống que gậy.

“Khoan.... Khoan, khoan đã...!”

Aqua nói trong khi giật ống tay áo của mình và dùng tay chỉ về một hướng.

“Cái gì nữa đây! Thử dùng phép thuật của cô lần nữa đi! Có thể thần chú vừa rồi không thích hợp với khẩu Railgun, hay là thử dùng phép khác...!”

Tôi nói trong khi nhìn về phía mà Aqua đang chỉ.

Sylvia đang nhìn về chỗ này với ánh mắt khát máu.

“Ara ara, các người đang làm gì ở đó thế!? Hmm, cái gì thế kia? Vật mà tụi bây có trong tay trông có vẻ thú vị phết nhỉ.”

Sylvia đứng đằng xa đã quyết định chọn tôi làm mục tiêu kế tiếp!

Phần 8

“Chờ chút đã nào thằng nhãi kia! Chậm chậm đặt cái vật đó xuống đất. Bản năng từ một Boss của Quỷ vương báo cho ta biết rằng cái món đó rất là nguy hiểm!”

Sylvia vặn vẹo cái thân hình rắn màu ánh bạc của mình, hoàn toàn lờ đi những người dân làng đang tìm cách ngăn cô ả tiến tới gần tôi hơn.

Có vẻ như cô ta đã nhận ra khẩu Railgun mà tôi đang cầm trong tay là vật nguy hiểm.

Tôi phải làm gì tiếp theo đây, liệu tôi có thể đưa củ khoai lang nóng này cho ai khác cầm được không.

“Chờ tôi với! Kazuma thật đúng là, mặc dù stat của anh đều thấp hơn tôi, nhưng tại sao lúc nào cũng chuồn nhanh dữ vậy!? Không lẽ anh học chiêu [Flee] chỉ để dùng cho lúc này thôi sao!? Đừng bỏ tôi lại đây!?”

Bế Komekko trên tay, Aqua đang chạy theo sau tôi sát nút.

Với con mèo Chomusuke không biết từ đâu ra, Komekko ôm nó vào trong người và mặc cho Aqua đang bế mình làm gì tùy thích.

Tương lai cô bé này chắc chắn sẽ trở thành một con người tuyệt vời.

“Đừng lãng phí thời gian nữa và khẩn trương lên! Nhanh lên đi! Khoan đã, Darkness đang bị bỏ lại phía sau! Cô ta nặng quá mà!”

“Đừng, đừng nói là tôi nặng! Chỉ có mỗi áo giáp của tôi nặng thôi!”

Lúc tôi không có xung quanh, Darkness đã mặc vào áo giáp của mình, do khối lượng của chúng quá lớn nên giờ cô ta không thể chạy nhanh được.

Sylvia thì chăm hăm nhắm vào cô ta.

Không còn cách nào khác, tôi phải bỏ cái món vũ khí nặng nề và ngu ngốc này lại...!

“Người không thể thoát được đâu Satou Kazuma! Và nghe cho rõ đây lũ Hồng Ma Tộc kia! Kể từ ngày hôm nay, ta sẽ là kẻ thù truyền kiếp của các người! Dù tụi bây có chạy tới chân trời góc biển nào thì ta cũng sẽ kiếm cho bằng được và giết sạch hết lũ các người! Ta sẽ phá huỷ tất cả ngôi làng mà các người dày công dựng lại!!”

Trong ngôi làng ngập chìm trong biển lửa, Sylvia lớn tiếng tuyên bố.

Nếu mà tôi trao khẩu súng này lại cho cô ta, biết đâu lại được tha cho con đường sống thì sao...

“Lũ Hồng Ma Tộc hèn nhát! Tất cả các người, và cả những người liên quan, đều phải sống trốn chui trốn nhủi cho tới hết phần đời còn lại của mình!”

Mặc cho những lời khiêu khích của Sylvia, dân làng Hồng Ma Tộc không hề suy suyển một tí gì.

Cái lũ người này quả thật thông minh.

Nếu có thể, tôi hi vọng họ biết cách sử dụng sự thông minh của mình vào chỗ khác đáng hơn.

“Chị của ta không phải là đồ hèn nhát!”

Tiếng la vang dội khắp làng, và thậm chí còn át luôn cả tiếng chỉ trích của Sylvia nữa.

Với Chomusuke trong tay mình, Komekko nằm trong vòng tay của Aqua thét về phía Sylvia.

Tôi cũng vô cùng thắc mắc khi thấy con mèo Chomusuke có vết cắn trên đầu giờ đang run lẩy bẩy.

“Ta không thể nào vờ như mình chưa nghe thấy điều người mới nói. Đây là vấn đề giữa dân làng Hồng Ma Tộc và Quân đội Quý vương. Nếu Kazuma chịu giao nộp món vũ khí đó, liệu người có thể để cho ba người bọn họ đi được không?”

Con bé pháp sư liều lĩnh của nhóm tôi nói với vẻ thách thức.

Tôi thật sự không biết độ sôi máu của con bé là cao hay thấp nữa.

Con bé đột nhiên dừng lại và chĩa thẳng gậy của mình về phía Sylvia.

Sylvia cũng dừng lại và quan sát Megumin một cách kĩ càng. Cuối cùng thì cô ta mới bắt đầu cười chế giễu.

“Ara, không phải người là cô bé có sự hiện diện yếu ớt đây sao? Nói tới đây ta mới nhớ là vẫn chưa thấy người dùng pháp thuật của mình. Vậy sở trường của người là gì nào?”

Nghe thấy mấy lời khiêu khích của Sylvia, Megumin nói bằng một giọng rõ ràng.

“Ta vẫn chưa giới thiệu bản thân mình. Tên ta là Megumin. Đồng thời cũng là pháp sư số một thực sự của làng Hồng Ma Tộc.”

Có vẻ như cô bé rất quan tâm tới chuyện Yunyun thừa nhận mình là ‘pháp sư số một thực sự của làng Hồng Ma Tộc’.

Megumin không làm màn xuất hiện đầy ấn tượng như thông thường mà chỉ bình tĩnh giới thiệu tên mình.

Sylvia trông rất ngạc nhiên khi chứng kiến màn giới thiệu của cô bé.

“Người quả thật đúng là đặc biệt so với lũ Hồng Ma Tộc kia... Vậy là người sẽ không giới thiệu bản thân mình một cách kì cục thật sao? Không phải đối với các người thì việc hành động một cách thật ngẫu rất quan trọng à?”

Sylvia bắt đầu trêu gẹo Megumin. Nhưng mà Megumin không bị sập bẫy, cô bé thậm chí còn không thèm đếm xỉa tới điều đó.

Bỗng nhiên.

“Chị của ta rất là tài đấy! Thần chú của chị ấy mạnh tới mức có thể đánh bại Boss của Quý vương!”

Con bé Komekko la lớn lên trong khi vẫn nằm trong tay Aqua.

Megumin liếc nhìn Komekko và mỉm cười.

“Em sẽ để Komekko lại cho anh. Một con mèo mới sinh thì vẫn chưa biết sợ hổ là gì, con bé sẽ có nhiều kẻ thù trong tương lai nếu cứ tiếp tục làm vậy. Em sẽ đánh bại Boss của Quý vương bằng kĩ năng nhất kích tất sát của mình.”

Megumin nói --

“Khoan đã!”

Phốt lờ tôi, cô bé dỡ bỏ tấm che mắt của mình ra.

Không phải sẽ tệ lắm sao nếu dân làng phát hiện ra được em đã học Explosion sao!

Sylvia bị chọc tức sau khi nghe điều Megumin nói.

“Ara ara, lại nữa rồi, phép thuật bảo đảm dính là chết! Ta mệt mỗi khi phải nghe tới nghe lui cái điệp khúc này rồi!”

Tôi có thể nghe được tiếng xì xào của dân làng từ đây.

“Con gái của Hyoizaburoi có bị gì không vậy? Con bé lúc nào cũng làm ầm ĩ lên hết mà.”

“Cô bé cần phải tạo thêm chút căng thẳng nữa trước khi dùng phép Nhất kích tất sát chứ!”

“Đoạn mở đầu tầm thường, quá tầm thường!”

Người làng Hồng Ma Tộc không biết được rằng Megumin hoàn toàn nghiêm túc khi tuyên bố rằng mình sẽ dùng phép nhất kích tất sát ấy.

Tôi liền làm dịu cô bé bằng cách nói rằng con át chủ bài ấy chỉ nên dùng lúc khẩn cấp, nhưng tôi chỉ nói vậy để con bé pháp sư nóng tính này không dùng phép thuật của mình bên trong làng.

Megumin đang rất có động lực để ra tay, nhưng mà nếu cô bé dùng phép đó lúc này thì người dân làng sẽ phát hiện ra bí mật của cô bé mất. Đã vậy chúng tôi lại còn không biết rằng liệu phép này có tác dụng lên Sylvia hay không nữa. Dùng Explosion bừa bãi hoàn toàn là một ý tưởng tồi.

Tôi không thể chắc chắn là mình có thể trốn thoát khi phải vác theo mình một Megumin đã cạn kiệt Mana hay không.

“... Này Megumin, nghe anh nói một tí.”

“Kazuma, anh—”

Trước khi tôi kịp thuyết phục Megumin, con bé đã ngắt lời tôi bằng một giọng nhỏ.

“Em mới nghe được từ Aqua lúc nãy... Anh có thể đọc được ngôn ngữ cổ đại ở trong căn nhà kho ấy đúng không?”

Toàn thân tôi chợt run lên.

Bà nội đó lại lép bép mấy chuyện không cần thiết nữa rồi.

Nhưng mà, nếu con bé nói với tôi như thế, thì cũng có nghĩa là bây giờ...

Miệng của Megumin nở ra thành một nụ cười.

“... Em xin lỗi vì lúc nào cũng phải nhờ anh xử lý mớ rắc rối do em làm ra. Lần này hãy để em giúp anh xử lí cái mớ bầy nhầy của anh.”

.... Tộc Hồng Ma rất thông minh.

Tôi nhận ra điểm này một lần nữa.

— Mắt của Megumin bắt đầu sáng lên màu huyết sắc.

Thắc mắc trước cảnh tượng này, Sylvia khiêu khích cô bé:

“Cô bé đã chuẩn bị xong chưa nào? Dù sao thì bé cũng sẽ không đánh đòn phủ đầu đúng chứ? Khi ta tấn công, bé sẽ dùng phép dịch chuyển tức thời để chuồn khỏi đây ngay lập tức đúng không?”

Tuy nhiên, con bé pháp sư liều lĩnh của nhóm tôi vẫn cứ tiếp tục im lặng đứng đó với cây gậy pháp thuật giơ cao lên ngay cả khi nghe mấy lời thách thức của Sylvia.

.... Oh không.

Con bé hoàn toàn nghiêm túc về chuyện này.

Tôi biết rất rõ khả năng công phá khi Megumin dùng Explosion.

Từ vị trí này thì người dân Hồng Ma Tộc nằm ngoài tầm ảnh hưởng của vụ nổ và có thể chứng kiến tiết mục biểu diễn mà không lo bị dính miếng chai.

Nhưng không phải vì họ nằm ở ngoài tầm ảnh hưởng chỉ đủ để đảm bảo họ không chết khi vụ nổ xảy ra.

Bởi vì sẽ không ai chết khi Megumin kích nổ, cô bé có thể dùng hết sức mình mà không cần ngần ngại gì cả.

“Này mấy người kia! Mau tránh xa ra khỏi Sylvia! Chạy càng xa càng tốt!”

Vì một lí do nào đó, người dân làng bắt đầu reo hò khi nghe thấy chỉ thị của tôi—

“Quả không hổ danh là bạn đồng hành của Megumin! Mặc dù là người ngoài, nhưng mà anh ta quả thật biết cách xây dựng tình huống!”

“Anh ta tốt đấy chứ... Gương mặt lo lắng ấy nhìn trông cứ như thật vậy!”

Họ vẫn còn đang tiếp tục nói năng một cách vô tư.

“Đồ ngốc à! Cô bé thật sự sẽ dùng phép thuật Nhất kích tất sát đấy!
Chạy ngay! Chạy nhanh lên!”

Không chỉ có dân làng Hồng Ma Tộc, ngay cả Sylvia bây giờ cũng bắt đầu cười to lên.

Mấy, mấy tên này cứ nghĩ rằng tôi còn đang đùa với họ....!

Tôi quyết định từ bỏ chuyện này và cùng những người khác sát cánh với Megumin.

“Megumin, đừng lo lắng gì cả, ngay cả khi Explosion không có tác dụng, chị sẽ chặn mục răn độc đó lại. Chỉ cần nghĩ tới chuyện chị bị phần thân kim loại đó siết chặt lại thì thiệt là, ahhh...!”

“Ngay cả khi ở trong tình huống nguy hiểm như thế này mà cô vẫn cứng đầu với sở thích quái đản của mình được hả!”

“Để bảo vệ Komekko thì tốt hơn hết tôi nên đứng ở xa.”

Tôi chộp lấy Aqua trước khi cô ta muốn chạy khỏi chỗ này với một lí do vớ vẩn nào đó, đặt khẩu Railgun xuống dưới chân và rút thanh katakana ra.

Megumin mỉm cười khi nhìn thấy cách mà chúng tôi giao tiếp với nhau.

Sau một khoảng thời gian, cô bé bắt đầu niệm bùa liệt thần chú của mình một cách tự tin và bình tĩnh.

Toàn bộ dân làng trở nên im lặng khi nghe thấy câu thần chú mà Megumin đang đọc lớn lên.

Quả không hổ danh là pháp sư chuyên nghiệp, họ đã hiểu được rằng—

-- Megumin hoàn toàn không bốc phét gì cả.

Dân làng Hồng Ma Tộc liền hoảng loạn tìm cách chạy trốn, trong khi Sylvia quay đầu lại nhìn khi không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Trong khoảng thời gian 1 năm sống chung với Megumin, ngày nào tôi cũng nghe con bé đọc thần chú này.

Sau khi quen biết con bé quá lâu, tôi đã có thể đoán được lúc nào thì con bé chuẩn bị xong phép thuật của mình.

Sylvia cuối cùng cũng cảm nhận thấy dòng chảy Mana trong người Megumin và phản ứng từ người Hồng Ma Tộc rằng phép thuật 'Nhất kích tất sát' này không phải là chuyện đùa nữa.

Trước đây Megumin chưa bao giờ hành động một cách nghiêm túc, cho nên lúc này con bé trông thật sự đáng sợ khi cư xử đàng hoàng.

“Phép thuật ‘Nhất kích tất sát’ ư?.. Phép... phép gì thì ta cũng không ngại đâu, bởi vì sau khi nhập làm một với “Mage Killer” thì không còn phép nào có thể làm hại ta được nữa, cứ việc thử nếu ngươi muốn! Tụi bây chỉ tốn công vô ích thôi!”

Sylvia la lớn và khoanh tay trước ngực như Ultraman vậy.

(Edit: <https://vi.wikipedia.org/wiki/Ultraman>)

Megumin mở to đôi mắt của mình và hô lớn thần chú sau khi tập trung toàn bộ Mana vào nó.

“[Explosion] — !!”

Một lượng lớn Mana lan toả ra và bùng nổ từ gậy của Megumin.

“Huh!?”

Nhận ra phép thuật mà Megumin đang dùng, Sylvia trở nên hoảng loạn. Phép thuật của Megumin tiếp tục bay thẳng về phía Sylvia — ... Tới nửa đường thì toàn bộ số Mana đều bị bộ phận hấp thu của khẩu Railgun mà tôi đặt dưới đất hút hết lại.

“Huh?”x4

Chuyện xảy ra đột xuất đến nỗi không chỉ có chúng tôi, mà ngay cả Sylvia và người dân làng đều la lên một cách ngạc nhiên.

Cùng lúc đó, Megumin ngã gục xuống đất như một miếng giấy sau khi dùng hết sạch Mana.

Trước khoảnh khắc đó, Sylvia then quá thành giận—

“Làm cho ta hết hồn, lũ nhóc quý quái! Giờ thì hãy chứng kiến cảnh ta xé xác tụi bây thành từng mảnh nhỏ!”

Vói gương mặt đáng sợ và chất giọng nam tính của mình, Sylvia lao về phía chúng tôi.

Một tên Gay khi mà giận dữ đúng là đáng sợ! Đáng sợ thật đấy!

Ít ra thì cũng giữ dùm tôi cái giọng nữ tính đó chớ —-!

“Khi thật! Chỉ vì cái món đồ rác rưởi này mà mọi thứ trở nên tồi tệ!”

“Ka, Kazuma, Sylvia đang lao về phía này! Tôi sẽ để Megumin cho anh lo! Đừng lo lắng gì cho tôi cả, cứ để tôi tận hưởng vài tiếng nữa rồi hăng tới giải cứu nhé...”

“Kazuma! Với tư cách là một nữ thần, bảo vệ một sinh linh bé bỏng như Komekko là nhiệm vụ hàng đầu của tôi, cho nên tôi sẽ chạy trước đây!”

Sao bọn họ lại có thể vô dụng như thế hả trời!?

“Nè, đèn của vật đó đang nhấp nháy đấy ạ.”

Kế bên tôi, Komekko vẫn còn nằm trong tay Aqua đột nhiên nói.

Tôi quay lại nhìn—

Ở một phía của khẩu Railgun đặt dưới đất, thanh năng lượng hiển thị chữ ‘đầy bình’ và đang nhấp nháy.

Giờ tôi mới nhớ lại trong cuốn sổ ghi chú có nói là cái máy này vận hành bằng cách nén Mana lại và bắn ra.

Không phải là khẩu Railgun bị hỏng, mà chẳng qua là do không có đủ năng lượng để nó kích hoạt.

Tôi nhanh chóng nhặt khẩu súng lên và nhắm vào Sylvia đang lao tới gần...!

“Boss Quân đội Quý vương Sylvia! Hãy nhớ cho rõ tên ta! Gửi lời chào giùm ta tới mấy tên Boss khác ở địa ngục nhé! Tên của ta là Kaz—.”

Boom!

Tôi muốn bóp lấy cò súng sau khi hô lên tên mình thật ngẫu, nhưng mà con bé đã bóp cò trước khi tôi kịp ra tay.

Bằng một cú giạt kinh hoàng từ khẩu súng, phía trước của khẩu Railgun liền phát ra một chùm tia sáng chói loá.

Chùm sáng xuyên thủng cái đuôi mà Sylvia giờ lên trong khoảnh khắc nhằm che chắn lấy bản thân. Không chỉ dừng lại ở đó, nó còn tiếp tục xuyên thủng và khoét một lỗ lớn trên ngực cô ta.

Chùm tia sáng không hề bị suy yếu đi mà tiếp tục đâm xuyên qua một góc lòi ra từ đỉnh đồi nằm phía sau lưng làng Hồng Ma Tộc...!

Giữa những ánh sáng chói loà và tiếng nổ đieếc lỗ tai, một phần của đỉnh đồi đã hoàn toàn bị xoá sổ.

Ngay lúc mà tôi ném khẩu súng đã bị biến dạng bởi sức nóng kinh khủng xuống đất, Sylvia cũng ngã gục với một tiếng rầm lớn.

Sylvia đang sắp chết nằm trên đất, khạc ra máu và vẫn không tin được chuyện mới xảy ra với bản thân.

“... Hmm? Làm sao, làm thế nào mà ta lại....?”

Khi chứng kiến cảnh này, nhóm chúng tôi và toàn bộ người dân làng mới chạy ra xa lúc này đều đứng như trời trồng tại chỗ.

Komekko nằm trong vòng tay của Aqua liền nhảy xuống đất và đánh một tư thế.

“Ta là Komekko! Đứa em gái tinh quái số một của làng Hồng Ma Tộc! Người còn mạnh hơn cả Boss của Quân đội Quý vương là ta đây!”

Con bé chiếm hết công lao của tôi rồi!!

Phần 9

Dân làng Hồng Ma Tộc sẽ thanh toán xác của Sylvia.

Tôi còn nghe được rằng xác của cô ta sau khi nhập làm một với Mage Killer có thể được dùng để chế tạo áo giáp với khả năng kháng cự pháp thuật rất cao.

Trường hợp này thường được gọi là “trong cái rủi có cái may” đây mà.

Đồng thời --

Làng Hồng Ma Tộc mới bị tàn phá hoàn toàn lúc sáng sớm giờ đã....

“Cái quý gì thế này.”

Tôi hoàn toàn đឹង người khi chứng kiến cảnh tượng ngôi làng được khôi phục lại với một tốc độ chóng mặt.

Trong khi mọi mảnh vụn đều được thổi bay đi bởi pháp thuật, đồng đá tạc từ khối đá lớn giờ biến thành những người khổng lồ bằng đá, và bọn chúng tự động tiến tới công trường để xây dựng.

Một con quỷ sáu tay được triệu hồi bằng pháp thuật giờ đang mang trong mỗi bàn tay của mình dụng cụ để xây dựng.

“... Này Megumin, chuyện này là như thế nào? Làm thế nào mà tốc độ xây dựng lại ngôi làng lại có thể thực hiện nhanh như thế?”

Tôi hỏi Megumin.

Một lần nữa, tôi được nhắc nhở lại rằng người Hồng Ma Tộc điên rồ đến mức nào.

“Ý anh là gì? Em không biết tốc độ xây dựng ở các thành phố khác như thế nào, nhưng tốt nhất là anh không nên dùng tiêu chuẩn đó để so sánh với làng em.”

“... Nói cho anh nghe, thật sự thì mất bao lâu để khôi phục ngôi làng về hiện trạng ban đầu?”

“Cỡ 3 ngày?”

Chỉ trong vòng 3 ngày thôi sao...?

Ngôi làng bị Quân đội Quý vương tàn phá có thể khôi phục trong vòng 3 ngày thôi.

“... Nhưng mà anh trông thấy một cô bé nói bằng giọng buồn thảm rằng ‘ngôi làng...bị thiêu cháy...’ Hoặc đại loại như thế, và chuyện này làm anh cảm thấy rất tội lỗi.”

“Thế thì thật là lạ. Nếu chỉ là một trận lửa thì việc khôi phục rất là đơn giản, và mọi người trong làng biết chắc điều này... Cô bé ấy nhìn giống như thế nào?”

Diện mạo của cô bé đó à?

Tôi nhớ con bé đó có mang một miếng che mắt giống hệt Megumin.

“... Chính là con bé đấy.”

Tôi chỉ về hướng một cô bé với miếng che mắt vừa đột nhiên xuất hiện trước mắt chúng tôi.

“Gì thế? Anh có chuyện gì cần nói với tôi à? Hee, tớ đang kiếm anh này giờ đấy Megumin.”

“À Arue, lâu ngày không gặp.”

Có vẻ như hai cô bé này quen biết nhau.

Eh, Arue?

“Megumin, mình vừa hoàn thành chương 2 của cuốn ‘Huyền thoại về người anh hùng Tộc Hồng Ma’, cậu có thể xem qua được không.

Cảnh tượng làng Hồng Ma Tộc bị thiêu cháy được miêu tả rất chi tiết, mình rất là tự tin vào đoạn này.”

Cảnh tượng làng Hồng Ma Tộc bị thiêu cháy...

Arue...?

Không phải con bé Arue kia chính là...!

Cái con dở hơi đã gửi bức thư kì quặc cho Yunyun sao.

“Hoho, để tớ xem tuyệt tác của cậu hay đến mức nào....”

Đồng thời cũng là nguyên do chính làm tôi phải tới cái làng quái quỷ này!

“Vậy hoá ra là cô àaahhhhh!”

“Ahhh!?”

Tôi giật lấy xấp giấy trong tay Megumin và xé toạc nó làm đôi.

“Ahhh.... Tuyệt tác của tôi... Kết tinh từ bao đêm thức trắng của tôi....”

“Arue lúc nào cũng cư xử một cách lãnh đạm và bình tĩnh, đây là lần đầu tiên em thấy cậu ấy trông như thế này đấy.”

Arue ôm lấy mớ giấy bị tôi xé vụn ra thành từng mảnh nhỏ và ngồi rạ xuống đất. Megumin vỗ vai cái con đó.

“Chỉ là vì cô...! Tất cả cũng chỉ vì cô! Cô có biết rằng tôi đã cảm thấy hạnh phúc và trông chờ đến đường nào hay không!? Cô có biết sau đó rằng tôi đã thất vọng tới mức nào không!? Đừng đùa giỡn với trái tim của đàn ông như thế!”

“Me, Megumin, người đàn ông thô lỗ này có bị gì không vậy!? Mặc dù đây là lần đầu tiên gặp gỡ, nhưng tại sao hẳn lại nõ nào làm thế với tớ cơ chứ! Hẳn ta làm tớ phát khiếp đi được!”

“Cô tạo ra một chuỗi các sự kiện hiểu nhầm làm ta sợ muốn chết! Đã vậy cô còn nói vớ vẩn ‘ngôi làng...bị thiêu cháy...’! Và còn cái tác phẩm mới nhất của cô nữa! Trong khi mọi người liều lĩnh chiến đấu không màng sống chết, sao cô có thể ngồi khư khư trong nhà viết tiểu thuyết được hả!? Cô có biết là tôi đã phải trải qua bao nhiêu phiền phức chỉ do mấy chữ nguệch ngoạc do cô gửi cho Yunyun hay không hả!?”

“Nguệch ngoạc ư?!”

“Này, hai người bình tĩnh lại đi nào, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, tại sao lại không... Khoan đã! Nếu mà hai người vẫn còn tiếp tục đánh nhau thì tôi sẽ cho cả hai nếm mùi đau đớn đấy!”

Phần 10

Đây sẽ là đêm cuối cả nhóm ở lại làng sau khi chúng kiến tốc độ khôi phục kinh hoàng của Tộc Hồng Ma.

“— Có chuyện gì vậy anh Kazuma? Tinh thần của anh lúc bữa tối còn rất phấn chấn, vậy mà sau khi đi ra ngoài một chút trông đã bí xì thế này rồi.”

Megumin thắc mắc khi không hiểu được nguyên do làm tôi bực bội.

“Có chuyện gì với anh ư!? Cái ‘phòng tắm chung’ của em là nguyên do đấy! Tên của chỗ đó là dùng để đùa à!? Chỗ đó không phải là phòng tắm chung cho cả hai giới mà cũng không phải là suối nước nóng hay gì cả, vậy tại sao lại dùng một cái tên gây hiểu nhầm như thế!?”

Sau khi hiểu được lí do làm tôi bực bội—

“Oh, hoá ra đó là nơi anh tới. Đó cũng là một điểm thu hút nhiều khách du lịch, nơi mà ai tới đây cũng đều ghé thăm cả.”

“Cái ngôi làng này thật đúng là quá đáng mà! Anh thậm chí cũng không thể đi tắm mà không bị troll cho được! Thật tình thì đây là kì nghỉ tệ nhất từ trước tới nay!”

Sylvia đã bị tiêu diệt và đám lính của cô ta cũng bị quét sạch.

Tiến độ khôi phục của ngôi làng cũng đang diễn ra rất suôn sẻ, mọi chuyện đều được giải quyết ổn thoả.

“Em thì cảm thấy rất hài lòng với kì nghỉ này.”

Megumin nằm ngủ kế bên tôi nói vậy.

Tôi muốn được nghỉ ngơi trong yên bình đêm cuối ở làng nhưng không ngờ mình vẫn bị ép ngủ chung với Megumin lần nữa.

Thay vì bị mẹ mình làm cho bất tỉnh bằng phép [slumber] như thông thường, cô bé hoàn toàn tự nguyện ngủ chung với tôi.

Bởi vì con bé đột nhiên tự nguyện dâng hiến bản thân mình, tôi cũng mất đi động lực quấy nhiễu tình dục.

Darkness vẫn phản đối như thông thường và bị làm cho bất tỉnh nhân sự như ông Hyoizaburo.

Còn trong lúc này thì tôi đang ngủ chung trên một chiếc giường với Megumin.

“...Thiệt tình, lúc thì bị Orc tấn công, lúc thì bị Sylvia nhắm đánh — toàn những người mà anh không muốn dính líu gì tới cả.”

“Thật là tình cờ, em cũng cảm thấy y hệt như vậy.”

“Anh, anh thành thật xin lỗi....”

Tôi né ánh mắt của mình nhìn sang chỗ khác do cảm thấy tội lỗi bởi những rắc rối mình đã gây ra mấy ngày nay.

Megumin cười một cách tinh quái ở bên cạnh tôi.

“Nếu anh Kazuma cảm thấy thật sự có lỗi thì ... Thì kể cho em nghe chuyện gì vui đi. Em muốn nghe chuyện về đất nước mà anh Kazuma sống trước đây.”

“— Thế là anh quyết định ngay tại chỗ và hỏi cô gái sống bên cạnh nhà dùng tiền để mua chocolate và đưa nó cho anh lúc sau. Anh thậm chí còn hứa cho cô bé giữ lại tiền thừa. Cuối cùng thì kế hoạch của anh diễn ra trong êm đẹp. Em trai của anh chỉ nhận được chocolate từ mẹ, trong khi anh vừa có được chocolate của mẹ, vừa có được phần chocolate

mà cô gái bên cạnh nhà anh mua cho. Khoảnh khắc này đánh dấu sự kết thúc của cuộc chiến dai dẳng giữa anh và đứa em trai, còn anh thì bảo vệ được danh dự làm anh trai của mình.”

Megumin đang chăm chú lắng nghe tôi kể chuyện từ nãy tới giờ đột nhiên lên tiếng:

“VẬY là anh nhờ sự trợ giúp của người khác để giành lấy chiến thắng. Em mừng là anh cũng giống như vậy trong quá khứ... Nhưng đó quả là một truyền thống kì cục, liệu chuyện không nhận được chocolate từ ai cả trong ngày này nghiêm trọng đến thế sao?”

“TỪ TỆ vẫn chưa đủ để miêu tả đâu. Nếu anh có thể quay ngược thời gian thì anh sẽ giết chết cái gã tạo ra truyền thống này. Thật là thảm hại cho những người đàn ông không nhận được bất kì thanh chocolate nào trong ngày hôm ấy. Nhưng mà chỉ có thể thôi vẫn chưa đủ. Bọn anh còn phải mua quà đáp lễ các cô gái lúc sau nữa.”

“... Quà đáp lễ ư? Nó là gì vậy?”

Tôi giải thích tập tục độc ác này cho cô bé hiểu.

“Nếu em nhận được chocolate từ cô gái nào thì em phải đưa lại món gì đó có giá trị gấp 3 lần cho cô gái đó một tháng sau. Đây mới chính là điểm ác độc đấy. Nếu em không làm vậy, em sẽ hoàn toàn bị cô gái đó tránh xa. Em sẽ bị chế nhạo nếu không nhận được chocolate, còn nếu em nhận được thì phải xì tiền trả lại. Đây là lí do tại sao ngày đó lại do bẩn và tội lỗi như thế.”

Sau khi nghe tôi nói, Megumin tò mò nghiêng đầu về một bên.

“Vậy thì tại sao anh Kazuma lại không nhận được thanh chocolate nào nhỉ? Anh Kazuma có thể cư xử hơi thiếu sót một chút, nhưng từ quan sát của em sau khi ở với anh biết bao lâu nay, em thấy anh cũng có một vài điểm tốt đấy chứ. Chẳng hạn anh rất.. rất là...? Tốt bụng... Không phải rồi. Hiền như đất ư..? Cũng không đúng... Hmm? Hmmm? Có lỗi sống ổn định ư? Nhưng anh lúc nào cũng mắc nợ cả... Eh, em phải nói như thế nào nhỉ....”

“Nuốt mấy lời đó vào trong bụng và nghĩ kĩ hơn khi nêu lên những điểm tốt của anh đi!”

Thôi nào, anh cũng phải có nhiều điểm tốt chứ!?

“... Eh, mặc dù anh không bao giờ thành thật về chuyện này, nhưng lúc nào anh cũng luôn quan tâm tới đồng đội...? Em không ghét điểm này của anh Kazuma.”

Quan tâm tới đồng đội?

Đây là câu nói khẩu hiệu của những cô gái thường dùng để ám chỉ rằng mình không có tình cảm đặc biệt dành cho đối phương, có thể hiểu nôm na giống như là ‘anh là một người tốt’.

Bởi vì việc chạm trán với bọn Orc và Sylvia, tôi trở nên nhạy cảm đến mức bản thân có thể nảy sinh tình cảm dễ dàng với bất kì cô gái nào có vẻ ngoài bình thường.

Thế nên tôi hoàn toàn không cảm thấy bất bình gì trước lời khen ngợi có mà cũng như không của Megumin.

“Nếu em tới được đất nước mà anh Kazuma sống trước đây... Tới ngày Valentines em sẽ tặng cho anh chocolate, để anh có thể tự hào đem khoe với em trai mình.”

Con bé này cũng thật là tàn nhẫn, sao lại có thể thản nhiên nói ra những lời như vậy được nhỉ.

“Em không nghe điều anh nói sao? Trong cái ngày tên tines gì đó, em sẽ tặng chocola cho người con trai mà em có tình cảm. Nếu mà em tặng chocola một cách thiếu suy nghĩ chỉ vì em hơi gần với người con trai này, anh ta sẽ hiểu nhầm và sẽ trông rất là thảm hại sau này. Đừng làm như vậy, nếu mà em làm một chuyện như vậy ở đất nước của anh, mọi người sẽ cho rằng em là một đứa con gái dễ dãi.”

Sau khi nghe tôi trả lời—

“Nhưng em thích anh Kazuma mà?”

Cô bé nói một cách tự nhiên.

“Em vừa mới nói gì vậy? Lặp lại cho anh nghe lần nữa xem nào.”

Hai tai của tôi không có chức năng kì cục như lọc ra mấy câu nói quan trọng.

Megumin thò đầu ra khỏi chăn và cười khúc khích một cách tinh quái.

“Em không ghét anh Kazuma.”

“Này, câu vừa rồi hoàn toàn khác điều mà em nói trước đó, em nghĩ là trí nhớ của anh tệ đến thế sao?”

Megumin lại cười một lần nữa.

Cô bé nói bằng một giọng bình tĩnh.

“Anh Kazuma, nếu như mà....”

“Gì? Gì thế? Anh đã sẵn sàng và có thể lâm trận bất kì lúc nào!”

Có khi nào con bé bị bầu không khí trong phòng ảnh hưởng đến tâm trạng và quyết định thổ lộ ngay tại đây không?

Liệu đây có phải lúc không?

Sylvia đã bị đánh bại. Giờ sẽ không còn ai ngáng đường chúng tôi nữa.

Megumin lấy hết quyết tâm của mình—

“Anh Kazuma, nếu có thể....”

Có thể gì?

Nói đi!

Nói ngay đi nào!

Trong khi tôi trông chờ trong hi vọng, Megumin lặng lẽ hỏi:

“— Anh có muốn một Ma pháp sư ưu tú không?”

[Chú thích người dịch]

Chimera: là quái vật có phần trước của [sư tử](#), phần sau của loài [bò sát](#) và đuôi là một con [rắn](#).

Mage Killer: Một loại vũ khí hình rắn có sức kháng cự pháp thuật rất cao.

Mobile Fortress: thành trì huỷ diệt.

Orcs: Một loại quái vật đầu heo thân người, có độ thâm dục rất cao

Lamira: <https://vi.wikipedia.org/wiki/Lamira>

[Teleport] = phép dịch chuyển tức thời.

[Hide] = kỹ năng che giấu bản thân.

[Snipe] = kỹ năng nhắm bắn.

Chương kết:

『Mong muốn thành Ma Pháp Sư Mạnh Nhất 』

Sáng hôm sau.

Tôi và Megumin cùng nhau dạo quanh làng Hồng Ma.

Trên đường đi đột nhiên gặp được Yunyun, thế là biến thành cuộc dạo chơi ba người.

Cứ tưởng Yunyun sẽ ở đây thêm một thời gian nữa, nhưng dường như cô bé phải quay lại Axel ngay lập tức.

Mặc dù vậy, cũng dễ hiểu tại sao cô bé lại lo lắng đến thế.

Sau trận đánh với Sylvia, Làng Hồng Ma đã phát sinh một sự thay đổi.

“Ah! Là ‘Người gánh vác Lam sắc Sấm sét trên vai’, Yunyun! Lâu rồi không gặp, tớ chuẩn bị đi ăn sáng, muốn theo cùng không?”

Một cô gái trẻ tuổi Megumin nói với Yunyun.

Yunyun đỏ mặt lắc đầu.

Thấy phản ứng của Yunyun như vậy, cô gái đó có vẻ hơi chán, và nói ‘vậy à, tiếc nhỉ’, rồi phất tay cười rời đi.

“...Thật nổi tiếng, ‘Người gánh vác Lam sắc Sấm sét trên vai’. Chỉ là một bữa ăn thôi mà, sao cậu không tham gia cùng với cô ấy?”

“Đừng nói thế! Không muốn bị gọi bằng cái tên đó đâu! Sao, sao tớ lại đi làm cái điều ngốc nghếch như thế chứ...!”

Những lời Megumin nói làm Yunyun rưng rưng nước mắt, cô bé phải lấy tay che gương mặt ửng đỏ của mình.

Sau trận chiến, thái độ của mọi người với Yunyun đã thay đổi.

Trước giờ họ luôn coi cô bé là người kỳ quặc nhất Làng Hồng Ma, và nghĩ về cô bé như là ‘một người có thương thức lạ hoắc’. Thoáng một cái, cô bé trở thành người nổi tiếng nhất làng.

Một gã bước ngang qua Yunyun, rồi nói:

“Ồây, là ‘Tiếng sấm nổ vang trời’ Yunyun! Tôi chuẩn bị đi ăn...”

“Không đi! Tôi không đi!”

Thấy Yunyun từ chối mà nước mắt tràn đôi mi, mà gã đó thực sự vẫn chả quan tâm, nói ‘chán nhê’ rồi vẫy tay chào.

Chuyện này có thể được xem là một kiểu bắt nạt mới.

“...Nổi tiếng thật, “Tiếng sấm nổ vang trời’. Cậu chỉ cần để anh ta đãi bữa sáng thôi mà.”

“Không! Làm ơn đừng nói vậy nữa mà! Đừng gán cho tớ cái biệt danh kỳ quái đó!”

Yunyun vừa lắc đầu vừa che mặt mình.

Đột nhiên Megumin sử dụng đỉnh cây trượng chọc vào má Yunyun.

“Câu nói gì thế, pháp sư số một Hồng Ma tộc! Cậu cho tớ ăn bơ rồi sử dụng ngay cái tên đó, giờ thì cậu nói là cậu không muốn, ích kỷ thế! Nào, cho tớ xem cái điệu bộ ngầu lòi đó lần nữa đi!”

“Đừng, đừng nói vậy chứ! Chuyện đó vẫn làm Megumin thấy bực mình à!? Tớ chỉ mượn một chút thôi mà!”

Bị Megumin chọc cây trượng vào mặt mình, Yunyun quở trách cô ấy.

Tôi không thể không xen vào:

“Bọn em thân nhau thật đấy.”

Nghe thấy vậy, Megumin chỉ lườm tôi—

Rồi con bé vung vẩy cây trượng, trông hết sức mất hứng.

“Đi nào! Teleporter đã ấn định điểm đến là Axel rồi! Chúng ta cần phải nhanh lên và sẵn sàng cho lần dịch chuyển này mới được!”
(Teleporter: người dịch chuyển)

“Ahh, đợi tớ với Megumin!”

Thấy Yunyun hoảng loạn đuổi theo Megumin, tôi mỉm cười và chậm rãi bước theo.

...Lần này, hai cô gái trẻ tuổi Megumin xuất hiện trước mặt chúng tôi.

“Ah, Funifura, Dodonko.”

Họ là người quen hử.

“Cũng đã lâu rồi, Yunyun và pháp sư phế vật! Đạo này sao rồi?”

“Ahahaha! Thiên tài đứng đầu Hồng Ma tộc đã trở thành pháp sư phế vật số một! Các cậu giờ là chủ đề trò chuyện của dân làng đấy!”

Bị trêu chọc, Megumin vồ vào hai người kia.

“Này, cái cách cậu chào hỏi người bạn cùng lớp đã lâu không gặp thật đặc biệt đấy!”

“Chỉ, chỉ đùa thôi mà! Xin lỗi, tớ xin lỗi! Sao cậu vẫn còn hung hăng dữ vậy, chưa bỏ được à!”

“Dừng lại, cái lực nắm kiểu gì kinh dị thế này! Giờ cậu Level bao nhiêu thế, đau, cấm bạo lực!”

Hai người bọn họ nhanh chóng dương cò trắng sau cuộc tấn công của Megumin.

...Tôi không biết mối quan hệ giữa bọn họ và Megumin là gì, nhưng trông cái cách họ xử lý con bé không được ngon lành cho lắm.

Một cô gái nói với Yunyun:

“...Erm, hôm qua cậu ngẫu quá. Tới bây giờ, tớ cứ tưởng cậu là một con lập dị... Nhiều chuyện cũng đã xảy ra rồi.”

Nói xong, cô ấy bối rối tránh ánh nhìn Yunyun.

“Yeah, mình cũng đã phải nhìn cậu bằng con mắt khác! Yunyun ngẫu ghê!”

Người còn lại nói...

“Không.” Yunyun rung rung nước mắt che khuôn mặt đỏ ửng của mình. “Xin các cậu đừng nói thế nữa mà.”

“Xét theo một vài phương diện, hai người các cậu đều có chút lạc lõng so với mọi người, nên bọn tớ đã rất lo lắng.”

“Đúng rồi, Megumin thì cứ hành xử y như con nít, còn Yunyun thì trông như thể dễ trở thành mục tiêu bị trai hư nhắm tới. Nhưng khi thấy các cậu làm rất tốt, chúng tớ cũng yên tâm hơn nhiều.”

Thấy nụ cười của bọn họ, tôi có cảm giác ấm áp trong con tim.

Thật sự rất tuyệt, ngay cả khi Yunyun một mình trở về Axel, cô bé vẫn luôn có bạn bè ngay bên cạnh.

Ngay lúc đó, Yunyun mỉm cười và nói với tôi rằng:

“Kazuma-san, để em giới thiệu. Đây là Funifura và Dodonko. Thời còn học ở trường, bọn họ là... b-bạn bè của em!”

Được Yunyun hạnh phúc giới thiệu cùng một chút tự hào, tôi cúi đầu trước hai cô gái một lần nữa.

Được gọi là bạn bè, hai cô gái cũng bẽn lễn đáp lại.

“Xin, xin hãy chăm sóc cho em!” x2

Nhắc mới nhớ, Làng Hồng Ma có rất nhiều gái xinh.

Bởi thế cho nên tôi có chút lo lắng.

Tuy nhiên, hai cô gái dường như cũng có vẻ căng thẳng, hoặc chỉ là tôi bị ảo giác.

Nhìn chúng tôi nói chuyện với nhau, Megumin bỗng ném ra một quả bom.

“Này, tớ biết các cậu chả có nhiều cơ hội để cưa trai và cả hai giờ đang cô đơn, nhưng đừng tán tỉnh người đàn ông của tớ.”

“!?” x3

Nghe thấy điều đó, ngoại trừ Megumin, cả ba cô gái đều bị sốc.

Vẻ mặt Dodonko và Funifura trở nên mất mát khó hiểu, họ bối rối hỏi—

“Đ-đ-đàn ông!? Một đứa chả quan tâm đến bất cứ thứ gì khác ngoài ma thuật như Megumin ư!? Nói dối, đúng không? Cậu thích anh ấy như một bạn trai sao?”

“Đúng-đúng-đúng thế, khẳng định là vậy. Megumin, một đứa chả thèm quan tâm đến bất cứ điều gì, đột nhiên lại có một người đàn ông... không thể nào nhỉ?”

Hai bọn họ nói.

Cái.

Cái gì thế?

Yunyun hoang mang hỏi:

“Ka, Kazuma-san? Thật à? Mẹ-Megumin đã thú nhận như vậy...”

Cô bé nhỏ giọng hỏi.

Tôi nhìn Megumin bằng ánh mắt dò hỏi, ‘Nói ra sự thật thì sẽ ổn chứ?’

“Đừng suy nghĩ quá mức nữa – Kazuma đã gặp bố mẹ tớ và tặng quà cho bọn họ. Trước đây chúng tớ thậm chí còn tắm rửa chung với nhau, gần đây mỗi đêm cũng ngủ chung một giường, dưới tấm chăn cơ thể hai đứa cọ xát. Mối quan hệ của chúng tớ chỉ đơn giản là vậy thôi.”

“!!” x3

Funifura trở nên nhột nhạt còn Dodonko thì bước lão đảo.

Dù sao thì Megumin cũng không nói dối.

Và khoe môi hồng của Megumin nở ra nụ cười tinh quái cứ như thể con bé muốn khoe ra cho mọi người biết.

“... Pfft.”

“!!” x2

Con bé cười khúc khích.

“... Wah, waahhh! Thế, thế nào mà cậu lại có một người đàn ông được ahhh!”

“Tớ, tớ không ghen tị! Tớ không ghen tị đầuuuu!”

Hai người bọn họ bỏ lại những lời đó rồi chạy mất tăm.

Tiếp theo, thấy gương mặt Yunyun đang đỏ bừng vì bối rối, Megumin nói với cô bé.

“Yunyun, tớ và Kazuma muốn tới một chỗ. Xin lỗi, nhưng cậu có thể giúp tớ bảo Teleporter chuẩn bị sẵn sàng được không?”

“Huh!? Chuyện, chuyện đó... Erm, tớ có thể làm được...! Vậy hai người thực sự...?”

Yunyun rụt rè nhìn Megumin và tôi.

Megumin con bé–

Con bé sử dụng tông giọng của nữ sinh trung học vẫn thường nói:

“Cho dù tớ có tìm được bạn trai, chúng ta vẫn mãi mãi là bạn của nhau nhé!”

“Wah, waahhhh! Bình thường cậu không hề xem tớ là bạn! Tớ không nghĩ là mình vừa mới thua Megumin đâu!”

Tiếp bước Funifura và Dodonko, Yunyun cũng chạy mất tăm.

–Megumin dẫn tôi tới bên ngoài ngôi làng.

Chúng tôi tiến sâu vào trong rừng và đến một nơi yên tĩnh không người ở.

Chỉ có thể lắng nghe được tiếng kêu của những loài côn trùng.

Lúc này, Megumin đột nhiên quay lại nhìn tôi.

...Hmm, tình huống gì thế này?

Eh, cái gì?

Một lời tỏ tình sao?

Không, con bé đã làm rồi.

...Con bé?

Không, hôm qua thực sự đó là một lời tỏ tình sao?

Không không, vừa nãy tôi cũng nghe được rằng mình là người đàn ông của con bé!

Thế nhưng, có lẽ vừa nãy con bé chỉ muốn thể hiện trước bè bạn thôi...!

Đừng bất cần Kazuma, nếu tôi nói ‘Anh cũng thích em, chúng ta hẹn hò em nhé!’, câu trả lời của con bé chắc chắn sẽ là ‘Ý em không phải là thích kiểu đó’, kiểu kiểu thế.

Rốt cuộc, tôi thực sự thích Megumin sao?

Không, nếu bỗng một ngày được người khác phải đối xử dịu dàng, tôi cũng sẽ tự động đổ thôi.

Chẳng lẽ tôi là một gã dễ tán thế sao!

Suy nghĩ như vậy chợt lóe lên trong đầu khiến tôi cảm thấy khó chịu.

Megumin nhìn chăm chăm vào tôi và nói:

“Kazuma... Hôm qua em đã hỏi anh, và em sẽ hỏi anh một lần nữa. Kazuma, anh có muốn một pháp sư ưu tú không?”

...Cái gì đây?

Đêm qua con bé cũng hỏi tôi một câu tương tự, vậy ý nghĩa là gì thế?

Tôi cũng trả lời giống tối hôm qua.

“Nếu em hỏi rằng anh có muốn không, thì tất nhiên, câu trả lời là có.”

Tôi trả lời như một sự thật hiển nhiên.

“Vậy à... Hmm, em quyết tâm rồi.”

Con bé đột nhiên mỉm cười.

Khi đối mặt với một gã trai tân trước giờ chưa từng được hẹn hò, tấn công bằng nụ cười như thế là phạm lỗi đấy.

Ở một nơi yên tĩnh không có ai xung quanh, nói là ‘Em quyết tâm rồi’, và hỏi ‘Anh có muốn một pháp sư tuyệt vời không’, chẳng phải câu đó sẽ khiến trái tim tôi hụt mất một nhịp sao?

“Em, Em định bắt đầu học ma thuật thượng cấp.”

Suy nghĩ của Megumin thật quá cực đoan, con bé hỏi một gã trai tân quá nhiều điều.

... Con bé vừa nói gì thế?

“...Này, em mới nói gì xong vậy?”

Giọng tôi trở nên the thé.

Khi tôi dọa sẽ cắt khâu phần ăn từ 3 xuống 2 bữa một ngày nếu con bé muốn ném ra mấy vụ nổ, chắc chắn con bé sẽ chọn việc ném skill ‘Explosion’ mà không cần phải đắn đo. Một con nhóc điên cuồng với ma thuật ‘Explosion’ như Megumin vừa nói cái gì thế này?

Megumin lấy ra Thẻ phiêu lưu của mình.

Và đưa cho tôi xem.

“Giờ em liên tục đắn đo. Thậm chí trước đây Yunyun còn nói em là một pháp sư vô dụng. Có lẽ nếu chưa từng được gặp Kazuma, Aqua và Darkness, em sẽ không cân nhắc những điều như thế này và tiếp tục nâng cấp cho skill ‘Explosion’ của mình. Từ lần gặp mặt Funifura và Dodonko vừa nãy có thể rõ ràng rằng dân làng Hồng Ma hoàn

toàn thất vọng về em... Em sẽ không trở thành gánh nặng cho Kazuma nữa đâu. Em sẽ giúp đỡ Kazuma và mọi người... Vậy, thế nên, từ giờ trở đi, em sẽ phong ấn ma thuật 'Explosion'."

Nói xong, con bé mỉm cười với tôi lần nữa.

Sai.

Sai, sai rồi.

"Này, đợi một chút. Nếu em có thể sử dụng được thượng cấp ma thuật thì quả thật là một sự giúp đỡ lớn lao. Có thể là vậy, nhưng cũng không cần phải... cố ý phong ấn ma thuật 'Explosion' như thế. Chúng ta việc gì phải làm nhiệm vụ thảo phạt quái vật mỗi ngày nữa, vậy nên nếu rảnh rỗi thì ngày nào em cũng có thể ném ra skill 'Explosion' mà. Ngoài ra, thay vì sử dụng chiêu thức đó mỗi ngày, có thể dấu để làm con át chủ bài vào những lúc quan trọng...! Và không phải lần trước em đã nói với Yunyun rằng em đã đặt tất cả điểm nâng skill của mình để gia tăng sức mạnh cho chiêu thức 'Explosion' và cải thiện thời gian niệm phép sao?"

Nghe tôi nói vậy, Megumin bật cười.

...Tôi chợt nhớ.

Khi rời khỏi Axel, Vanir đã nói rằng:

"Tại điểm đến của chuyến hành trình, tới một thời điểm nào đó, bạn đồng hành của ngươi sẽ chia sẻ nỗi lo của mình và tới gặp ngươi để xin lời khuyên. Người đó sẽ thay đổi bản thân dựa vào quyết định của nhà ngươi. Hãy suy nghĩ cho thật kỹ vào và chọn lấy lời khuyên để sau này ngươi sẽ không hối tiếc."

Hiểu rồi, vậy hẳn ta đã đề cập đến chuyện này.

Chết tiệt, cái tên ác quỷ gian lận đó, hẳn ta thực sự đã dự kiến được điều này rồi sao?

Trở về Axel, tôi sẽ chà nước thánh lên nắm cửa của cái shop đó.

Nhưng tôi chỉ có thể mừng tượng ra cái cảnh Wiz đau đớn ôm lấy cái tay bị bỏng nặng của mình.

Cứ như thể Megumin đang lưu giữ lại những kỷ niệm quý giá, con bé nhìn tha thiết vào tấm Thẻ.

Rồi lặng lẽ nhắm mắt.

Hít một hơi thật sâu, và mở mắt ra lần nữa.

Sau đó, con bé quay lưng lại với tôi, và chìa tấm thẻ ra cứ như thể con bé đang ráng chịu đựng.

Vai Megumin khẽ run rẩy.

“Xin lỗi Kazuma. Em có thể nhờ anh làm một điều không?”

“...Bởi vì bản thân không thể nhấn vào nút học ma thuật thượng cấp, cho nên em mới nhờ anh đúng không?”

Megumin gật đầu.

Con bé ngốc nghếch...

“Sao không suy nghĩ cho kỹ? Chúng ta đã kiếm được một khoản tiền lớn ở ngân hàng rồi đúng không? Từ giờ trở đi sẽ không cần phải làm những nhiệm vụ nguy hiểm nữa. Chúng ta có thể sống thanh thoi ở căn biệt thự, thỉnh thoảng em có thể làm tan biến một vài miếng thịt

cháy bằng 'Explosion', và tất cả mọi người sẽ hạnh phúc chung sống cùng nhau mãi mãi về sau."

Megumin bật cười.

"Lần trước em có nói là mình không chịu học phép thuật trung cấp, Kazuma cứ cản nhằn chuyện đó mãi."

Đôi vai run rẩy cứ như thể con bé vừa được nghe một câu chuyện đùa, nhưng vẫn kiên định đẩy tấm thẻ về phía tôi.

Tôi lặng lẽ nhận lấy.

"...Em sẽ không hối tiếc chứ?"

Tôi hướng đến bờ lưng nhỏ của Megumin và nói.

"Sẽ không đâu. Em không muốn phải làm vương chân anh thêm nữa. Nếu em là một tộc nhân của Hồng Ma tộc bình thường, Kazuma chắc chắn sẽ không bị lũ Orc đuổi đến mức phải bật khóc, Sylvia cũng sẽ không thể bắt cóc được Kazuma... Em là pháp sư tối thượng của Hồng Ma tộc, một người sẽ nắm giữ sức mạnh của ma thuật thượng cấp!... Từ giờ trở đi em có thể nói được điều đó. Em có nhiều mana hơn Yunyun, nếu sử dụng ma thuật thượng cấp, chắc chắn em sẽ trở thành pháp sư mạnh nhất tộc Hồng Ma. Em sẽ không để Yunyun đoạt mất vị trí số một của mình đâu."

Megumin kiên quyết nói.

Trên gương mặt ánh lên nụ cười gượng.

...Con bé ngốc nghếch.

Rõ ràng là con bé thích 'Explosion' tới mức không gì sánh bằng, mà hy sinh tất cả mọi thứ cho chiêu thức đó.

Tôi lặng lẽ thao tác trên tấm thẻ của Megumin.

Ai mà ngờ được rằng có thể sử dụng được tấm thẻ của người khác.

Nếu tôi biết sớm hơn.

Ví như, lần gặp mặt đầu tiên, tôi có thể đánh cắp thẻ của Megumin và Darkness, rồi tự ý phân bổ điểm kỹ năng của bọn họ.

Sau khi làm xong, tôi đưa tấm thẻ cho Megumin.

Nhận lấy mà không cần liếc mắt, con bé tiện tay nhét tấm thẻ vào trong ngực mình.

Rồi quay người lại.

"Đã tới lúc về với mọi người rồi! Với Aqua, Darkness, cùng nhau chúng ta sẽ trở về Axel. Đúng rồi, tiền thưởng của Sylvia thực sự rất cao đúng không anh?"

"Hmm, thế à!? Hãy trở về và làm một bữa tiệc thật hoành tráng nào."

Lúc Megumin chuẩn bị trở về Làng Hồng Ma, tôi ngăn con bé lại.

"Ồ, đúng rồi. Megumin, em thử ném một quả 'Explosion' cho anh xem đi."

Tôi đột nhiên bảo con bé.

Nghe tôi nói vậy,

“...Anh thiệt tình... Em vừa mới tôi luyện bản thân mình, vậy mà chưa tới năm phút đã muốn em niệm phép ‘Exposion’, anh nghĩ gì vậy hả?”

Con bé không biết phải nói gì nữa.

“Đất nước anh từng ở, có một câu nói ‘ Ngày mai tôi sẽ nỗ lực hết mình.’ Ngoài ra, anh chưa được chứng kiến tận mắt vụ nổ trăm điểm của em. Để đối phó với Sylvia, em cũng đã nạp sức mạnh của vụ nổ vào khẩu Railgun. Vụ nổ cuối cùng nhạt nhẽo như thế mà em vẫn chịu được à?”

“...Anh thực sự không thể kiềm chế được à? Okey, đây sẽ là vụ nổ cuối cùng. Em sẽ cho anh chiêm ngưỡng một phát bắn mạnh chưa từng thấy.”

Nói xong, Megumin khoa trương nhắm vào tảng đá trước mặt.

“...Đợi đã, Me, Megumin. Đừng nhắm vào cái nào gần quá, chọn mục tiêu xa hơn chút đi. Em sẽ dốc toàn lực để sử dụng chiêu cuối đúng không? Thế thì ngắm vào tảng đá đằng kia ấy.”

Tôi chỉ vào tảng đá khổng lồ phía bên kia rừng, nằm ngay giữa một thảo nguyên quang đãng.

Nghe thấy yêu cầu của tôi, Megumin chột nghiêng đầu.

“Em không bận tâm đâu, nhưng dù sao thì nó cũng nằm trong phạm vi xạ skill... Vậy thì, để em cho anh thấy, chiêu ‘Explosion’ mạnh nhất từ trước tới nay!”

Ngay bây giờ sự phấn chấn của Megumin hoàn toàn xuất phát từ trong trái tim, không phải nụ cười giả tạo con bé buộc phải trưng ra vừa nãy.

Megumin cười thích thú, rồi bắt đầu niệm chú...!

“Explosion-!!”

Trên đỉnh của cây trượng phát ra ánh sáng mãnh liệt, tia sáng bắn thẳng vào tảng đá.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là cú ‘Explosion’ mạnh nhất từ trước tới nay.

Cùng với tiếng nổ đinh tai, một luồng gió còn lớn hơn tôi tưởng tượng đập thẳng vào mặt.

Nếu con bé tung cú ‘Explosion’ này vào Sylvia, không cần phải nhờ vào khẩu Railgun đó cô ta cũng sẽ bị đánh bại. Đây chính là uy lực của đòn đánh vừa rồi.

Sau khi chứng kiến sức mạnh của phép thuật mình vừa tung ra, Megumin bị sốc, và vội vàng lấy tấm thẻ ra.

Đọc xong dữ liệu, con bé nhìn tôi dữ dội, không thể kiềm chế được niềm hạnh phúc từ tận sâu trong lòng mình, như thể vừa bất đắc dĩ vừa vui sướng, con bé bối rối cười.

Không lâu sau, con bé hất áo choàng và mỉm cười tự giới thiệu bản thân.

“Em là Megumin! Pháp sư số một thị trấn Axel, một Đại ma pháp sư sử dụng ma thuật ‘Explosion’, một người sẽ đưa sức mạnh của ma thuật ‘Explosion’ chạm tới đỉnh cao!”

Con bé Megumin thân quen đứng ngay trước mắt tôi.

Tôi đã đi ngược lại tâm nguyện của Megumin và đặt tất cả điểm nâng skill của con bé để cường hóa sức mạnh của chiêu thức ‘Explosion’.

Con bé hỏi rằng tôi có muốn một pháp sư tuyệt vời không.

Nhưng không có bất kỳ pháp sư nào sánh được Megumin của chúng tôi cả.

Xét cho cùng, con bé chỉ cần một quả ‘Explosion’ để đánh bại những tên Boss của Quân đội Quý vương.

Nếu có bất kỳ pháp sư nào có thành tích tốt hơn Megumin, tôi muốn gặp mặt người đó.

Cái tôi muốn, không chỉ là một pháp sư, mà còn là...

Vói vẻ mặt đắc ý, Megumin phập phồng khuôn ngực hỏi tôi:

“Quả Explosion đó bao nhiêu điểm thế?”

Đương nhiên là...

“Một trăm hai mươi điểm.”

Nghe thấy những lời đó, Megumin mỉm cười rục rĩ-

Đoạn kết

“Đúng là không đâu bằng nhà mình cả!! Tạm thời thì tôi không muốn đi đâu xa nữa! Và cũng thật là kì cục khi một tên Hikikomori như tôi lại phải đi du lịch hoài như vậy!”

Xa nhà cũng được một thời gian, bầu không khí ấm cúng nơi đây đã làm tôi bình tâm trở lại.

Đạo này phải làm việc hơi nhiều, nhưng mà cũng thật là lạ khi một tên hikikomori như tôi lại có thể chăm chỉ như thế.

Dù sao thì tôi cũng chuẩn bị kiếm được một khoản tiền lớn nhờ vào công việc làm ăn với Vanir.

Có lẽ sắp tới tôi không cần phải chạy đôn chạy đáo nhiều như vậy nữa.

Không, thẳng thắn mà nói thì tạm thời cứ ở lý trong nhà là được rồi.

May thay dân làng Hồng Ma Tộc nguyện ý để nhóm chúng tôi nhận hết khoảng tiền thưởng cho việc đánh bại Sylvia.

Nhờ thế cho nên tôi đột nhiên có thêm một khoản kha khá.

Bởi vậy tôi quyết định rằng từ này về sau sẽ không cần phải rước thêm phiền phức nữa.

Ngay cả khi có người tới khóc lóc van xin cầu cứu, tôi cũng sẽ đuổi họ đi chỗ khác.

“Kazuma, thật đúng là, chỉ mới đó thôi mà lộ rõ bản chất phế nhân rồi. Chẳng hiểu sao thấy anh như vậy lại khiến tôi có cảm giác thoải mái hơn. Cứ như thể ‘Thôi từ giờ gắng sức làm chi nữa cho mệt’.”

“Aqua, thấy đồng loại của mình cô mới có cảm giác như vậy thôi! Hẳn ta là tấm gương xấu cho mọi người, học theo hẳn là cô sẽ trở nên sa ngã đấy!”

Nghe thấy Aqua bình phẩm về tôi như vậy, Darkness liền bật ra một câu vô cùng mất nết.

“Các chị đừng nói như thế mà. Dù sao thì thành tích của anh Kazuma lần này cũng khá là xuất sắc đấy chứ. Anh ấy không chỉ giải mã được ngôn ngữ cổ đại mà còn tìm ra cách sử dụng khẩu Railgun. Không những thế anh ấy còn đánh bại cả Sylvia nữa.”

Chẳng biết hôm nay Megumin lỡ ăn phải cái gì, sao bây giờ lại đang bênh vực cho tôi thế này?

“Phải nhờ vào sức mạnh của Megumin chúng ta mới có cơ hội đánh bại Sylvia, anh chỉ đứng ngoài hướng dẫn thôi mà.”

“Không không, nếu không nhờ món vũ khí đó biến ma pháp thành năng lượng huỷ diệt thuần túy thì em cũng không giúp gì được nhiều. Cũng đều nhờ anh Kazuma đã mang khẩu Railgun tới cả.”

Megumin và tôi cứ tiếp tục nhường công trạng cho nhau.

“... Này Aqua, có chuyện gì xảy ra với hai người bọn họ vậy? Tôi cảm thấy mối quan hệ giữa hai người này có gì đấy khác hẳn sau chuyến

hành trình.... Không, không lẽ nào, cái lúc ngủ chung với nhau hai người đã....?!”

“Khoan đã, đừng có nói vớ vẩn như thế, tôi không hề làm gì sai cả! Này Megumin, chúng mình không có.... Này, em nói gì đi chứ không thì họ sẽ nghi ngờ đấy!”

Mặc dù Darkness nhìn chúng tôi một cách ngờ vực, Megumin vẫn không hề chối cãi gì cả, và bắt đầu tiến về phía Aqua.

Cô bé có vẻ rất quan tâm tới vật đang nằm trong tay Aqua.

Nhân tiện đây, chuyện gì Aqua cũng là người mở mồm đầu tiên, cho nên thật là hiếm thấy khi cô ta im lặng như vậy.

Cô ta đang làm trò gì trên ghế sofa thế nhỉ....?

Ding ding.

.....

“Cô mang về mấy cái máy chơi game cầm tay hồi nào thế!? Này, cho chơi chung đi, với một game thủ như tôi thì đây là món đồ không thể tuyệt vời hơn!”

“Cái gì cũng có giá của nó cả, nếu mà muốn mượn thì ngày mai anh phải dọn nhà vệ sinh thay tôi nhé!”

Trong lúc tôi đang giành giật cái máy Game Girl với Aqua như mấy đứa con nít thì có ai đó gõ cửa nhà, tiếng của một người đàn ông vang lên.

“Xin hỏi có ai ở nhà không ạ?”

Aqua và tôi ngay lập tức nhìn nhau và đều gật đầu ra hiệu.... Chúng tôi liền lén lút mò tới cửa chính.

“Xin hỏi có ai ở đây không.... Oh, xin chào ngài. Liệu ngài đây có phải là chủ nhà không ạ... Ngài, ngài đang làm gì vậy! Xin hãy dừng lại....!?”

“Tôi không cần biết ông từ đâu tới, nhưng kiểu gì ông cũng xách theo người chuyện gì đó phiền toái thôi! Biến đi chỗ khác cái đồ quạ đen!”

“Kazuma, dùng [Drain Touch] ngay! Hút hết sức sống của tên này rồi đánh gục hắn ta! Sau đó thì thả hắn ta ra ngoài rồi giả vờ như tên này chưa bao giờ mò tới đây!!”.

“Hai người đang làm cái quái gì vậy hả!? Này Kazuma! Dừng lại ngay!”

“Lý do khiến anh không muốn dính líu gì tới rắc rối nữa em có thể thông cảm, nhưng mà anh không thể nào tấn công một người lần đầu gặp mặt được!”.

Ngay khi tôi nhào về phía vị khách mới tới, Darkness và Megumin liền nhảy vào không chế, và giờ thì hai tay của tôi đã bị trói lại.

Vị khách mới tới là một người đàn ông khoảng 50 tuổi trong bộ đồng phục quản gia.

Ông ta vừa thờ hồng học vừa quan sát tôi và Aqua một cách dè chừng.

Sau khi nhìn kỹ lại ông già quản gia mới tới, Darkness đột nhiên hét toáng.

“Ông đang làm gì ở đây vậy Hagen? Không phải là tôi đã dặn dò ông cẩn thận là không bao giờ được tới dinh thự này trừ khi có trường hợp khẩn cấp hay sao? Tôi không tin là ông sẽ mang lại rắc rối gì tới đây đâu, nhưng chỉ lo là ông dính phải màn tiếp đón thiếu nhân tính như vừa nãy đây....”.

Hình như ông quản gia này là giúp việc của nhà Dustiness.

Và ý cô ta là gì khi nói rằng khách tới thăm sẽ bị tiếp đón một cách bất nhân cơ chứ?

... Ờ thì đúng thật là ông ta vừa mới bị chúng tôi đối xử hết sức tồi tệ.

Vị quản gia liền ho khan và lấy lại được sự điềm tĩnh của mình.

“Thưa cô chủ, dĩ nhiên là tôi tới đây với một chuyện cực kì quan trọng. Thật ra thì....”.

Đủ lắm rồi, tôi không muốn dính líu tới rắc rối nào nữa cả!

Tôi lấy tay che tai mình lại và lờ đi lời của ông già quản gia, nhưng Darkness nắm lấy cổ tay tôi và kéo nó ra xa khỏi hai tai, ép tôi phải cùng lắng nghe chung với cô ta.

“Không, tôi không muốn đâu! Chuyện này không dính dáng gì tới tôi cả, cho nên đừng hòng bắt tôi phải nghe! Tôi không muốn đi tới chỗ nào nguy hiểm cả, tôi chỉ muốn yên ổn ở nhà thôi!”

“Đã lâu Toalet chưa được ai lo lắng rồi, giờ tôi đi kỳ cọ nó ngay đây!”

Darkness dùng một tay trấn giữ tôi đang chống trả một cách kịch liệt, tay còn lại thì tóm lấy Aqua đang tính kế chuồn, và hỏi vị quản gia.

“Có vấn đề gì vậy? Ở nhà đã xảy ra chuyện gì à?”

Để trả lời câu hỏi của Darkness—

“Thật là tồi tệ thừa tiêu thụ! Nếu chuyện này cứ tiếp tục thì sở trường duy nhất cô chủ sẽ biến mất!”

Điều mà ông quản gia vừa nói khiến chúng tôi không thể lờ đi.

“Khoan đã, chuyện gì xảy ra với điểm tốt duy nhất của Darkness thế? Chạy xệ rồi à!? Đừng nói là cái vóc người dâm dăng của cô ta cuối cùng cũng bắt đầu xệ xuống đấy nhé!? Tôi lúc nào cũng thấy lạ, sao mà thân hình của cô ta có thể khiêu gợi được như vậy chứ! Chắc chắn cô ta đã dùng tiền bạc và địa vị của mình để kiếm được một món đồ ma pháp có thể làm cho ngực mình to ra đúng không!”.

“Anh đang nói cái quỷ gì vậy hả!? Điểm mạnh của tôi đương nhiên là nằm ở khả năng phòng thủ rồi... Cơ mà ý tôi không phải thế! Hagen, ông thật là tàn nhẫn, tôi chắc chắn rằng mình có nhiều điểm tốt hơn vậy mà...! Nói đi chứ, Megumin, Aqua, chắc chắn tôi phải có thêm vài điểm tốt nữa đúng không nào?!”

Trông như thể Darkness sắp trào khóc bất kì lúc nào ấy.

“Gượm đã, có món đồ ma pháp nào có thể làm ngực to ra thật à? Nếu đúng như vậy thì, làm ơn cho em....”

“Kazuma và ông già quản gia đó cũng thật quá đáng! Dĩ nhiên là Darkness nhà mình có nhiều điểm tốt mà! Cô ấy nhẹ dạ lắm, thế nên ai mà khóc lóc cầu xin ngay trước mặt thì cô ấy cũng đều đồng ý thôi. Hơn nữa, có dạy thứ gì tầm bậy thì cô ta cũng tin hết, cho nên không việc gì phải chán cả! Eya, đau quá, đau quá, đau quá! Dừng lại đi

Darkness, đầu của tôi sắp nổ tung rồi đây này! Tôi đang khen cô hết lời vậy mà cô đột nhiên dở chừng gì thế hả!?”

Darkness dùng tay của mình xoáy thật mạnh vào thái dương của Aqua, khiến cô ta thảm thiết hét toáng. Vị quản gia mở miệng nói:

“Không phải như vậy! Nếu chuyện này cứ tiếp tục thì ông chủ sẽ bị tước hết mọi danh hiệu và tiểu thư sẽ bị đày xuống làm thứ dân mất! Ngoài chuyện kiếm sống bằng cơ thể dâm đặng của mình thì tiểu thư còn làm được việc gì nữa đâu -- Tiểu thư? Xin đừng làm thế với khớp xương cũ rích này, tôi có thể chết đấy!”

Trong khi Darkness bóp cổ ông già quản gia thì một lá thư rơi xuống dưới chân cô ta.

“....? Cái gì thế này?”

“Đây là lá thư từ cung điện. Thưa cô chủ, sau khi cô chủ đọc xong lá thư này, cô chủ sẽ hiểu được hiểm họa sắp tới đối với nhà Dustiness. Và vấn đề này cũng liên quan tới ngài Satou ở đằng kia nữa...”.

Vị quản gia liếc nhìn về phía tôi!

Dừng lại ngay, đừng có hòng lôi tôi vào chuyện này!

Sau khi mở bì thư ra, nét mặt của Darkness ngày càng trở nên nhợt nhạt và cuối cùng thì cô ta cũng ngã quỵ xuống sàn nhà.

Có vẻ như nội dung của bức thư rất nghiêm trọng.

“.... Trong đó viết gì vậy?”.

Tôi rụt rè hỏi, Darkness liền giật mình trả lời.

“Kho-không-không có chuyện gì cả!! Chuyện này không liên quan gì tới Kazuma đâu! Anh không cần phải bận tâm!”

Đột nhiên Darkness sử dụng ngôn ngữ kính cẩn đến mức kỳ lạ, khiến tôi linh cảm có chuyện gì đó không ổn. Bởi thế tôi liền đưa tay ra.

“Đưa tôi xem bức thư.”

“Tôi, tôi từ chối. Không, tôi xin lỗi vì lúc nào cũng kéo anh vào chuyện rắc rối cả. Này, không phải anh vừa mới nói hồi nãy sao? Rằng anh không muốn dính líu gì tới chuyện phiền phức nào hết! Bởi vậy, vấn đề này nên —.”

“[Steal]!”

Sau khi cướp được bức thư, tôi lén nhìn Aqua và Megumin để thăm dò ý kiến, rồi cả ba cùng nhau đọc nhanh bức thư. Với nội dung là....

“Gửi tới vị anh hùng đã đánh bại được nhiều Boss của Quân đội Quý vương, Mạo hiểm giả xuất chúng đã có công lao hết sức to lớn đối với quốc gia, Ngài Satou Kazuma. Ta đã được nghe qua về những chiến công hiển hách và hi vọng được trực tiếp gặp mặt ngài. Liệu ngài có thể dùng bữa với ta một lần không?”

Cuối bức thư là con dấu của hoàng gia và chữ kí của người viết lá thư này.

Tên của người viết là Iris.

Mặc dù vẫn chưa hiểu hết tất cả mọi thứ ở thế giới này, nhưng ít nhất thì tôi cũng biết được cô ấy là công chúa đầu tiên của Vương quốc.

Một công chúa hoàng gia đúng nghĩa.

“Kazuma, hãy từ chối lời mời này! Lỡ mà có chuyện gì xảy ra đối với công chúa Iris thì tất cả mọi người sẽ mất đầu ngay đấy! Trong chúng ta chỉ cần vô lễ với công chúa một lần thôi, rắc rối lớn nhất định sẽ xảy ra! Anh chả hiểu quái gì về lễ nghi và các quy tắc xa giao của quý tộc đúng không nào? Không phải là anh ghét mấy cái sự kiện gò bó này hay sao? Tôi nói đúng phải không? Hãy từ chối lời mời này đi! Chuẩn rồi, chính xác là nên làm vậy, nhà Dustiness sẽ đặt một nhà hàng thật sang và chúng ta sẽ mời bạn bè thân thiết tới ăn mừng công lao của nhóm! Cho nên...!”

Tôi liếc về phía Aqua và Megumin để trao đổi ánh mắt, và cả ba người bọn tôi đều gật đầu tán thành.

“Thời khắc của chúng ta cuối cùng cũng đã tới!”

Còn Darkness thì lắc đầu khóc lóc van xin, trong khi ôm chặt lấy hông của tôi và nhất quyết không chịu thả tay ra.

Short story: Buổi hẹn hò Explosion!

Tôi đang nằm ườn trên ghế sofa, và Megumin mặc một chiếc váy bước đến chỗ tôi và nói.

_"...Kazuma, anh có muốn đi hẹn hò với em không?"

_"Đợi anh một chút nhé, để anh đi thay đồ cái."

Tôi trả lời ngay lập tức mà không cần nghĩ ngợi và tiến lên phòng tôi trước khi bị Megumin chặn lại.

_"E-Eh, khoan đã, từ từ, em biết là sẽ hơi kỳ nếu như em nói điều này, nhưng anh không định hỏi em điều gì sao?"

_"Em muốn anh hỏi em cái gì?"

Tôi nghiêng đầu hỏi lại em ấy. Megumin với một biểu cảm bối rối trên khuôn mặt, và bắt đầu chụm hai ngón tay lại với nhau.

_"Ví dụ như... tại sao bỗng dưng em lại hỏi anh đi hẹn hò, hay gì đó kiểu vậy."

_"...? Ủa chứ không phải là em mới bước vào tuổi dậy thì và bắt đầu chú ý đến anh, 'người khác giới' gần gũi nhất với em như một 'người bạn đời tiềm năng' ư?"

_"Bộ anh tưởng em là con chó hay con mèo à!? E không có nghĩ gì về anh cả!... E-Em xin lỗi, em nói hơi quá rồi. Không phải là em ghét anh hay gì đâu!"

Megumin vội vàng nói lại sau khi thấy tôi hờn dỗi quay mặt vào góc ghế sofa.

_ "...Vậy lý do là gì? Đừng có nói với anh là em thua Aqua trò gì đó rồi em phải mời anh đi hẹn hò như một hình phạt ư? Nếu thực sự là vậy, thì anh sẽ lột hết đồ em ra thì thôi."

_ "Không phải là thế! Sự thật là, em có lý do cho chuyện này..."

...

...

...

— Megumin và tôi đang đi cùng nhau trên con phố của Axel

_ "Oh, Megumin nè, thời tiết hôm nay đẹp quá ta... đây chẳng phải là thời tiết thích hợp cho một buổi hẹn hò sao?"

_ "Trời đang nhiều mây và có gió mạnh. Anh không nói chuyện như bình thường được sao?... À mà anh đừng nắm tay em chặt quá được không? Tay anh đang chảy mồ hôi nhiều quá..."

Và hiện tại chúng tôi đang nắm tay nhau trông như người yêu vậy.

Cho dù đây là Megumin đi chăng nữa, thì tôi vẫn đang cảm thấy rất lo lắng

_ "Anh biết làm gì bây giờ! Đây là buổi hẹn hò đầu tiên của anh đấy! Lần cuối cùng mà anh nắm tay một cô gái là hồi anh còn học tiểu học! Cho dù đó là em đi chăng nữa thì anh vẫn cảm thấy hơi lo lắng chứ!"

_ "'Kể cả khi đó là em? Lo lắng?' Ý anh là sao!? Anh thô lỗ đến mức nào thế!? Với lại anh nói hơi to quá đấy! Nếu cậu ta nghe thấy thì sao?! Ủa mà tiểu học là gì thế?"

Sau khi mắng mở tôi một cách nhẹ nhàng, Megumin lấy ra một chiếc khăn tay rồi dịu dàng lau đi mồ hôi đang chảy ra trên tay tôi

"Nếu anh cảm thấy lo lắng khi nắm tay, vậy thì có lẽ như này sẽ dễ hơn đấy."

Nói xong, em ấy ôm lấy cánh tay của tôi như thế muốn chứng tỏ cho mọi người thấy vậy.

Sau khi đã bình tĩnh được một chút, tôi cẩn thận quan sát xung quanh

_"Cậu ta còn bám theo chúng ta không?"

"Có, cậu ta đang bám theo kìa. Bây giờ cậu ta đang nấp sau cái biển của cửa hàng thịt và nhìn chúng ta kìa."

Tôi quay ra đằng sau và nhìn thấy một cậu trai trông còn trẻ hơn cả Megumin đang nhìn trộm chúng tôi đằng sau cái biển của cửa hàng thịt.

_"Anh không ngờ là lại có một đứa kỳ lạ có gu đủ mặn để bám theo em ấy..."

_"Này, ý anh gu mặn là sao? Sao anh không giải thích cho em nghe nào?"

Đây là lý do khiến em ấy bỗng dừng lại mời tôi đi hẹn hò.

Bởi vì thằng nhóc đó đã liên tục bám theo em ấy được khá lâu rồi, nên em ấy muốn tôi giả vờ làm người yêu để khiến cho thằng nhóc đó từ bỏ. Đây đúng là một cách cũ rích từ thời Na-pô-lê-ông cời trường tắm mưa.

Thì, phải công nhận là nếu Megumin không nói gì thì trông em ấy cũng được đấy chứ, nên chắc mấy chuyện này xảy ra cũng chẳng có gì lạ.

— "Được rồi, vậy để anh diễn tốt nhất có thể để khiến chúng ta trông giống như đang yêu nhau say đắm nhé."

— "Chúng ta chỉ đang giả vờ thôi! A-Anh biết mà đúng không? Đừng có đi xa quá!"

Và thế là, cuộc hẹn hò giữa tôi và Megumin đã bắt đầu.

...

...

— "Ồng, uống cùng một ly nước chẳng phải là những điều mà một cặp đôi thường làm sao?"

— "Em biết, em biết chuyện đó! Nhưng cách thông thường là họ sẽ ngồi đối diện và dùng 2 ống hút khác nhau, chứ không phải là nốc cùng một ly... Ah, sao anh uống hết rồi!? Sao mà anh lại làm vậy! Em là người mua ly nước này mà!"

Ban đầu chúng tôi còn cãi nhau chuyện chia sẻ đồ uống thế nào cho đúng.

...

...

— "Có thể họ sẽ đồng ý cho em mua vé trẻ em đấy, nên hãy dùng số tiền chúng ta tiết kiệm được để mua bóng ngô đi."

_"Khoan đã nào, nghe thì cũng hợp lý, nhưng em cảm thấy như một phần trong em sẽ chết nếu chúng ta làm vậy đấy... Ah! Nhìn kia Kazuma, nhìn kia kia! Hãy xem vở diễn này đi! 'Putamkin đấm qua mọi rắc rối!' Nó nói về bạo loạn, nội chiến, Tham nhũng, và nạn đói. Xem huyền thoại quý tộc Putamkin đấm qua những điều đó. Đây là một vở kịch vui nhộn có sự tham gia của nam tước Putankin đấy!"

_"Oh, nghe hay nhỉ, anh cũng tò mò về nó lắm, nhưng đây không phải là một vở kịch phù hợp với một buổi hẹn hò..."

Sau đó chúng tôi bút rút để quyết định nên xem vở kịch nào.

...

...

_"-Anh không ngờ là nam tước Putamkin lại sẵn sàng đập bể chiếc bình gia truyền mà ông ấy đã liều mạng để lấy lại đấy!"

_"Đúng vậy! Em không ngờ là công chúa lại bị đấm chỉ vì nói rằng anh trai của cô ấy không còn muốn chiếc bình đó nữa."

_"Anh cũng không ngờ là công chúa lại là kẻ chủ mưu đứng đằng sau mọi chuyện! Ban đầu, anh còn tưởng nhân vật chính là một tên 'cơ bắp to hơn não', chỉ biết đấm mọi thứ mà ông ta nhìn thấy chứ!"

_"Thật ra thì, các nhà sử học vẫn đang tìm hiểu thêm về nam tước Putamkin! Có rất nhiều người cho rằng ông ta chỉ đơn giản là dạng người theo bản năng mà có thể đấm một người mà không cần phải nghĩ hay điều tra về nó, nhưng các nhà sử học vẫn cho rằng không có ai lại có thể điên cuồng đến mức đó cả..."

Cuối cùng, chúng tôi bàn tán rất sôi nổi về vở kịch mà chúng tôi vừa xem.

— Vị nam tước đó nói rằng 'thịt là chân lý!', nên hay là chúng ta làm theo lời ông ấy và đi ăn chút thịt đi!"

— "Vào ngày này thì chúng ta nên đi ăn lợn đi! Hôm nay là ngày lễ tạ ơn đấy, là ngày mà vị nam tước đó đã hạ gục 'con lợn tám đầu' chỉ bằng nắm đấm và đã dùng thịt của nó để chấm dứt nạn đói và dùng tiền thưởng của nó để giải quyết các vấn đề tài chính của quốc gia khi đó!"

— "Vậy quyết định nó bằng oản tù tì đi!"

— "Không đời nào em lại có thể thắng anh trong trò oản tù tì được! Chúng ta đang đi hẹn hò mà, nên anh nên chiều theo con gái những lúc như thế này đi chứ!"

— "Đi hẹn hò chỉ để bắt con trai trả tiền cho cái thịt lợn đắt đỏ đó sao, em chỉ đang lợi dụng quyền phụ nữ thôi!"

Và đến cuối cùng, không có một chút nào là lãng mạng trong cuộc hẹn hò này cả.

— "- Cậu ta còn bám theo chúng ta không?"

— "Em không thấy cậu ta nữa, mặc dù chúng ta chẳng làm gì giống một cặp đôi cả..."

Chúng tôi nói trong khi đang đi về sau cuộc hẹn hò.

Thằng nhóc bám theo chúng tôi đã biến mất được một lúc rồi.

Có lẽ chúng tôi trông cũng giống một cặp đôi trong mắt người ngoài nhỉ...

—"Thôi, chúng ta nên quay về được rồi. Kể cả khi cậu ta vẫn bám theo chúng ta, thì cậu ta cũng sẽ từ bỏ khi thấy chúng ta đi về nhà cùng nhau thôi."

Sau khi nghe những lời của tôi, Megumin nói.

—"Cuộc hẹn hò này vẫn chưa kết thúc đâu."

Rồi nắm lấy tay tôi và nở một nụ cười tươi.

...

...

...

—Trên đường đến cánh cổng của thị trấn.

—"... Thật hả trời, em định kết thúc cuộc hẹn hò của chúng ta bằng một chuyến đi xả Explplosion sao? Điều này chẳng lãng mạng gì cả."

—"Có vấn đề gì to tát đâu? Đây là những gì mà cuộc hẹn hò của chúng ta nên diễn ra. Em đã rất vui hôm nay đấy."

Vừa nói xong, Megumin bỗng dừng lại.

... Thằng nhóc đó đang đứng trước cổng chính.

Nếu cậu ta đã can đảm đối mặt với chúng tôi thế này, chắc cậu ta cũng đã sẵn sàng để làm gì đó rồi.

Tôi bước lên phía trước Megumin để bảo vệ em ấy, cùng lúc đó, cậu ta tiếp cận chúng tôi với một biểu cảm do dự trên khuôn mặt.

_"Megumin-sensei, xin... xin hãy dạy tôi bộc phá ma pháp!"

...

_"Eh?"

Megumin và tôi cùng thốt lên.

_"Huh, Chuyện gì thế này? Em là người đã bám theo Megumin từ lâu đúng không? Chẳng phải đó là bởi vì em thích em ấy sao?"

_"Huh? Anh đùa đấy à? Em thích làm 'phi công' lái máy onee-san lớn tuổi cơ. Em cũng có quyền để chọn người em yêu là ai anh biết chứ? Lý do mà em bám theo Megumin-sensei là bởi vì em đã bị thu hút bởi sự hào nhoáng của bộc phá ma pháp, chỉ có thế thôi."

Theo như tôi quan sát thì cậu ta trông có vẻ còn trẻ hơn Megumin, nhưng hình như cậu ta nghĩ rằng Megumin trẻ hơn cậu ấy.

Tôi cười lớn cùng với cậu ta.

_"Ah, tất nhiên rồi nhĩ ~ điều này chẳng phải rất tuyệt vời sao Megumin? Bây giờ thì em có đệ tử rồi này. Phải rồi, ban đầu anh còn tưởng thằng quái dị nào lại đi bám theo Megumin. Gu có mặt cũng phải giới hạn thôi chứ..."

Khi tôi vừa nói điều đó, mặt của cậu trai trẻ kia bỗng trở nên tái nhợt.

Cùng lúc đó, Enemy detection của tôi bỗng báo động.

Không còn nghi ngờ gì nữa, có một con quái vật khát máu đang đứng ngay sau tôi.

_"Nghe cho kỹ đây... Đừng có di chuyển, chậm rãi lùi lại thôi nhé. Và nếu nghe thấy gì, đừng có quay lại nhìn và mau bỏ chạy đi nhé."

Cậu trai run rẩy gật đầu đáp lại.

Bản năng của tôi đang gào thét trong đầu tôi rằng "Cho dù trời có sập thì cũng đừng có nhìn".

Khi tôi nghe thấy phép niệm chú quen thuộc vang lên từ phía sau, cả hai chúng tôi cùng nhau bỏ chạy ngay lập tức-

-END-

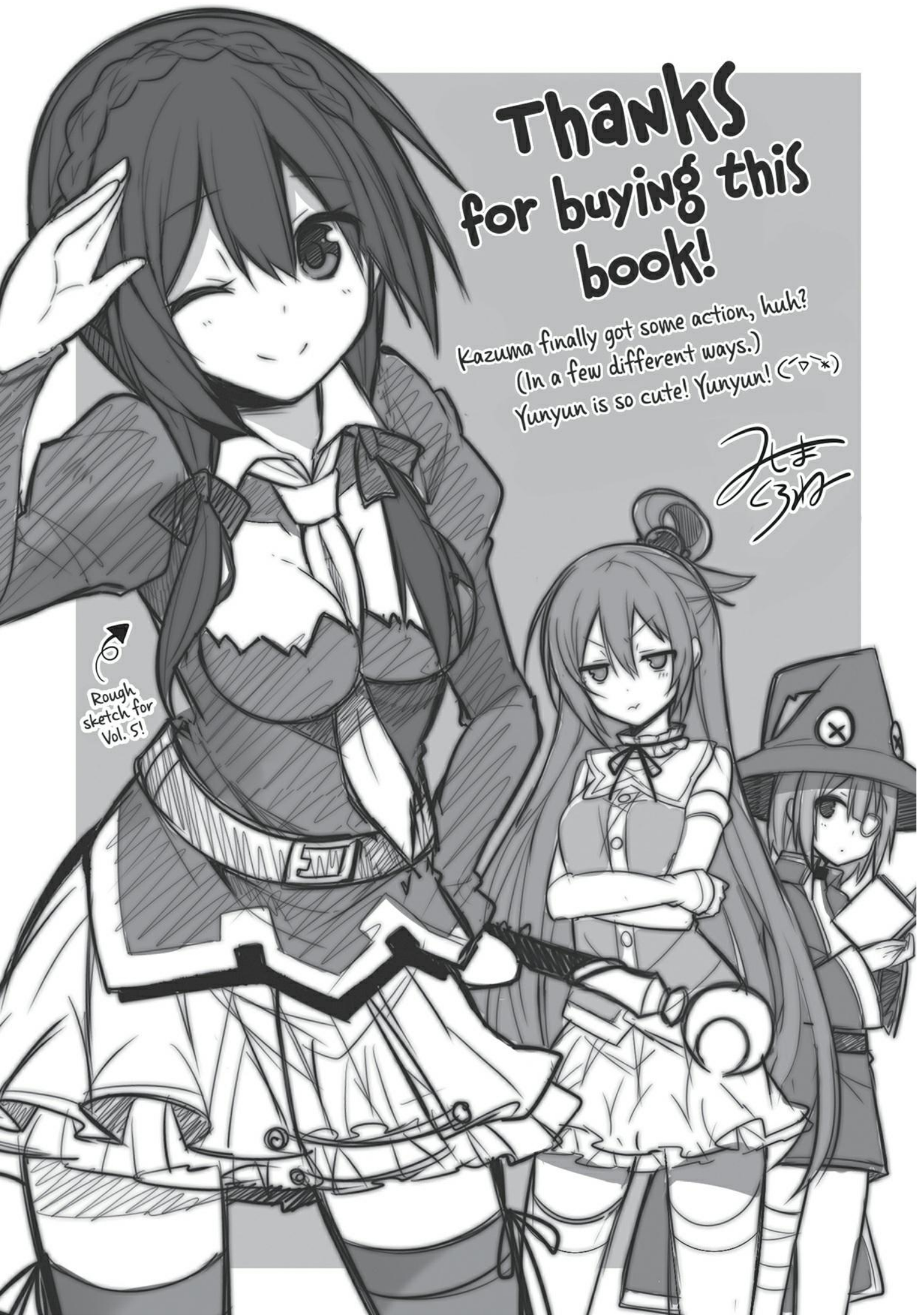
[Cho những ai chưa biết thì tập này đã được chuyển thể thành CD, nếu ai tò mò và biết tiếng anh thì cứ lên Youtube gõ như thế này:"A once in a while explosive date! - Konosuba Drama CD"]

Thanks for buying this book!

Kazuma finally got some action, huh?
(In a few different ways.)
Yunyun is so cute! Yunyun! (<^_^*)

Handwritten signature

Rough
sketch for
Vol. 5!

NEXT

So my moment has finally come!

I—! I have to stop this meeting! I won't let you go to the capital!

Say, Kazuma. Did you ever get those three hundred million eris from your demon friend?

Who cares? What about—?

Yeah, sure did. Plus the reward for Sylvia. I'm filthy rich!

So no need to work, no need to leave the house. You can just—

Let's invite the princess here, then.

??

...What about the magical chest expander?!

I wanna know about that, too, but the capital.....

KONOSUBA: GOD'S BLESSING
ON THIS WONDERFUL WORLD 6

Princess of the Six Flowers

Next one's a long one. Will it take place at the capital...or at home?!

COMING SOON!!